

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֹּהַר

שִׁחְבֵר הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֹּהַר", "זֹהַר הַדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֹּהַר"

מְנַקֵּד

- כֹּרֵךְ סה -

זֹהַר הַדָּשׁ כִּי תְבוֹא – שִׁיר הַשִּׁירִים

דף ע"ג ע"ב – דף פ"ה ע"א

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוֹשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מַחֲלֵק לְשָׁנָה אַחַת וּלְשָׁלֹשׁ שָׁנִים

מוֹפֵץ לֵאל מִשְׁרֹת רוּחַ כִּלְל וְעִיקֵר
לְקִירוּב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּדַקּוֹת סְפּוּרוֹת בְּלִבְד תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא

נִסְדֵר, נְעֻרָה וְהוֹנָה מִחֶן שׁ, בְּנִקּוּד וּפְסוּק מְלֵא, עִם מְרָאָה מְקוּזָמוֹת,
בְּחִלּוּק קְטָעִים לְפִי הָעִנְיָנִים, בְּאוֹתֵיזוֹת גְּדוּלוֹת וּמְאִירוֹת עֵינַיִם

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"
בְּעִידָה"ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבֵב"א
כְּסִילוֹ תִשְׁעֵ"א לִפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

כל הזכויות שמורות

ואין למכור או לסחור או לקבל רווח עבור הטקסט או חלקו
מותר ומצוה ללמוד ולזכות את הרבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוהר העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל **הרב בניהו שמואלי** שליט"א
ראש ישיבת **"נהר שלום"** (רח' שילה 6 ירושלים)
לעילוי נשמת מורינו ורבינו הצדיק הקדוש
רבי **מרדכי** בן מרים **שרעב"י** זיע"א

תפלה קודם למוד הזהר (קבלה מהאריז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול פנה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

תפלה לאחר למוד הזהר (יאמר בפנות הלב)

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונך. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשך על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב כהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמך הגדול הגבור והנורא אמן פן יהי רצון.

ברוך הוא רוצה בכבודך. כל ההבטחות והנחמות של ישראל כתובות בקללות הללו.

בא וראה, מלך שאוהב את בנו, ואף על גב שקלל אותו והלקה אותו, אהבת מעיו עליו. כמראה רגז חזק, אז רחמנותו עליו. כך הקדוש ברוך הוא - אף על גב שקלל, דבריו הם באהבה. נראים בגלוי פקללות, והם טובות גדולות, משום שאלו הקללות היו באהבה, מה שלא היה כן באותן הראשונות, שכלן היו בדין הקשה.

בארנו יש דין ואהבה, כאב האוהב את בנו ורצועת המלקות לקח בידו, עשה נהימה גדולה וקולות גדולים. והמלקיות כלולות ברחמים.

וקשה מכל אותן הקללות - זהו שפתיב (דברים כח) גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה יעלם ה' עליך עד השמדתך. כאן הן ההבטחות של האב על בנו, באהבה רבה. לא כתוב יעלה, אלא יעלם, יכבש אותם ויכסה אותם בנזק של מקומם, שלא יצאו החוצה, ויהיו כבושים ומכסים בנזקיהם.

עד השמדתך - מה שלא יהיה לעולם ולעולמי עולמים, שהרי נשבע הקדוש ברוך הוא שלא ישמיד את ישראל לעולם ולעולמי עולמים, וזכרונם יהיה קיים תמיד, שפתיב (ישעיה סו) כן יצמד זרעכם ושמכם, וכתוב (ירמיה לא) כה אמר ה' אם ימדו שמים מלמעלה כו'.

והואיר ובשבעה הוא שלא ישמדו ישראל, עתידים שיהיו כל המפות והחטאים טמירים ומכסים, שלא יצאו החוצה להרע לישראל עד הזמן שיכלו מן העולם, מה שלא יהיה לעולם ולעולמי עולמים.

ונחמות ישראל, בהני קללות פתיבי. פוק וחי, מלפא דרחים לבריה, ואף על גב דלטייה ואלקנייה, רחימו דמעוי עליה.

כד אחזי רוגזא תקיף, פדין רחמנותא עליה. כך קודשא בריך הוא, אף על גב דלייט, מלוי ברחימו. אתחזיין באתגלייא לוטיין, ואינון טבוון סגיין, בגין דאלין קללות ברחימו הוו. מה דלא הוה פן באינון קדמאין, דכלהו הוו בדינא תקיף.

בארין אית דינא ורחימו, כאפא דרחים על בריה, ורצועה דמלקיותא נקיט בידיה, עביד נהימו סגיין, וקלין רברבין. ומלקיותא פלילין ברחמי.

וקשיא מכל אינון קללות, דא הוא דכתיב, גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה יעלם ה' עליך עד השמדתך. הכא אינון הבטחות דאפא על בריה, ברחימו סגי. יעלה לא כתיב, אלא יעלם, יכבש לון, ויכסי לון בנוקבא דדוכתייהו, דלא יפקון לבר, ויהון כבושין ומכוסין בנוקבייהו.

עד השמדתך, מה דלא יהי לעלם ולעלמי עלמיא, דהא אומי קודשא בריך הוא, דלא ישיצי ית ישראל לעלם ולעלמי עלמין, ודוכרניהון יהי קיים תדירא. דכתיב, (ישעיה סו) כן יצמד זרעכם ושמכם. וכתוב, (ירמיה לא לו) כה אמר ה' אם ימדו שמים מלמעלה וכו'.

והואיר ובאומאה איהו דלא ישתיצון ישראל, זמינא דיהון כל מכתשין ומרעין טמירין ומכוסין, דלא יפקון לבר לאבאשא לון, עד זימנא דישתיצון מן עלמא, מה דלא יהא לעלם ולעלמי עלמין.

סוּפָא דְכוּלְהוֹן וְסִיּוּמָא דִּילְהוֹן, וְהַשִּׁיבָהּ ה' מְצָרִים בְּאֲנִיּוֹת בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ לֹא תִסִּיף עוֹד לְרֵאתָהּ וְהִתְמַכְרְתָם שָׁם לְאִיבִיךָ לְעַבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת וְאִין קִנְהָ. הֲכָא הִבְטַחְתּוּ וְנַחְמוֹת, דִּזְמִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמַעַבְד לְיִשְׂרָאֵל בְּסוּף יוּמָא. וְהַשִּׁיבָהּ ה' מְצָרִים בְּאֲנִיּוֹת, אֲבִטְחוּתָא לְאַתְבָּא וּלְמַעַבְד נְסִין וְאַתִּין דְעַבְד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּמְצָרִים, בְּיוֹמִין קְדָמָאִין. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (מִיכָה ז טו) כִּימִי צִאתָךְ מֵאֶרֶץ מְצָרִים אֶרְאֶנּוּ נִפְלְאוֹת.

בְּאֲנִיּוֹת, הֲכָא אִיהוּ, כְּמָה דְאַמַּרְתָּ, דְאַתְּ דִּרִישׁ בְּעֲנִיּוֹת, שְׁתַּכְלֶה פְּרוּטָה מִן הַפִּיס. אָבֵל, זְמִינִין כָּל בְּנֵי עַלְמָא לְמִיתִי עַלְיִיהוּ דִּישְׂרָאֵל עַל סְפִינָן דִּימָא, וְיַחְשְׁבוּן לְשִׁיצָאָה לֹון מִן עַלְמָא, וְכִלְהוּ טְבִיעִין גּוּ יָמָא, כְּמָה דְעַבְד בְּיוֹמִין קְדָמָאִין.

וְתַמְן אִיהוּ חֲדוּהָ סְגִיָּאָה. כְּתִיב הֲכָא בְּאֲנִיּוֹת, וְכְתִיב הָתָם (ישעיה מג יד) בְּאֲנִיּוֹת רִנְתֶם. מַה לְהֵלֶן רִנְהָ אַף כָּאן רִנְהָ.

בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ. מִן יוּמָא דְאַתְבְּרִי עַלְמָא, לֹא גְלִי גְבוּרְתִּיהָ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַתְחַזָּאָה בְּעַלְמָא, וְשַׁעְתָּא דִרְעוּתָא, אֲלֹא בַּהוּא דֶרֶךְ. כִּי כַּאֲשֶׁר רְאִיתֶם אֶת מְצָרִים, בְּאוֹתוֹ דֶרֶךְ, וּבַהוּא גְוֹנָא יַעֲבִיד לָךְ.

דִּהָא לְבַתֵּר מְכַל שְׂאָר סְטָרִין יִתְפַּנְשׁוּן עַלְיִיהוּ דִּישְׂרָאֵל, וְיַחְשְׁבוּן יִשְׂרָאֵל, דְּבִזְמָנָא דָּא יִתְאַבְדּוּן, וְאִינוּן זְבִינִין לְבַעֲלֵי דְכְּבִיּהוֹן, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, וְהִתְמַכְרְתֶם שָׁם, וְנִמְכַרְתֶם לָא כְּתִיב, אֲלֹא וְהִתְמַכְרְתֶם, בְּלִבְכּוֹן תַּחְשְׁבוּן דְאַתּוֹן זְבִינִין, וְלֹאוּ הָכִי, דִּהָא וְאִין קוֹנְהָ כְּתִיב, וְלִית מָאן דִּיכִיל לְשִׁלְטָאָה עַלְיִיהוּ.

וְכָרְ דָּא, לְסוּף יוּמָא. וְתִלְיָא כּוּלָּא בְּתִיּוּבְתָא.

הַסּוּף שֶׁל כָּלֵם וְהַסִּיּוּם שֶׁל כָּלֵם - (דברים כח) וְהַשִּׁיבָהּ ה' מְצָרִים בְּאֲנִיּוֹת בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ לֹא תִסִּיף עוֹד לְרֵאתָהּ וְהִתְמַכְרְתֶם שָׁם לְאִיבִיךָ לְעַבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת וְאִין קִנְהָ. כָּאן הִבְטַחְתּוּ וְנַחְמוֹת שַׁעְתִּיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְיִשְׂרָאֵל בְּסוּף הַיָּמִים. וְהַשִּׁיבָהּ ה' מְצָרִים בְּאֲנִיּוֹת - הַהִבְטַחָה לְשׁוֹב וְלַעֲשׂוֹת נְסִים וְאוֹתוֹת שַׁעֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמְצָרִים בְּיָמִים הָרֵאשׁוֹנִים, כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר (מִיכָה ז טו) כִּימִי צִאתָךְ מֵאֶרֶץ מְצָרִים אֶרְאֶנּוּ נִפְלְאוֹת.

בְּאֲנִיּוֹת - כָּאן הוּא, כְּמוֹ שְׁאַמַּרְתָּ, שְׁאַתָּה דוֹרֵשׁ בְּעֲנִיּוֹת, שְׁתַּכְלֶה הַפְּרוּטָה מִן הַפִּיס. אָבֵל עֲתִידִים כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם לָבֹא עַל יִשְׂרָאֵל עַל סְפִינּוֹת הַיָּם, וְיַחְשְׁבוּ לְהַשְׁמִיד אוֹתָם מִן הָעוֹלָם, וְכִלְמֵם יִטְבְּעוּ בְּתוֹךְ הַיָּם, כְּמוֹ שַׁעֲשֵׂה בְּיָמִים הָרֵאשׁוֹנִים.

וְשֵׁם הִיא שְׂמַחָה גְדוֹלָה. כְּתוּב כָּאן בְּאֲנִיּוֹת, וְכְתוּב שָׁם (ישעיה מג) בְּאֲנִיּוֹת רִנְתֶם. מַה לְהֵלֶן רִנְהָ - אַף כָּאן רִנְהָ.

בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ. מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם לֹא גָלָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת גְּבוּרְתוֹ לְהִרְאוֹתָהּ בְּעוֹלָם וְשַׁעְתָּא רְצוּן, אֲלֹא בְּאוֹתָהּ דֶרֶךְ. כִּי כַּאֲשֶׁר רְאִיתֶם אֶת מְצָרִים - בְּאוֹתוֹ דֶרֶךְ, וּבְאוֹתוֹ גְּוֹן יַעֲשֵׂה לָךְ.

שְׁהָרִי לְאַחַר מְכַל שְׂאָר הַצְּדָדִים יִתְפַּנְסוּ עַל יִשְׂרָאֵל, וְיַחְשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל, שֶׁבְּזְמַן הַזֶּה יֵאבְדוּ, וְהֵם מְכוּרִים לִירִיבֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכְּתוּב (דברים כח) וְהִתְמַכְרְתֶם שָׁם. לֹא כְּתוּב וְנִמְכַרְתֶם, אֲלֹא וְהִתְמַכְרְתֶם, בְּלִבְכּוֹם תַּחְשְׁבוּ שְׁאַתֶּם מְכוּרִים, וְאִין זֶה כָּף, שְׁהָרִי כְּתוּב וְאִין קִנְהָ, וְאִין מִי שְׂיִכּוֹל לְשַׁלֵּט עַלְיֵיהֶם.

וְכָרְ זֶה לְסוּף הַיָּמִים, וְהַכֵּל תְּלוּי בְּתִשׁוּבָה, וְהַכֵּל נִסְתָּר, כְּכַתוּב (שם כט) לְמַעַן תִּשְׁפִּילוּ אֶת כָּל

וְכוּלָּא סְתִים. כְּמָא דְכְּתִיב, לְמַעַן תִּשְׁפִּילוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן. מֵאֵן דְּאִית לִיה לְבָא, יִסְתַּכַּל וְיִדַע לְאַתְבָּא לְמֵאֲרִיָּה.

אָמַר לִיה ר' שְׁמַעוֹן, בְּאֵן אֶתֶר אֲתַגְלִיָּיא פּוֹרְקָנָא דִישְׂרָאֵל בְּהַי קָלְלוֹת. אָמַר, אֲשַׁגַּח וְדִיִּיק, דְּוִכְתָּא בִישָׂא מְכַלְהוּ, תַּמְּן הוּי. אֲשַׁגַּח וְדִיִּיק וְאַשְׁפַּח, דְּכְתִיב, וְהָיו חֲיִיךְ תְּלָאִים לָךְ מִגְּגַד וּפְחַדְתָּ לִילָה וְיוֹמָם וְלֹא תֵאֱמִין בְּחֲיִיךְ. וְאַף עַל גַּב דִּידְעֵי חֲבָרְיָא זְמַן, אֵינוֹן חַיִּים, תְּלוּיִן קַמָּן וְסַפִּיקָן. וְעֵיקְרָא אִיהוּ וְיִצִּיבֵן מְלִין.

בְּתַב פְּתַקָּא לְעִידָן רַמְשָׂא, וְשׁוּיָה בְּפוּם שְׁפַנִּינָא, וְאַזְלַת לְגַבִּיָּה דְרַבִּי יוֹסִי, דִּהְוָה בְּדוּכְתִיָּה, וְעֵינוּי מַחְכָּאן. כִּיּוֹן דִּחְמָא לָהּ, אָמַר, שְׁפַנִּינָא. כְּמָא אֶת מְהֵימְנָא מְכַל עוֹפָא דְשַׁמְיָא, קָרָא עֲלֵיהּ, (בְּרַאשִׁית ח יא) וְתַבָּא אֲלוֹי הַיּוֹנָה לְעַת עָרַב וְהִנֵּה עֲלָה זֵית טָרֶף בְּפִיָּה.

נְטִיל פְּתַקָּא, וְעָאֵל לְגַבִּי חֲבָרְיָא, וְאַחְמֵי לוֹן. וְסַחֵי לוֹן עוֹבְדָא, תְּוֹוהוּ. בְּכַה רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, וּוי, אָף עַל גַּב דְּלָא יִדְעִינָן לִיה, (קְהֵלֶת יא א) מְקוּם שְׁיַפּוּל הָעֵץ שָׁם יְהוּא. אֶתֶר דְּבַר יוֹחָאי תַּמְּן, חֲבָרְיָא בְּהַדִּיָּה, וּמַתְעַרִּין מַגִּיָּה וְאוֹלְפִין מַגִּיָּה.

וְכַבָּה נִפְשֵׁיהּ דְּבַר יוֹחָאי, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵבִיד עֲמִיָּה נִסִּין, וְאִיהוּ גְזִיר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַיִים. וְעַתִּיד לְמַהוּי רִישָׁא לְצַדִּיקָיָא, דִּיתְבִי בְּגַנְתָּא דְעַדָּן. וְיִקְבַּל אִפִּי שְׁכִינְתָּא, וְיַחְמֵי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְיִשְׁתַּעֲשַׁע עִם צַדִּיקָיָא, וְיִימָא לָהּ, (תְּהִלִּים צה ו) בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוּהוּ וְנִכְרַעָה נִכְרַכָּה לְפָנֵי ה' עוֹשֵׁנוּ.

כִּי יִנְצוּ אַנְשֵׁים (דְּבָרִים כה יא), אֲלִין מִיכָא"ל וְסַמָּא"ל. וְנִגְפּוּ אִשָּׁה הָרָה, דָּא

אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן. מִי שֵׁישׁ לוֹ לֵב, יִסְתַּכַּל וְיִדַע לְשׁוּב לְרַבּוֹנוּ.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאִיָּה מְקוּם הַתְּגַלְתָּה גְּאֵלַת יִשְׂרָאֵל בְּקָלְלוֹת הַלָּלוּ? אָמַר, הַשְּׁגַח וְדִיִּיק, מְקוּם רַע מְכַלֵּם, שָׁם זֶה יִשְׁנוּ.

הַשְּׁגַח וְדִיִּיק, וּמִצָּא שְׁפַתוֹב (שם כח) וְהָיו חֲיִיךְ תְּלָאִים לָךְ מִגְּגַד וּפְחַדְתָּ לִילָה וְיוֹמָם וְלֹא תֵאֱמִין בְּחֲיִיךְ. וְאַף עַל גַּב שְׁהַחְבָּרִים יוֹדְעִים הַזְּמַן, אוֹתָם חַיִּים תְּלוּיִים לְפָנֵינוּ וּמַסְפָּקִים, וְזֵהוּ עַקְר, וְהַדְּבָרִים יִצִּיבִים.

בְּתַב פְּתַק לְעַת עָרַב, וְשָׁם אוֹתוּ בְּפִי הַיּוֹנָה, וְהִלְכָה אֵל רַבִּי יוֹסִי, שְׁהִיָּה בְּמִקּוּמוֹ וְעֵינוּי מִצְפּוֹת. כִּיּוֹן שְׂרָאָה אוֹתָהּ, אָמַר: יוֹנָה, כְּמָה אֶת גְּאֻמְנָה מְכַל עוֹף הַשָּׁמַיִם. קָרָא עֲלֵיהּ, (בְּרַאשִׁית ח) וְתַבָּא אֲלוֹי הַיּוֹנָה לְעַת עָרַב וְהִנֵּה עֲלָה זֵית טָרֶף בְּפִיָּה.

נְטִיל הַפְּתַק, וְנִכְנַס לְחֲבָרִים וְהִרְאָה לָהֶם, וְסַפֵּר לָהֶם הַמַּעֲשֵׂה. תַּמְּהוּ. בְּכַה רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר: וּי! אָף עַל גַּב שְׁאִינְנוּ יוֹדְעִים עֲלֵיו - (קְהֵלֶת יא) מְקוּם שְׁיַפּוּל הָעֵץ שָׁם יְהוּא. הַמְקוּם שְׁשָׁם בַּר יוֹחָאי, הַחְבָּרִים עִמוֹ, וּמַתְעוֹרְרִים מִמֶּנּוּ וְלוֹמְדִים מִמֶּנּוּ.

אֲשֶׁרִי נִפְשׁוֹ שֶׁל בַּר יוֹחָאי, שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֵׂה עִמוֹ נְסִים, וְהוּא גּוֹזֵר - וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַיֵּם, וְעַתִּיד לְהִיּוֹת רֹאשׁ לְצַדִּיקִים שְׁיוֹשְׁבִים בְּגַן עֵדֶן. וְיִקְבַּל פָּנָי שְׁכִינָהּ, וְיִרְאָה אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְיִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצַּדִּיקִים, וְיֹאמַר לָהֶם: בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוּהוּ וְנִכְרַעָה נִכְרַכָּה לְפָנֵי ה' עוֹשֵׁנוּ.

כִּי יִנְצוּ אַנְשֵׁים - אֵלוּ מִיכָאֵל וְסַמָּאֵל. (שְׁמוֹת כה) וְנִגְפּוּ אִשָּׁה הָרָה

כִּי יִנְצוּ אַנְשֵׁים (דְּבָרִים כה יא), אֲלִין מִיכָא"ל וְסַמָּא"ל. וְנִגְפּוּ אִשָּׁה הָרָה, דָּא

- זו כַּנְסַת יִשְׂרָאֵל וַיֵּצְאוּ יְלִדֶיהָ
- בַּגְּלוּת. עֲנוּשׁ יַעֲנֹשׁ - זֶה סַמָּאֵל.
כַּאֲשֶׁר יֵשִׁית עָלָיו בַּעַל הָאִשָּׁה -
זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

יוֹסֵף, מְשַׁלּוֹ נִתְּנוּ לוֹ. הִפָּה שְׁלֵא
נִשְׁק לַעֲבֵרָה - (בראשית מא) וְעַל פִּיךָ
יִשְׁק כָּל עַמִּי. וְסוּד הַדְּבָר, מִמְּנוּ
נִזוֹן כָּל הָעוֹלָם, וּמִמְּנוּ פוֹרְחוֹת
הַנְּשָׁמוֹת לְכֹל.

הַצְּוָאר שְׁלֵא הֶרְפִּין לַעֲבֵרָה -
וַיֵּשֶׁם רַבֵּד הַזֶּהֱבָ עַל צְוָארוֹ. וְסוּד
הַדְּבָר, שֶׁשׁ דְּרָגוֹת שֶׁהֵן לְמַעְלָה
מִמְּנוּ, וְכֹלֶם מְשַׁפְּעִים לוֹ שֶׁפַּע
טוֹב מִהַעֲתִיק הַקְּדוּשׁ.

וְזֶהוּ סוּד שֶׁל זֶה"ב, שֶׁהִיא אַרְבַּע
עֶשְׂרֵה שָׁל כָּל אַחַת וְאַחַת מֵאוֹתָן
שֶׁבַע דְּרָגוֹת, כְּלוּל מִרְחָמִים וְדִין.
וְזֶהוּ סוּד שֶׁאֲמָרוּ בַּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה,
סָפָה שֶׁהִיא גְבוּהָה לְמַעְלָה
מִעֶשְׂרִים אֲמָה - פְּסוּלָה. מִשׁוּם
שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּלוּל מִרְחָמִים
וְדִין, וְאִם הִיא לְמַטָּה מִעֶשְׂרֵה -
פְּסוּלָה, מִשׁוּם שֶׁאֵינָה כְּלוּלָה
מִרְחָמִים וְדִין.

הַגּוֹף שְׁלֵא הֶרְפִּין לַעֲבֵרָה - (שם)
וַיִּלְבַּשׂ אֹתוֹ בְּגָדֵי שֵׁשׁ. הֵינּוּ סוּד
שֶׁל ו"ו שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ. הַרְגְּלִים
שְׁלֵא הִלְכוּ לְדַבֵּר עֲבֵרָה - וַיִּרְכַּב
אֹתוֹ בְּמִרְכָּבַת הַמִּשְׁנָה. מִשׁוּם
שֶׁיֵּשׁ מִרְכָּבָה עֲלֵיוֹנָה וּמִרְכָּבָה
תַּחְתּוֹנָה, וַיּוֹסֵף זָכָה לְשִׁתִּיחֵן,
מִשׁוּם שֶׁשְׁמֵר עַל הַבְּרִית הַקְּדוּשׁ.
שִׁבְתָּ, ש' בַּת. בְּזִמְנָן שִׁיתַּחֲבֵרוּ
שְׁלֵשֶׁת הָאֲבוֹת עִם הַמַּלְכוּת,
שֶׁהִיא ב"ת, תִּקְרָא שִׁבְתָּ.

וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבֵאֵר שֶׁבַע (שם כ"א ג), הַקִּיצוּץ שֶׁקִּצַּץ
אָדָם הָרֵאשׁוֹן, תִּקְנֵנוּ אַבְרָהָם, וְהוּא בְּבֵאֵר שֶׁבַע, שֶׁהִיא
הַמַּלְכוּת. ז"ה אֲש"ל, צְבִיעֵי
מִדּוֹת, שֶׁהֵם חַג"ת "אָדָם" שֶׁחָדָר
"לְבָן, הַמְּשִׁיף לָהּ מֵהֶם, בְּסוּד
(בראשית כ"ט) שְׁלֵשָׁה עֶדְרֵי צֶאֱן
רַבְצִים עָלֶיהָ.

כַּנְסַת יִשְׂרָאֵל וַיֵּצְאוּ יְלִדֶיהָ בַּגְּלוּת. עֲנוּשׁ יַעֲנֹשׁ,
דָּא סַמָּא"ל. כַּאֲשֶׁר יֵשִׁית עָלָיו בַּעַל הָאִשָּׁה,
דָּא קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא.

יוֹסֵף, מְדִילִיָּה יִהְיֵו לִיה. פּוּמָא דְלֵא נִשְׁק
לַעֲבֵרָה, (בראשית מא מ) וְעַל פִּיךָ יִשְׁק כָּל
עַמִּי. וְרִזָּא דְמַלְהָ, מַנִּיָּה אֲתִזֵּן כָּל עַלְמָא, וּמַנִּיָּה
פְּרַחֲזִין נִשְׁמַתִּין לְכוּלָּא.

הַצְּוָאר שְׁלֵא הֶרְפִּין לַעֲבֵרָה, (שם מא מב) וַיֵּשֶׁם
רַבֵּד הַזֶּהֱבָ עַל צְוָארוֹ. וְרִזָּא דְמַלְהָ,
שִׁית דְּרָגִין דְּאֵינּוֹן לַעֲלִיא מַנִּיָּה, וְכוּלְהוֹ נְגִדִין
לִיה נְגִידוֹ טָבָא מִעֲתִיקָא קַדִּישָׁא.

וְדָא הוּא רִזָּא דְזָה"ב דְּאֵיְהוּ אַרְבִּיסֵר דְכָל חֲדָא
וְחֲדָא, מֵאֵינּוֹן שֶׁבַעָה דְרָגִין, כְּלִילָא
מִרְחָמֵי וְדִינָא. וְדָא הוּא רִזָּא, דְאֲמָרוּ מֵאֲרִי
מִתְנִיתִין, סוּפָה שֶׁהִיא גְבוּהָה לְמַעְלָה מִעֶשְׂרִים
אֲמָה פְּסוּלָה. בְּגִין דְכָל חֲדָא וְחֲדָא, כְּלִילָא
מִרְחָמֵי וְדִינָא, וְאִם הִיא לְתַתָּא מִעֶשְׂרֵה
פְּסוּלָה, בְּגִין (דף טו ע"א) דְלָאו אֵיְהִי כְּלִילָא
מִרְחָמֵי וְדִינָא.

הַגּוֹף שְׁלֵא הֶרְפִּין לַעֲבֵרָה, (שם שם) וַיִּלְבַּשׂ אֹתוֹ
בְּגָדֵי שֵׁשׁ. הֵינּוּ רִזָּא דְו"ו דְשִׁמָּא
קַדִּישָׁא. הַרְגְּלִים שְׁלֵא הִלְכוּ לְדַבֵּר עֲבֵרָה, (שם)
פְּסוּק מ"ג) וַיִּרְכַּב אֹתוֹ בְּמִרְכָּבַת הַמִּשְׁנָה. בְּגִין דְאֵית
רְתִיכָא עִילָאָה, וְרְתִיכָא תַתָּאָה, וַיּוֹסֵף זָכָי
לְתַרְוּוּיָהּ, בְּגִין דְנִטֵּר בְּרִית קְרִימָא קַדִּישָׁא.
שִׁבְתָּ, ש' בַּת. בְּזִמְנָן שִׁיתַּחֲבֵרוּ שְׁלֵשָׁה אֲבוֹת
עִם הַמַּלְכוּת, שֶׁהִיא ב"ת, תִּקְרָא שִׁבְתָּ.

וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבֵאֵר שֶׁבַע (שם כ"א ג), הַקִּיצוּץ שֶׁקִּצַּץ
אָדָם הָרֵאשׁוֹן, תִּקְנֵנוּ אַבְרָהָם, וְהוּא בְּבֵאֵר שֶׁבַע,
שֶׁהִיא הַמַּלְכוּת. ד"א אֲש"ל, גּוֹוֹנֵי
מִדּוֹת, שֶׁהֵם חַג"ת "אָדָם" שֶׁחָדָר "לְבָן
הַמְּשִׁיף לָהּ מֵהֶם, בְּסוּד (שם כ"ט ב) שְׁלֵשָׁה עֶדְרֵי
צֶאֱן רוֹבְצִים עָלֶיהָ.

וְעַקֵּב שְׁמֵשׁ בְּבֵית שֵׁם וְעֵבֶר,
אַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה, לְתַקּוּן יוֹבֵל
וּשְׁמֵטָה, שֶׁהֵם לְאֵה וְרַחֵל.

בֹּא וּרְאֵה, בְּשַׁעַה שֶׁהוֹצִיא
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, הוֹצִיאָם בְּסוּד
הַשֵּׁם שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּרָא בּוֹ שְׁמַיִם
וְאֶרֶץ.

וּכְמוֹשׁ זֶה, כְּשֶׁיֵּצְאוּ יִשְׂרָאֵל
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, נִסְעוּ שְׁנַיִם עֶשְׂרֵה
מִסְעוֹת עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְהַר סִינַי. זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְּבַר
סִינַי. וְרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׁשָׁלְשִׁים מִסְעוֹת אַחֲרָיִם, שִׁיְהִיו
הוֹלְכִים אוֹתָם בְּשָׁלֹשׁ יָמִים. זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב (במדבר י) וַיִּסְעוּ מִהַר ה'
דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים. עֶשְׂרֵה מִסְעוֹת
בְּכָל יוֹם.

וּכְמוֹשׁ שְׁחָטְאוּ, גִּרְמוּ שִׁיְהִיו
נוֹסְעִים אוֹתָם בְּשָׁלֹשׁה עֶשְׂרֵה
הִרְאִשׁוֹנִים, וּכְמוֹשׁ זֶה לֹא נִכְנָסוּ
לְאֶרֶץ, עַד שֶׁנִּסְעוּ שְׁלֹשִׁים מִסְעוֹת
אַחֲרָיִם, וְהִשְׁתַּלֵּם סוּד הַשֵּׁם שֶׁל
אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת, כְּמוֹ
שֶׁמְעַשֶׂה כְּרִאשִׁית.

וּמִפְּרֵי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגֵּן
(בראשית א) - זֶהוּ מְקוֹם שְׂרוּחוֹת בְּנֵי
הָאָדָם גְּנוּזוֹת, וְזֶה הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא
אוֹצֵר הַנְּשָׁמוֹת. וְהוּא אֹצֵל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר לָהֶם:
אֵל תִּשְׁתַּדְּלוּ לְדַעַת אֵיךְ הַרְוַחוֹת
נִפְרָדוֹת מִהַזְּוִיג הַנִּכְבָּד שְׁלִי.

וְעַל זֶה שְׁנִינּוּ, (ויקרא יב) אִשָּׁה כִּי
תִזְרִיעַ (וַיִּלְדָּה זָכָר כְּתוּב, וְלֹא כוּלָּל) זָכָר
וַיִּנְקְבָה כְּפִי דְרִכֵּי הָעוֹלָם, שְׂאִין
מִתְחַבְּרִים כְּמוֹ שֶׁיֵּצְאוּ מִלְּמַעְלָה
זוּגוֹת זוּגוֹת.

כְּמוֹשׁ שְׂאָדָם הִרְאִשׁוֹן וְזוּגוֹ
חָטְאוּ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וְעַל כֵּן נִפְרָדִים כְּשִׁיּוּצָאִים

בְּגֵן, דְּאָדָם קִדְמָאָה וְזוּגָא דִּילֵיהּ, חָבוּ קָמִיָּה
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא, מִתְפָּרְשִׁין כַּד

וְעַקֵּב שְׁמֵשׁ בְּבֵית שֵׁם וְעֵבֶר, אַרְבָּעָה עֶשְׂרֵה
שָׁנָה. לְתַקּוּן יוֹבֵל וּשְׁמֵטָה, שֶׁהֵם לְאֵה
וְרַחֵל.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעַתָּא דְאַפִּיק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְיִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֶפִּיק לֹזֶן
בְּרִזָּא דְשְׂמָא דְמ"ב אֲתוּוּן, כְּגוּוּנָא דְבִרָא בֵּיה
שְׂמִיא וְאַרְעָא.

וּבְגֵין דָּא, כַּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם,
נָטְלוּ תְרִיסַר מְטָלְגִין, עַד דְּמָטוּ לְטוּרָא
דְּסִינַי. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמות יט א) בַּיּוֹם הַזֶּה
בָּאוּ מִדְּבַר סִינַי. וּבְעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
דִּתְלַתִּין מְטָלְגִין אוֹחְרַנִּין, דְּלֵהוּוּ אֲזַלִּין יְתַהוּן
בְּתַלְתָּא יוּמִין. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (במדבר י לג) וַיִּסְעוּ
מִהַר ה' דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים. עֶשְׂרֵה מְטָלְגִין בְּכָל
יוֹמָא.

וּבְגֵין דְּחָבוּ, גִּרְמוּ דְלֵהוּוּ נָטְלִין יְתַהוּן בְּתַלְיִסַר
קְדָמָאִין. וּבְגֵין דָּא לֹא עָלוּ לְאַרְעָא, עַד
דְּנָטְלוּ תְלַתִּין מְטָלְגִין אוֹחְרַנִּין, וְאַשְׁתַּלִּים רִזָּא
דְשְׂמָא דְמ"ב אֲתוּוּן, כְּגוּוּנָא דְעוּבְדָּא
דְּבִרָאשִׁית.

וּמִפְּרֵי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגֵּן (בראשית ג א), דָּא הוּא
אֲתַר דְּרוּחֵיהוּן דְּבְנֵי נְשָׂא גְנִיזִין. וְדָא
הוּא אֲתַר דְּאִיקְרִי אוֹצֵר הַנְּשָׁמוֹת. וְהוּא גְּבִיָּה
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאָמַר לֹזֶן, לֹא תִשְׁתַּדְּלוּן
לְמַנְדַּע, הָאֵיךְ רוּחֵיהוּן מִתְפָּרְשִׁין מִזְּוִיגָא
דִּיקְרָא דִּילֵי.

וְעַל דָּא תְנִינָן (ויקרא יב ב) אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ (וַיִּלְדָּה זָכָר
כְּתִיב, וְלֹא כוּלָּל) דְּכָר וְנוֹקְבָא כְּפּוּם אוֹרְחוּי
דְּעַלְמָא, דְּלֹא מִתְחַבְּרָאן כְּמָה דְּנִפְקוּ מִלְּעִילָא
זוּגוֹת זוּגוֹת.

בְּגֵין, דְּאָדָם קִדְמָאָה וְזוּגָא דִּילֵיהּ, חָבוּ קָמִיָּה
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא, מִתְפָּרְשִׁין כַּד

בְּגֵין, דְּאָדָם קִדְמָאָה וְזוּגָא דִּילֵיהּ, חָבוּ קָמִיָּה
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא, מִתְפָּרְשִׁין כַּד

מלמעלה, עד שיהי רצון מלפני הקדוש ברוך הוא. אם אדם זכה - נותן לו זוגו, ואם לא - מפרידים אותה ממנו, ונותן לו אחרים, ומוליכים בנים שאינם פראוי.

ועל זה כתוב (בראשית ו) לא ידון רוחי באדם לעולם. מאי רוחי, רוחו מבועי ליה. אלא אינון תריין רוחי, דנפקי זוגות, לא יהונין פחדא. ועל דא כתיב, וילדה זכר ולא כליל דכר ונוקבא, פפום אורחוי דעלמא. דאינון גרמו.

שיר השירים מדרש הנעלם

רבי רחומאי פתח, (ישעיה יא) ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. הנה כאן ארבע רוחות, ולא זכה בהם אדם, זולתי מלך המשיח בלבד.

והרי כתוב (יחזקאל לו) מארבע רוחות באי הרוח! לא כתוב ארבע, אלא מארבע רוחות. זהו רוח שלם.

אמר לו, היאך? אמר לו, זה הבא מתוך אהבת נשיקה. היאך נשיקה מאהבה אינו אלא בפה, ומתחברות רוח ברוח, וכל אחד מהם כלול משתי רוחות - רוחו ורוח חברו. נמצאו שניהם בארבע רוחות. וכל שכן הזכר והנקבה בהתחברם, שם ארבע רוחות יחד. והבן הבא מהם, זהו רוח הבא מארבע רוחות. שנאמר, מארבע רוחות באי הרוח, וזהו רוח שלם.

רבי ברכיה אמר, יושב הייתי על שערי רומי רבתי, וראיתי איש אחד שהיה בא. יצאתי אליו, הכנסתיהו לתוך ביתי, בדקתי אותו במקרא, במשנה, בתוספתא ובהגדה, ולא מצאתי בו. נזפתי בו, ולא השיב לי דבר.

רעוא קמי קודשא בריך הוא. אי זכה בר נש, יתבין ליה זוגיה, ואי לא, מפרשין לה מגיה, ויתבין לה אחרא, ומולידין בנין דלא פדקא יאות.

ועל דא כתיב, (בראשית ו ג) לא ידון רוחי באדם לעולם. מאי רוחי, רוחו מבועי ליה. אלא אינון תריין רוחי, דנפקי זוגות, לא יהונין פחדא. ועל דא כתיב, וילדה זכר ולא כליל דכר ונוקבא, פפום אורחוי דעלמא. דאינון גרמו.

שיר השירים - מדרש הנעלם

רבי רחומאי פתח, (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה', הא הכא ארבע רוחות, ולא זכה בהם אדם, זולתי מלך המשיח בלבד. והכתוב (יחזקאל לו ט) מארבע רוחות באי הרוח. ארבע לא כתיב, אלא מארבע רוחות. זהו רוח שלם.

אמר ליה היאך. אמר ליה, זה הבא מתוך אהבת נשיקה. היאך נשיקה מאהבה אינו אלא בפה, ומתחברן רוח ברוח, וכל אחד מהם כלול משתי רוחות, רוחו ורוח חברו, נמצאו שניהם בארבע רוחות. וכל שכן הזכר והנקבה בהתחברם, שם ארבע רוחות יחד. והבן הבא מהם, זהו רוח הבא מארבע רוחות. כמה דאת אמר, מארבע רוחות באי הרוח, וזהו רוח שלם.

רבי ברכיה אמר, יתיב הוינא על פילי דרומי רבתא, ונמינא חד בר נש דהיה אתי. נפקנא לגביה, אעילנא ליה בגו ביתאי. בדיקנא ליה, במקרא במשנה בתוספתא ובהגדה, ולא אשפחנא ביה. נזיפנא ביה, ולא

אתיב לי מידי. אפיל גרמיה אַחורי דשא, ודמך. אמינא, הוא וכלבא ייכלון פחדא.

דהכי אמר רבי מניומי סבא דגוש חלבא, מהו (ישעיה נ"א) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה והמה רעים וגו'. לא ידעו שבעה, אלו עמי הארץ, שהם עזי פנים ככלב, עזי נפש בכלא. מאי טעמא. מפני שלא ידעו הבין. דקודשא בריך הוא לא אשרי קדושתיה בגווייהו, ועל דא אינון עזי נפש. ובגין כך הוא וכלבא ייכלון פחדא.

הפיל עצמו אַחורי הדלת, ונרדם. אמרתי, הוא והכלב יאכלו יחד. שכתב אמר רבי מניומי הזקן של גוש חלב, מהו (ישעיה נ"א) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה והמה רעים וגו'? לא ידעו שבעה - אלו עמי הארץ, שהם עזי פנים ככלב, עזי נפש בכל. מה הטעם? מפני (ס) שלא ידעו הבין. שאין הקדוש ברוך הוא משרה קדשתו בתוכם, ועל זה הם עזי נפש, ומשום כך הוא והכלב יאכלו יחד.

בשהתעורר, קם וקרב לשלחן, הנמיך ראשו ולא אמר דבר. ראיתי והסתכלתי בעיניו שצוחקות. אמר לי: ודאי מדרכי רבונך התרחקת, שהוא תקן שלחן טרם יבא אדם, וטרם שצוה אותו ויבדק אותו. אם תוסיף ללכת בדרך הזו, לא יתקיימו לך בנים. מיד חזר ואמר: יחיו לך, ויתקיימו לך.

אמרתי לו: למה חזרת בדרך והתנחמת? אמר לי: אסור לאדם לקלל עצמו, כל שבן אחר, משום שקללת חכם אפלו על תנאי מתקיימת. אמרתי: פן הוא ודאי, שכתוב (בראשית לא) עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה, והתקיים. ואני בדתתי כך, וקללותיך אינן פלוס.

פתח ואמר, (שמות לב) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר פתבת. קללה זו על תנאי, והקדוש ברוך הוא מחל לחטאייהם בשביל משה, ואף על פי כן נמחה מפרשה מעלה בתורה, במצוה של מעשה המשכן, והיא פרשת ואתה תצוה. שהיה לו לכתב שמו של משה בכל דבר ודבר, ובכל מצוה

בר איתער, קם וקריב לגבי פתורא, מאיך רישוי ולא אמר מידי. חמינא ואסתפלנא בעינוי, דחייכון. אמר לי, ודאי מאורחוי דמךך (דף עד ע"ב) אתרחקת, דהוא תקין פתורא עד דלא ייתי אדם, ועד דלא יפקוד ליה, ויבדוק ליה. אי תוסיף למהך באורחא דא, לא יתקיימון לך בנים. מיד אהדר ואמר, ייחון לך, ויתקיימון לך.

אמינא ליה אמאי אהדרת מלה ואתנחמת. אמר לי, אסור ליה לבר נש למיליט גרמיה וכל שפן אחרא, בגין דקללת חכם אפילו על תנאי יתקיים. אמינא, הכי הוא ודאי, דכתיב (בראשית לא לב) עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה, ואתקיים. ואתה בדיקנא כך, ולוּוּטך לאו פלוס.

פתח ואמר, (שמות לב לב) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר פתבת. קללא דא על תנאי, וקודשא בריך הוא מחיל לחוביהון בגיניה דמשה, ואף על פי כן אתמחי מפרשתא מעלייתא באורייתא, בפיקודא דעובדא דמשכנא, ואיהי פרשת ואתה תצוה. דהוה ליה למיכתב שמייה דמשה

בכל מלה ומלה, ובכל פיקודא ופיקודא דתמן, ואתמחי מפל ההיא

וּמְצֹנָה שְׁשֹׁם, וְנִמְחָה מְכַל
הַפְּרֹשָׁה הַהִיא, שְׁלֵא נִזְכָּר שָׁם.
הִנֵּה אוֹמֵר, קָלֶלֶת חָכֶם אֶפְלוּ עַל
תְּנַאי מִתְקַיְמַת.

בֵּינוֹן שֶׁהֲנִשְׁתִּי בּוֹ, קִמְתִּי
וְהוֹשַׁבְתִּיהוּ בְּרֹאשׁ הַשְּׁלֶחֶן.
אִמְרָתִי: וְהָרִי לְאַחַר וְאַתָּה תְּצַוֶּה
אִמֵּר מֹשֶׁה אֶת הַדְּבָר הַזֶּה. אִמֵּר
לִי: אֵינְךָ מִקֶּדֶם וּמֵאַחַר בַּתּוֹרָה.
שְׁאַלְתִּי אוֹתוֹ בְּמִקְרָא, בְּמִשְׁנֵה
וּבְתוֹסֶפֶת, וּבַהֲגָדָה, וְהָיָה בְּקִי
בְּכָל. אִמְרָתִי: לָמָּה בְּרֹאשׁוֹנָה לֹא
הִשְׁבַּתְתִּי לִי, כְּשֶׁבִדְקַתִּי אוֹתָךְ?
אִמֵּר: הַשְּׁנָה אֲנִסָּה אוֹתִי. הָיָה
יוֹמִים שְׁלֵא יִשְׁנַתִּי. וְכַעַת שֶׁהִשְׁנָה
בָּאָה לְעֵינַי, לֹא הִשְׁבַּתִּי לָךְ.

אֲחֵר שְׁאָכַל וְשָׁתָה, פָּתַח וְאָמַר,
שִׁיר הַשִּׁירִים. ש' גְּדוּלָּה, וְהִיא
הַשְּׁנִיָּה מִסוּף הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל
הָאֶלְפָּא בֵּיתָא. ב שֶׁל בְּרֹאשִׁית
גְּדוּלָּה, וְהִיא הַשְּׁנִיָּה מִרֹאשִׁית
הָאֶלְפָּא בֵּיתָא. מָה הַטַּעַם?

מִשּׁוֹם שֶׁשִּׁי"ן סוּד הַמְּרֻכְבָּה
הַעֲלִינָה, וְעַל פֶּן הִיא בְּשִׁלְשָׁה
עֲמוּדִים, שְׁהָרִי הָאֲבוֹת הֵם
מְרֻכְבָּה, וְכָל שִׁיר הַשִּׁירִים סוּד
הַמְּרֻכְבָּה הַעֲלִינָה הוּא, וּמִשּׁוֹם
כֶּף רֹאשִׁיתוֹ בְּשִׁי"ן. ב' הִיא בֵּית
הָעוֹלָם, שֶׁהִיא מַעֲשֵׂה הָעוֹלָם.

וְעַל זֶה הָאוֹתִיּוֹת הַקְּיָמוֹת
בְּרֹאשִׁית שֶׁל הַסְּפָרִים, אַרְבַּע הֵן.
שְׁהָרִי כְּמוֹ שֶׁנַּעֲשׂוּ, וּבְאֹתוֹ הַסוּד
שֶׁלָּהֶם, כֶּף הָאוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת
בְּרֹאשׁ. וְאוֹתוֹן הָאוֹתִיּוֹת הַגְּדוּלוֹת
שֶׁעוֹלוֹת עַל כָּל שְׁאָר הָאוֹתִיּוֹת.
וְאוֹתָהּ הָאוֹת הַסוּד וְהַסְּתֵר שֶׁל

כָּל הַסְּפָר.

וְאֵלֶּי הֵם: א שֶׁל דְּבָרֵי הַיָּמִים, ב
שֶׁל בְּרֹאשִׁית. מ שֶׁל מְשָׁלִי. ש שֶׁל
שִׁיר הַשִּׁירִים. אֵלֶּי אַרְבַּע
הָאוֹתִיּוֹת שֶׁבְּרֹאשׁ הַסְּפָרִים, הֵן
אוֹתִיּוֹת גְּדוּלוֹת. וּמִי שֶׁמְפִיר
אוֹתוֹן, יוֹדֵעַ אֶת הַסוּד שֶׁל כָּל
מִלְמַדֵּת אֶת הַסוּד שֶׁל כָּל הַסְּפָר.

פְּרֻשָּׁתָא, דְּלֹא אֲדַפְר תַּפְּזֵן. הָיָה קָלֶלֶת חָכֶם
אֶפְלוּ עַל תְּנַאי, אֲתַקְיָיִם.

בֵּינוֹן דְּאַרְגִּישְׁנָא בֵּיה, קִמְנָא וְאוֹתִיבְנָא לִיה
בְּרִישָׁא דְּפִתּוּרָא. אִמְיָנָא, וְהָא לְבַתֵּר
וְאַתָּה תְּצַוֶּה אִמֵּר מֹשֶׁה הָאִי מְלָה. אִמֵּר לִי,
אֵינְךָ מוֹקֶדֶם וּמֵאַחַר בַּתּוֹרָה.

שְׁאַלְתִּי לִיה בְּמִקְרָא בְּמִשְׁנֵה וּבְתוֹסֶפֶת
וּבַהֲגָדָה, וְהוּא בְּקִי בְּכוּלָּא. אִמְיָנָא
אִמְיָנָא בְּקִדְמִיתָא לֹא אֲתִיבַת לִי, כִּד בְּדִיקָנָא
בְּךָ. אִמֵּר, שִׁינְתָּא אֲנִיס לִי. תְּרִין יוֹמִין הוּוּ
דְּלֹא דְּמִיכְנָא. וְהִשְׁתָּא דְּשִׁינְתָּא אֲתָא לְעֵינַי,
לֹא אֲתִיבְנָא לָךְ.

לְבַתֵּר דְּאָכַל וְשָׁתָה, פָּתַח וְאָמַר, שִׁיר הַשִּׁירִים.
ש רְבֻרְבָּא, וְהִיא תְּנִינָא מִסוּפָּא דְּאוֹתוּי
דְּאֶלְפָּא בֵּיתָא. ב דְּבְרֹאשִׁית רְבֻרְבָּא, וְהִיא
תְּנִינָא מִשִּׁירוֹתָא דְּאֶלְפָּא בֵּיתָא, מֵאִי טַעְמָא.
בְּגִין דְּשִׁי"ן רְזָא דְּרִתִּיכָא עֵילְאָה, וְעַל דָּא אִיהִי
בַתְּלַת סְמִכִין, דְּהָא אֲבָהֵן אֵינוֹן רִתִּיכָא.
וְכָל שִׁיר הַשִּׁירִים רְזָא דְּרִתִּיכָא עֵילְאָה אִיהִי,
וּבְגִין כֶּף שִׁירוֹתָא דִּילִיה בְּשִׁי"ן. ב, אִיהִי בֵּיתָא
דְּעֵלְמָא, דְּעוֹבְדָא דְּעֵלְמָא אִיהִי.

וְעַל דָּא אֲתוּוֹן דְּקִימִין בְּשִׁירוֹתָא דְּסְפָרִין
אַרְבַּע אֵינוֹן. דְּהָא כְּגוּוֹנָא דְּאִיתְעֵבִידוּ,
וּכְהִיּוּא רְזָא דִּילְהוֹן, הִכִּי אֲתוּוֹן רְשִׁימִין
בְּרִישָׁא. וְאֵינוֹן אֲתוּוֹן רְבֻרְבָּן, דְּסִלְקוֹן עַל כָּל
שְׁאָר אֲתוּוֹן. וְהִיּוּא אֶת רְזָא וְסִתְרָא דְּכָל
סְפָרָא.

וְאֵלֶּי אֵינוֹן: א דְּדְבָרֵי הַיָּמִים. ב דְּבְרֹאשִׁית.
מ דְּמְשָׁלִי. ש דְּשִׁיר הַשִּׁירִים. אֵלֶּיךָ
אַרְבַּע אֲתוּוֹן בְּרִישׁ סְפָרִין, אֵינוֹן אֲתוּוֹן רְבֻרְבָּן.
וּמֵאֵן דִּידַע בְּהוּ, יוֹדֵעַ רְזָא דְּכָל סְפָרָא. וְהִיּוּא
אֶת אוֹלִיף רְזָא דְּכָל סְפָרָא.

הַסְּפָר, וְהָאוֹת הֵיא

א התקון שלו, הדיוקן והסתר של אדם בשני גונים. הראש שלמעלה הוא נקדה ראשונה ששולטת על הכל, בחקיקה שהתעטרה להתפשט תחתיו. וא"ו שהוא הסוד ודיוקן של אדם, הוא ובת זוגו דלת שלמטה, שגאחזת מצדו. וזוהי השלמות של אדם.

בגון אחר, באמצע הדיוקן של אדם. ונאחזה בו משני צדדים, כמו שהזרועות מצד זה ומצד זה. וזו א, הדיוקן והסוד שלו, אדם הוא ועל פן רשומה אל"ף בראש הספר של דברי הימים, שהרי לא בא אותו ספר אלא להשלים אדם בסתריו ודרגתו, באותם תולדותיו, להיות הכל אדם שלם אחד.

ב היא הבית של כל העולם, מקיפה לשלשה צדדים, מעלה ומטה, וכל המעשים כלולים בתוכה, סובבת שלשה צדדים של כל העולם, ונשאר צד של צפון שלא נבנה, שהוא המדור הרע, ששם שורה הרע של כל העולם, כמו שנאמר (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה.

ועל זה ב', היא הבית והבנין של כל העולם, היא בראש התורה ושם גדול, להראות על כל הספר.

והספר הזה כמו מעשה בראשית נעשה, בסוד של השם של ארבעים ושנים, כלול במעשה בראשית. ועל זה סוד הספר בראש ב. סיום הספר ס. בסוד של ארבעים ושנים אותיות התעלה.

מ' פתוחה, סוד הנקבה השלמה, אשת חיל מתעטרת בעטרתיה. ועל זה כל ספר משלי אינו אלא תשבחת של אשת חיל הזאת, לשמרך מאשה רעה, ולהתקרב

א תיקונא דיליה, דיוקנא וסתרא דאדם בתרין גוונים. רישא דלעילא, איהו נקודה קדמאה דשלטא על כלא, בגליפו, דאתעטר לאתפשטא תחותיה. וא"ו דאיהו רזא ודיוקנא דאדם. הוא, ובת זוגיה דל"ת דלתתא, דאתאחדת מסטרוי. ודא איהו שלימו דאדם.

בגוונא אחרא, באמצעיתא דיוקנא דאדם, ואתאחידא ביה מתרין סטרין, פגוונא דרועין, מסטרא דא ומסטרא דא. ודא א, דיוקנא ורזא דיליה, אדם איהו. ועל דא רשימא אל"ף, בריש ספרא דדברי הימים, דהא לא אתא ההוא ספרא אלא לאשלמא אדם בסטרוי ודרגוי, באינון תולדין דיליה, למהוי פולא חד אדם שלים.

ב איהי ביתא דכל עלמא, מסחרא לתלת סטרין, עילא ותתא וכל עובדין פלילן בגווה, סחרא תלת סטרין דכל עלמא, ואשתאר סטרא דצפון דלא אתבני, דאיהו מדורא בישא, דתמן שרת רעה דכל עלמא. פמה דאת אמר, (ירמיה א יד) מצפון תפתח הרעה. ועל דא, ב' איהי ביתא ובננינא דכל עלמא, איהי בריש אורייתא, רברבא רשימא, לאחזאה על כל ספרא.

וספרא דא פעובדא דבראשית, אתעביד, פרזא דשמא דארבעין ותרין, פליל פעובדא דבראשית. ועל דא רזא דספרא ברישא ב. סיומא דספרא ס. פרזא דארבעין ותרין אתוון אסתלק.

מ' פתיחא, רזא דנוקבא שלימתא, אשת חיל מתעטרא בעטרהא. ועל דא, כל ספרא דמשלי, לאו איהי אלא תושבחתא דהאי אשת חיל, ולמיתב דעתא דבני נשא, לאסתמרא ולהשיב דעת בני האדם להשמר מאשה רעה, כמו שנאמר,

לאשת חיל הזו בעבודה עליונה.
ועל זה מ' גדולה בראש הספר,
הולכת על אותו הסוד.

ש, זו מתיחדת בסוד המרובה
העליונה. שהאבות הם מרובה
עליונה. ואברהם ויצחק אחרים
זה בזה וכלולים זה בזה. ויעקב
נכנס באמצע, ומסכים עם שני
הצדדים. ועל זה מתיחדים כלם,
בסוד העולם העליון.

משום כך התשבחת הזו היא
בסוד המרובה העליונה,
שמתחדת במלך שהשלום שלו
שלו, ומשום כך היא גדולה.
ומשום כך מתיחדת בראש
הספר, להראות שכל הספר הולך
על הסוד הזה ומתמקן. ועל זה
האות הזו נראית השבח של כל
הספר. באותה שעה קמתי
ונשקתי אותו, ובקשתי ממנו
שימחל לי, ומחל לי.

פתח ואמר, (קהלת ה) אל תתן את
פיה לחטיא את בשרך ואל תאמר
לפני המלאך כי שגגה היא למה
יקצף האלהים על קולך וחבל
את מעשה ידיך. כמה יש לאדם
להשמר בעולם הזה. הפסוק הזה
השיבו לחברים שפך צריך
לכתב: אל תתן את פיה לחטיא
את נפשך, כמו שנאמר (ויקרא יד)
נפש כי תחטא, ולא מצאנו פסוק
שכתוב בשר כי יחטא, ויפה הוא.
א"א כך הפקנו, שאסור לאדם
לדבר דברי זנות אפלו עם אשתו,
כדי שיתקשה, וכא להרהורים
רעים אחרים, ויהיה דש בחדרו,
ויזרע חטים אחרים.

זהו שכתוב, אל תתן את פיה
לחטיא את בשרך. זהו בשר
קדש, שכתוב (בראשית יז) והיתה
בריתי בבשרכם. ואל תאמר לפני
המלאך, ההולך לימינו של אדם,

מאשה רעה. כמה דאת אמר, (משלי ז ה) לשמרך
מאשה רעה, ולא תקרבא להאי אשת חיל,
בפולחנא עילאה. ועל דא מ רב רבא בריש
ספרא, על ההוא רזא אזלא.

ש, דא איהי מתייחדא ברזא דרתיכא עילאה.
דאבהן אינון רתיכא עילאה. ואברהם
ויצחק אחידן דא בדא, וכלילן דא בדא. ויעקב
עאל באמצעיתא, ואספיים לתרין סטרין. ועל
דא מתייחדאן פולהו, ברזא דעלמא עילאה.
ובגין כך, תושבחתא דא, ברזא דרתיכא עילאה
איהי, דאתיחדא במלכא דשלמא כולא
דיליה, ובגין כך איהי רב רבא. ובגין כך
אתיחדת בריש ספרא, לאחזאה, דכל ספרא
על רזא דא אזלא ואתתקן. ועל דא, את דא
אתחזיאת שבחא דכל ספרא. בההיא שעתא
קמנא ונשיקנא ליה, ותבענא מניה דימחול
לי, ומחל לי.

פתח ואמר, (קהלת ה ה) אל תתן את פיה לחטיא
את בשרך ואל תאמר לפני המלאך כי
שגגה היא למה יקצף האלהים על קולך וחבל
את מעשה ידיך. כמה אית ליה לבר נש
לאסתמרא בהאי עלמא. האי קרא אתיבון
לחברייא, דהכי אצטריך למיכתב, אל תתן
את פיה לחטיא את נפשך, כמה דאת אמר,
(ויקרא ד ב) נפש כי תחטא, ולא אשפתן קרא
דכתיב ובשר כי יחטא, ויאות הוא.

א"א הכי מסקנא, דאסור ליה לבר נש
למשתעי מלי דזנותא אפילו באיתתיה,
בגין דיתקשי, וייתי להרהורין בישין אחרנין,
ויהא דש באידריה, ויזרע חטין אחרנין.

הדא הוא דכתיב, אל תתן את פיה לחטיא את
בשרך. דא בשר קדש דכתיב והיתה

בריתי בבשרכם. ואל תאמר לפני המלאך, ההולך לימינו של אדם, אל

אל תאמר דברים שאינן פהגן,
אלא פל דבריה בנחת ובמשקל.
מה הטעם? מפני כי שגגה היא,
וחייב על זה קרבן שגגה.

ועוד, שעל זה, למה יקצף
האלהים על קולך. מפני שהקול
יוליך אותו עוף השמים, ומעמיד
אותו לפני הקדוש ברוך הוא.

וחבר את מעשה ידיך - על חטא
הבשר. מה הטעם? מפני שכל
אדם שיש לו ברית קדש, אין
יכולים אותם השולטים בגיהנם
להכניסו שם, ובלבד שישמר
אותו. ואם לא שמר אותו,
מעבירים ממנו, ומשחיתים
ומחבלים אותו, שזהו מעשה
ידיו של אדם. ואחר כך מכניסים
אותו בגיהנם, ואין להם על מה
שיסמכו. עכשו, בני, תהיה זהיר
בכבוד חברך יותר מגופך.

פתח רבי יהושע ואמר, (תהלים פד)
גם צפור מצאה בית ודרור קן לה
אשר שתה אפרחיה את
מזבחותיה ה' צבאות מלפי
ואלהי. גם צפור - שם שנינו,
עשה הקדוש ברוך הוא בארץ
אתרים ומקומות קדושים יותר
עליונים משאר מקומות הישוב.
וחבר כמו יצירת האדם.
שהקדוש ברוך הוא בחר אותו
הזרע ומנפץ אותו, כמו זה
שמברר ומנפץ חטים, תבן לחוד
וקש לחוד, עד שמברר את
החטים על מקומם.

כך נטל הקדוש ברוך הוא שלג
מתחת פסא כבודו, ואותו השלג
מתחמם בכמה גוונים, והטיל
אותו בתוך המים של האשה.
מכאן שאשה לא מתעברת עד
שתשפף מים, ובאותם המים
מטיל הזכר שלג, זהו הזרע שהוא
מחבר יחד, יותר מאותו של
האשה, כמו שהשלג כנגד המים.

תאמר דברים שאינן פהגן, אלא כל דבריה
בנחת ובמשקל. מאי טעמא. מפני כי שגגה
היא. וחייב על זה קרבן שגגה.

ועוד. שעל זה, למה יקצף האלהים על קולך.
מפני שהקול יוליך אותו עוף השמים,
ומעמיד אותו לפני הקדוש ברוך הוא (דף עה
ע"א).

וחבר את מעשה ידיך, על חטא הבשר. מאי
טעמא. מפני שכל אדם שיש לו ברית
קדש, אין יכולים אותם השולטים בגיהנם
להכניסו שם. ובלבד שישמור אותו. ואם לא
שמר אותו, מעבירים ממנו, ומשחיתים
ומחבלים אותו. שזהו מעשה ידיו של אדם.
ואחר כך מכניסים אותו בגיהנם, ואין להם
על מה שיסמכו. השתא ברי, הוי זהיר בכבוד
חברך יותר מגופך.

פתח רבי יהושע ואמר, (תהלים פד ד) גם צפור
מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה
אפרחיה את מזבחותיה ה' צבאות מלפי
ואלהי. גם צפור, תמן תנינן, עבד קודשא
בריה הוא בארעא, אתריין ודוכתיין קדישין,
עילאין יתיר משאר דוכתי ישובא.

וכברא פגוונא דיצירה דבר נש. דקודשא בריך
הוא בריר ההוא זרעא, ומנפציה, פהאי
דמבריר ומנפץ חטין, תבנא לחוד, וקש לחוד,
עד דבריר חטין על דוכתייהו.

כך נטל קודשא בריך הוא תלגא מתחות פורסי
יקריה, ויהוא תלגא מתחממא בכמה
גוונין, ואטיל לה בגו מייא דאיתתא. מהכא,
דאתתא לא מתעברא עד דתושיד מייא,
ובאינון מייזן אטיל דכורא תלגא, דא הוא
זרעא דאיהו מחובר פחדא, יתיר מההוא
דאתתא, פגוונא דתלגא לקביל מייא.

לְאָחַר שֶׁהֵטִיל אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא לְתוֹף הַמַּיִם, בְּרַר אוֹתוֹ וְנִפְּץ
אוֹתוֹ, וְעָשָׂה בִּהַתְּחַלָּה טְבוּר,
שֶׁהיא נִקְדָּה אַחַת מִתּוֹף הַבְּחִירָה
שֶׁל הַשְּׁלֵג, וְאוֹתוֹ טְבוּר הוא
נִקְדָּה שֶׁל צִיּוֹן.

וּמִשָּׁם הִתְפַּשְׁטוּ אַרְבַּעַת חוּטִים
לְאַרְבַּעַת צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם -
מִזְרַח וּמַעֲרָב צְפוֹן וְדָרוֹם. מֵאוֹתוֹ
הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ מִצַּד הַמִּזְרָח,
מִמֶּנּוּ נַעֲשֶׂה גּוֹף. מִתְחִיל בַּמִּזְרָח,
וּמִסִּים בַּמַּעֲרָב. הַגּוֹף הוּא אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל. נִרְשָׁם בְּאוֹתֵי אֲדֻנִּי.
אֲדוֹן וְרַבּוֹן כָּל הָעוֹלָם.

מֵאוֹתוֹ הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ מִצַּד
הַדָּרוֹם, שֶׁהוּא הַבְּרוּר שֶׁל כָּל
הַשְּׁלֵג וְתִקְפוֹ, מִמֶּנּוּ נַעֲשֶׂתָה זְרוּעַ
יָמִין, וְהוּא בְּחִירַת הָעֵנֶג. וְזֶה גֵן
עֵדֶן שֶׁנִּכְנַס בּוֹ אָדָם הָרִאשׁוֹן,
וְהוּא לְעֵנֶג הַנְּשֻׁמֹת, וְזֶה טְמִיר
וְגִנוֹת, הַיָּמִין שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.

מֵאוֹתוֹ הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ מִצַּד
הַצָּפוֹן, מִמֶּנּוּ נַעֲשִׂית וּנְבִרַת
זְרוּעַ שְׂמָאל. וְזֶה הַגִּיהֶנֶם. מֵאוֹתָהּ
פְּסֻלַת שֶׁל הַשְּׁלֵג. וְהוּא לְעֵנֶשׁ שֶׁל
הַנְּשֻׁמֹת שֶׁל הָרְשָׁעִים.

הָרִאשׁ נִתְתַּקֵּן בְּשָׂמִים. וְהִיא
הָעוֹלָם בְּלִי רֹאשׁ, עַד שֶׁנִּכְנְנָה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ. כְּשֶׁהוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן, הוֹקֵם
בְּרֹאשׁ.

הַפֶּה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, שֶׁהִתְתַּקֵּן
בְּרֹאשׁ, סִינִי. וְהוּא רֹשֵׁם אֶת הַפֶּה
הַזֶּה תּוֹף הַמַּיִם, מֵהַבְּרוּר שֶׁל
הַשְּׁלֵג. הַיִּרְכִּים וְכָל שְׂאֵר
הָאֵיבָרִים, בְּכָל שְׂאֵר הָאֶרֶץ.

וּכְשֶׁם שֶׁלְּאִשָּׁה יֵשׁ צִירִים וְחֻבְלִים
בְּשַׁעַת הַלְּדָה, כֵּן כְּשֶׁבִקֵּשׁ הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְהוֹצִיא הָאֶרֶץ לְאוֹר
הָעוֹלָם, הָיוּ הַמַּיִם עוֹלִים
וְיוֹרְדִים, יַעֲלוּ הָרִים יִרְדוּ בְּקַעוֹת.
מָה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא?

עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הוֹצִיא מִן הַקְּרָקַע רַעְמִים וְזוּעוֹת, וְנָסוּ הַמַּיִם.

לְבָתֵּר דְּאֵטִיל לִיָּה קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא גּוֹ מַיָּיא,
בְּרִיר לִיָּה וְנִפְיִץ לִיָּה, וְעֵבֵד בְּקִדְמִיתָא
טִיבּוּרָא, דְּאִיהוּ נִקְוֵדָה חָדָא מִגּוֹ בְּרִירו
דְּתִלְגָּא, וְהִהוּא טִיבּוּרָא, אִיהוּ נִקְוֵדָא דְּצִיּוֹן.

וּמִתְמָן אֲתַפְשְׁטוּ אַרְבַּע חוּטִין, לְאַרְבַּע סְטָרִין
דְּעֵלְמָא, מִזְרַח וּמַעֲרָב צְפוֹן וְדָרוֹם.
מֵהִהוּא חוּטָא דְּאֲתַמְשָׁךְ מִסְטָרָא דְּמִזְרַח,
אֲתַעְבִּיד מִנִּיה גּוּפָא. שְׂאֲרֵי בְּמִזְרַח, וְסִיִּים
בְּמַעֲרָב. גּוּפָא אִיהוּ אֶרְעָא דְּיִשְׂרָאֵל. אֲתַרְשִׁים
בְּאֲתוּוֹי אֲדֻנִּי. אֲדוֹן וְרַבּוֹן כָּל עֵלְמָא.

מֵהִהוּא חוּטָא דְּאֲתַמְשָׁךְ מִסְטָרָא דְּדָרוֹם,
דְּאִיהוּ בְּרִירו דְּכָל תִּלְגָּא וְתוֹקְפִיָּה,
אֲתַעְבִּיד מִנִּיה דְּרוּעָא יְמִינָא, וְאִיהוּ בְּרִירו
דְּעֵינּוּגָא. וְדָא גֵן עֵדֶן, דְּעָאֵל בִּיה אָדָם
הָרִאשׁוֹן, וְאִיהוּ לְעֵינּוּגָא דְּנִשְׁמָתִין, וְדָא טְמִיר
וְגִנֵּיז, יְמִינָא דְּכָל עֵלְמָא.

מֵהִהוּא חוּטָא דְּאֲתַמְשָׁךְ מִסְטָרָא דְּצְפוֹן,
אֲתַעְבִּיד מִנִּיה וְאֲתַבְּרִי דְּרוּעָא
שְׂמָאֵלָא. וְדָא גִיהֶנֶם. מֵהִהוּא פְּסוּלַת דְּתִלְגָּא.
וְאִיהוּ לְעוֹנֶשָׁא דְּנִשְׁמָתִין דְּחַיִּיבֵיא.

רִישָׁא אִיהוּ בְּשַׂמִּיא אֲתַתַּקֵּן. וְהוּא עֵלְמָא בְּלָא
רִישָׁא, עַד דְּאֲתַבְּנִי בִּי מִקְדָּשָׁא. כִּד
אִיתְקַם מִשְׁפָּנָא, אִיתְקַם רִישָׁא.

פּוּמָא דְּכָל עֵלְמָא דְּאֲתַתַּקֵּן בְּרִישָׁא, סִינִי. וְהוּא
רִשִׁים הָאִי פּוּמָא גּוֹ מַיָּיא, מִבְּרִירו
דְּתִלְגָּא. יִרְכִין וְכָל שְׂאֵר אֵיבָרִים, בְּכָל שְׂאֵר
אֶרְעָא.

וּכְשֶׁם שֶׁהָאִשָּׁה יֵשׁ לָהּ צִירִים וְחֻבְלִים בְּשַׁעַת
הַלֵּידָה. כֵּן כְּשֶׁבִקֵּשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְהוֹצִיא הָאֶרֶץ לְאוֹר הָעוֹלָם, הָיוּ הַמַּיִם עוֹלִים
וְיוֹרְדִים, (תהלים קד ח) יַעֲלוּ הָרִים יִרְדוּ בְּקַעוֹת. מָה
עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הוֹצִיא מִן הַקְּרָקַע רַעְמִים וְזוּעוֹת, וְנָסוּ הַמַּיִם.

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שם קד ז) מִן גְּעֵרְתָּךְ יְנוּסוּן מִן
 קוֹל רַעְמָךְ יִחְפְּזוּן. וַיִּצְאָה הָאָרֶץ. וְנִשְׁאַרְהָ
 נְמוּכָה מְלוּכְלָכֶת, כְּפֹלֵד הַזֶּה, שְׂיוּצָא, נְמוּךְ
 כַּמֶּת, וּמְלוּכְלָךְ מֵהַלִּידָה.

וּבְשֵׁם שְׂמַפְעָפְעִין אֶת הַיּוֹלֵד עַד שְׂיִתְעוֹרֵר,
 וְנוֹתְנִים אֲשֶׁר וְנָר לְגַבּוֹ, לְחַמְמוֹ, וּמְרָאָה
 לְהָאִיר. כֶּף עֲשֵׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאָרֶץ,
 כְּשִׁיִּצְאָה מִתּוֹךְ הַמַּיִם. וְכוּלָא בְּחַד קָרָא, הָדָא
 הוּא דְכְתִיב, (שם עז יט) קוֹל רַעְמָךְ בְּגִלְגַּל הָאִירוֹ
 בְּרָקִים תָּבֵל מִיַּד רָגְזָה וְתִרְעַשׂ הָאָרֶץ.

עַד כָּאֵן נִסְתַּם הַפֶּה, עַד שְׂבָאוֹ יִשְׂרָאֵל, וְהַפֶּה
 נִפְתַּח בְּרֵאשׁוֹ בְּשָׁמַיִם, וְזֶה סִינֵי שְׁנַתְנָה בּוֹ
 הַתּוֹרָה, וְשֵׁם נִתְּפָקֵן הַדְּבִיר.

וּבְשִׁנְבְּנֵסוֹ יִשְׂרָאֵל לְאָרֶץ, נִסְתַּם הַפֶּתוּחַ.
 וְנִפְתַּח הַסֶּתֶם. נִסְתַּם הַפֶּה, שְׁלֹא
 הָיָה בּוֹ הַדְּבִיר, (מִשְׁנֵסֶתֶלַק מִשָּׁה). הַפֶּךָ מִן הָאָדָם.
 נִפְתַּח הַטְּבוֹר, בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ. וּמִשָּׁם אוֹכַל מַה
 שְׂאֵמוֹ אוֹכַלְתָּ, וְשׁוֹתָה מִמֶּה שְׂאֵמוֹ שׁוֹתָה. וְכָל
 הָעוֹלָם נִזוֹן מִתְּמַצִּית אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וּבְגִין כֶּף, דְּיוֹכְתִין וְאֶתְרִין אֵינּוֹן בְּעֵלְמָא,
 בְּשִׁבְחָא אֵלִין עַל אֵלִין. גֵּן עֵדֵן דְּאִיהוּ
 דְּרוּעָא וְיִמִּינָא דְכָל עֵלְמָא, אֵית בֵּיה דְּיוֹכְתִין
 וְאֶתְרִין, לְשִׁבְחָא אֵלִין עַל אֵלִין, וְתַמָּן הוּא עֵץ
 הַחַיִּים וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע.

וּבְחַד הֵיכְלָא מִיְנִיְהוּ, אֵית אֶתְר טְמִיר וְגַנְיִז
 מְכוּלָא, וְלִית מֵאֵן דִּידַע בְּהַהוּא אֶתְר,
 בַּר חַד צְפוּר, דְּאֶתִי בְּכָל יוֹמָא תְּלַת זְמַנִּין,
 וּמִצְפָּצְפָא בְּגוֹ אֵילָנֵי דְגַנְתָא, (וְאִמַר גַּם צְפוּר וְגו').

וּבְהַהוּא צְפוּר יִדְעִין נִשְׁמַתִין סִימְנִיְהוּ,
 בְּזִימְנָא דְאוּדָן וּמִשְׁבַּחָן, וּבְזִימְנָא
 דְּמִשְׁתַּדְּלָן בְּחַכְמָתָא לְמַנְדַּע, וְהַהוּא צְפוּר עָאֵל
 בְּהַהוּא הֵיכְלָא, וְאִיטְמַר וְאִגְנִיז וְלֹא יִדְעַע.
 וּמִשְׁבַּחוֹת, וּבְזִמָּן שְׂמִשְׁתַּדְּלוֹת לְדַעַת בְּחַכְמָה. וְאוֹתָהּ הַצְּפוּר

הוֹצִיא מִן הַקְּרָקַע רַעֲמִים וַיּוֹעוֹת,
 וְנָסוּ הַמַּיִם. זֶהוּ שְׂכַתּוּב (תהלים קד)
 מִן גְּעֵרְתָּךְ יְנוּסוּן מִן קוֹל רַעְמָךְ
 יִחְפְּזוּן. וַיִּצְאָה הָאָרֶץ, וְנִשְׁאַרְהָ
 נְמוּכָה וּמְלוּכְלָכֶת, כְּפֹלֵד הַזֶּה
 שְׂיוּצָא נְמוּךְ כַּמֶּת וּמְלוּכְלָךְ
 מֵהַלִּידָה.

וּבְשֵׁם שְׂמַפְעָפְעִין אֶת הַיּוֹלֵד עַד
 שְׂיִתְעוֹרֵר, וְנוֹתְנִים אֲשֶׁר וְנָר לְגַבּוֹ
 לְחַמְמוֹ, וּמְרָאָה לְהָאִיר - כֶּף עֲשֵׂה
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאָרֶץ,
 כְּשִׁיִּצְאָה מִתּוֹךְ הַמַּיִם. וְהַפֶּל
 בְּפִסְיוֹק אֶחָד. זֶהוּ שְׂכַתּוּב (שם עז)
 קוֹל רַעְמָךְ בְּגִלְגַּל הָאִירוֹ בְּרָקִים
 תָּבֵל, מִיַּד - רָגְזָה וְתִרְעַשׂ הָאָרֶץ.
 עַד כָּאֵן נִסְתַּם הַפֶּה, עַד שְׂבָאוֹ
 יִשְׂרָאֵל, וְהַפֶּה נִפְתַּח בְּרֵאשׁוֹ
 בְּשָׁמַיִם, וְזֶה סִינֵי שְׁנַתְנָה בּוֹ
 הַתּוֹרָה, וְשֵׁם נִתְּפָקֵן הַדְּבִיר.

וּבְשִׁנְבְּנֵסוֹ לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, נִסְתַּם
 הַפֶּתוּחַ, וְנִפְתַּח הַסֶּתֶם. נִסְתַּם
 הַפֶּה - שְׁלֹא הָיָה בּוֹ הַדְּבִיר
 (מִשְׁנֵסֶתֶלַק מִשָּׁה). הַפֶּךָ מִן הָאָדָם.
 נִפְתַּח הַטְּבוֹר - בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ.
 וּמִשָּׁם אוֹכַל מַה שְׂאֵמוֹ אוֹכַלְתָּ,
 וְשׁוֹתָה מִמֶּה שְׂאֵמוֹ שׁוֹתָה. וְכָל
 הָעוֹלָם נִזוֹן מִתְּמַצִּית אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל.

וּבְשֵׁם כֶּף, מְקוּמוֹת וְאֶתְרִים הֵם
 בְּעוֹלָם, בְּשִׁבְחָא שְׁל אֵלוֹ עַל אֵלוֹ.
 גֵּן הָעֵדֵן, שֶׁהוּא זְרוּעַ הַיְמִין שְׁל
 כָּל הָעוֹלָם, יֵשׁ בּוֹ מְקוּמוֹת
 וְאֶתְרִים לְשִׁבְחָא אֵלוֹ עַל אֵלוֹ, וְשֵׁם
 הוּא עֵץ הַחַיִּים, וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב
 וְרַע.

וּבְהִיבְרָא אֶחָד מֵהֶם יֵשׁ מְקוּם
 טְמִיר וְגַנְיִז מִן הַכֵּל, וְאֵין מִי
 שְׂמַכִּיר אֶת אוֹתוֹ מְקוּם פְּרִט
 לְצְפוּר אַחַת, שְׂבָאָה בְּכָל יוֹם
 שְׁלֹשׁ פְּעָמִים וּמִצְפָּצְפָת בְּתוֹךְ
 עֲצֵי הַגֵּן (וְאִמַרְתָּ גַם צְפוּר וְגו').

וּבְאוֹתָהּ הַצְּפוּר יוֹדְעוֹת הַנְּשִׁמוֹת
 אֶת סִימְנִיְהוֹן, בְּזִמָּן שְׂמוּדוֹת
 נִכְנָסָת לְאוֹתוֹ הַיְכָל, וְנִטְמָנָת וְנִגְנָנָת

וְדָרוֹר, דָּא הִיא נְשֻׁמָּתָא קַדִּישָׁא, דְּסִלְקָא
לְעֵילָא וְהִיא בַת חוֹרִין.

דְּבַר אַחַר, (שם פד) וְדָרוֹר קָן לָהּ -
זֶה הַיּוֹבֵל, שְׁכָתוֹב וְקִרְאָתֶם דְּרוֹר.
קָן לָהּ - בְּחֻמְכָּהּ הַעֲלִינָהּ. צְפוֹר
וְדָרוֹר, זֶה לְמַעְלָה וְזֶה לְמַטָּה.
אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרוּחֶיהָ, מֵאֵן? הַדְּרוֹר
הַזֶּה שָׁתָה הַחֲמִשִּׁים, שְׁמוֹצִיאָהּ
מִמְנָה שֶׁשָּׂה אֶפְרוּחִים וְהַצְפוֹר
הַזֶּה.

אוֹתָם הָאֶפְרוּחִים, תְּשׁוּקָתָם
לְתוֹךְ שְׁנֵי הַמְזֻבָּחֹת, הַמְזֻבָּח
הַפְּנִימִי וְהַמְזֻבָּח הַחִיצוֹן. נָטְלוּ
מִן הַמְזֻבָּח הַפְּנִימִי וְנָתְנוּ לְמְזֻבָּח
הַחִיצוֹן. מִלְכֵי וְאַלְהֵי, מִלְכֵי - זֶה
הַמְזֻבָּח הַחִיצוֹן, וְאַלְהֵי - זֶה
הַמְזֻבָּח הַפְּנִימִי.

הַמְזֻבָּח הַחִיצוֹן תְּמִיד תְּשׁוּקָתוֹ
לְמְזֻבָּח הַפְּנִימִי, וְלַעוֹלָם אֵינוֹ
שׁוֹכֵךְ מִלְּזַמֵּר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָחוֹת.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר
לְשִׁלְמָה.

כִּי זָמַן שֶׁהֵנָּה דוֹלֵק עַל הַפְּתִילָה,
וְהַפְּתִילָה כְּתוֹקֶנָהּ, הָאוֹר מְאִיר
וְצַח, וְהַכֹּל נִהְיִים מְמַנּוּ. וְכֹל זָמַן
שֶׁהַפְּתִילָה נִעְדְּרָתָהּ וְהַשְּׁמֶן חָסַר
מִן הַפְּתִילָה, הָאוֹר נִסְתַּלֵּק, וְאֵין מִי
שִׂידֵעַ בְּאוֹתוֹ הָאוֹר כְּלוּם.

כִּי, כָּל זָמַן שִׁישְׂרָאֵל הָיוּ מְתוֹקְנִים
וּמְסוֹרְגָלִים כְּפִתִּילָה זֹה, אוֹר שֶׁל
מַעְלָה הָיְתָה דוֹלֵקָתָהּ עֲלֵיהֶם,
וְאוֹמְרָתָהּ שִׁירָה, וְאֵינוֹ מְשַׁתְּפֵךְ
לְעוֹלָם, כְּדָגְמַת הָאוֹר עַל
הַפְּתִילָה שֶׁאֵינוֹ מְשַׁתְּפֵךְ לְעוֹלָם
לְנֶגֶד מַעְלָה. וְאוֹתוֹ הַשִּׁיר הוּא
הַמַּעְלָה שְׁבַשִּׁירִים, קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים.
נִעְדַּר הַפְּתִילָה - נִעְדַּר הָאוֹר
וְנִסְתַּלֵּק, וְאֵין מִי שִׂידֵעַ בוֹ.

וְשִׁלְמָה צוֹנַח וְאוֹמֵר, (קהלת יב)
וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֵיךְ בַּיּוֹם בַּחֲוֹרְתֶיךָ.
הָיָה מְתַפְקֵן וּמְסוֹרְגָל עֲצָמְךָ
בְּמַצּוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים בַּיּוֹם

דְּבַר אַחַר וְדָרוֹר קָן לָהּ, דָּא יוֹבְלָא, דְּכִתִּיב
(ויקרא כה י) וְקִרְאָתֶם דְּרוֹר. קָן לָהּ בְּחֻמְכָּתָא
עֵילָא. צְפוֹר וְדָרוֹר, דָּא לְעֵילָא, וְדָא לְתַתָּא.
אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרוּחֶיהָ, מֵאֵן. הֵיא דְרוֹר, שְׁנַת
הַחֲמִשִּׁים, דְּאֶפְיִקַת מִינָהּ שִׁית אֶפְרוּחִין, וְהֵיא
צְפוֹר.

אֵינוֹן אֶפְרוּחִין, תִּיאוּבְתָא דִּילְהוֹן, לְגוּ תְּרִי
מְדַבְּחֵן, מְזֻבָּח הַפְּנִימִי, וּמְזֻבָּח הַחִיצוֹן.
נָטְלוּ מִמְזֻבָּח הַפְּנִימִי, וְיָהֲבוּ לְמְזֻבָּח הַחִיצוֹן.
מִלְכֵי וְאַלְהֵי, מִלְכֵי: דָּא מְזֻבָּח הַחִיצוֹן.
וְאַלְהֵי: דָּא מְזֻבָּח הַפְּנִימִי.

מְזֻבָּח הַחִיצוֹן, תִּיאוּבְתָא תְּדִיר לְגַבֵּי מְזֻבָּח
הַפְּנִימִי, וְלַעוֹלָם לָא שְׁכִיךְ מִלְּזַמְרָא
בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבָחִין, הָדָא הוּא דְכִתִּיב, שִׁיר
הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה.

כִּי זָמַן שֶׁהֵנָּה דוֹלֵק עַל הַפְּתִילָה, וְהַפְּתִילָה
כְּתוֹקֶנָהּ, הָאוֹר מְאִיר וְצַח, וְהַכֹּל נִהְיִין
מְמַנּוּ. וְכֹל זָמַן שֶׁהַפְּתִילָה נִעְדְּרָתָהּ, וְהַשְּׁמֶן חָסַר
מִן הַפְּתִילָה, הָאוֹר נִסְתַּלֵּק, וְאֵין מִי שִׂידֵעַ
בְּאוֹתוֹ אוֹר כְּלוּם.

כִּי, כָּל זָמַן שִׁישְׂרָאֵל הָיוּ מְתוֹקְנִים וּמְסוֹרְגָלִים
כְּפִתִּילָה זֹה, אוֹר שֶׁל מַעְלָה הָיְתָה דוֹלֵקָתָהּ
עֲלֵיהֶם, וְאוֹמְרָתָהּ שִׁירָה, וְאֵינוֹ מְשַׁתְּפֵךְ לְעוֹלָם.
כְּדוֹגְמַת הָאוֹר עַל הַפְּתִילָה, שֶׁאֵינוֹ מְשַׁתְּפֵךְ
לְעוֹלָם, לְנֶגֶד מַעְלָה. וְאוֹתוֹ הַשִּׁיר הוּא
הַמַּעְוֵלָה שְׁבַשִּׁירִים, קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים. נִעְדַּר
הַפְּתִילָה, כְּבִיכּוֹל נִעְדַּר הָאוֹר, וְנִסְתַּלֵּק, וְאֵין
מִי שִׂידֵעַ בוֹ.

וְשִׁלְמָה צוֹנַח וְאוֹמֵר, (קהלת יב א-ז) וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֵיךְ
בַּיּוֹם בַּחֲוֹרְתֶיךָ. הָיָה מְתַפְקֵן וּמְסוֹרְגָל
עֲצָמְךָ בְּמַצּוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים, בַּיּוֹם

בְּחִירוֹתַיִךְ, בְּזִמְן שֶׁהַמְּאֹר הַהוּא לֹוֹהֵב בַּפְּתִילָה.

בְּחִירוֹתַיִךְ, בְּזִמְן שֶׁהַמְּאֹר הַהוּא לֹוֹהֵב בַּפְּתִילָה.

דָּבָר אַחַר עַל הָאֹר הַהוּא בְּזִמְן שֶׁהַפְּתִילָה מְתוֹקֶנֶת אָמַר לְנֶגֶד אוֹתוֹ הָאֹר, וּזְכֹר אֶת בּוֹרְאֶיךָ. הַתְּעוֹרֵר (דף עה ע"ב) לְנֶגֶד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁיר וַתְּעוֹרֵר הָאֵהָבָה.

דָּבָר אַחַר, עַל הָאֹר הַהוּא בְּזִמְן שֶׁהַפְּתִילָה מְתוֹקֶנֶת אָמַר לְנֶגֶד אוֹתוֹ הָאֹר וּזְכֹר אֶת הַתְּעוֹרֵר לְנֶגֶד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁיר וַתְּעוֹרֵר הָאֵהָבָה.

עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הַרְעָה, בְּזִמְן שֶׁהַלְּבָנָה מְתַמְעֵטת, וְתִשְׁלוֹט הַרְעָה, וְהַיָּמִים שְׁלֵה הֵם יָמִים שְׂאִין בָּהֶם חֶפְזִן. עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשַׁף הַשְּׂמֶשׁ, זֶה נִהְר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, דְּכָתִיב (בראשית ב) וְנִהְר יוֹצֵא מֵעֵדֶן. דְּכָתִיב בּוּ, (איוב יד יא) וְנִהְר יִתְרַב וְיִבֶשׁ. וְהָאֹר, זֶה הָאֹר שֶׁפָּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִתְעַטַּף בּוּ, וְהוּא יְמִינוּ. הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (איכה ב ג) הַשִּׁיב אַחֹר יְמִינוּ.

עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הַרְעָה (שם) - בְּזִמְן שֶׁהַלְּבָנָה מְתַמְעֵטת וְתִשְׁלוֹט הַרְעָה, וְהַיָּמִים שְׁלֵה הֵם יָמִים שְׂאִין בָּהֶם חֶפְזִן. עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשַׁף הַשְּׂמֶשׁ - זֶה נִהְר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, שְׁכָתוּב (בראשית ב) וְנִהְר יוֹצֵא מֵעֵדֶן, שְׁכָתוּב בּוּ (איוב יד) וְנִהְר יִתְרַב וְיִבֶשׁ. וְהָאֹר - זֶה הָאֹר שֶׁפָּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנִתְעַטַּף בּוּ, וְהוּא יְמִינוּ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (איכה ב) הַשִּׁיב אַחֹר יְמִינוּ. וְהַיָּרֵחַ - הוּא הַיָּם הַמְתַמְלָא מֵאוֹתוֹ נִהְר. זֶהוּ שְׁכָתוּב (איוב יד) אֲזָלוּ מִיָּם מִנֵּי יָם וְנִהְר יִתְרַב וְיִבֶשׁ. וְהַפּוֹכְכִים - אֵלוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר מַזְלוֹת הַיְדוּעִים לָהּ. וְשָׁבוּ הָעֵבִים - אֵלוּ שְׁרֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם. אַחַר הַגָּשֶׁם - אַחַר בְּכִיָּתָן שֶׁל מְלֶאכִי הַשָּׁרֵת, שְׁכָתוּב מְלֶאכִי שְׁלוֹם מֵר יִבְכְּיוּן.

וְהַיָּרֵחַ, הוּא הַיָּם הַמְתַמְלָא מֵאוֹתוֹ נִהְר. הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (איוב יד יא) אֲזָלוּ מִיָּם מִנֵּי יָם וְנִהְר יִתְרַב וְיִבֶשׁ. וְהַפּוֹכְכִים, אֵלוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר מַזְלוֹת הַיְדוּעִים לָהּ. וְשָׁבוּ הָעֵבִים, אֵלוּ שְׁרֵי אוֹמּוֹת הָעוֹלָם. אַחַר הַגָּשֶׁם, אַחַר בְּכִיָּתָן שֶׁל מְלֶאכִי הַשָּׁרֵת. דְּכָתִיב, (ישעיה לג ז) מְלֶאכִי שְׁלוֹם מֵר יִבְכְּיוּן.

בַּיּוֹם שֶׁיִּזְעוּ שְׁמֵרֵי הַבַּיִת (קהלת יב) - אֵלוּ שׁוֹמְרֵי הַחֻמּוֹת, שְׁכָתוּב (ישעיה סב) עַל חֻמּוֹתַיִךְ יְרוּשָׁלַיִם הַפְּקֻדָּתֵי שׁוֹמְרִים. וְהַתְּעוֹנוֹתוֹ אֲנָשֵׁי הַחֵיל - אֵלוּ הֵם שְׂשִׁים גְּבוּרִים סְבִיב לָהּ. וּבְטָלוּ הַטְּחָנוֹת - אֵלוּ הֵם אוֹכְלֵי הַקְּרַבְנוֹת. פִּי מַעֲטוֹ - פְּנֵי הַחַיּוֹת. וַחֲשָׁכוּ הָרְאוֹת בְּאֶרְבוֹת - אֵלוּ הֵם (זכריה ד) עֵינַי ה' הִמָּה מְשׁוֹטְטוֹת בְּכָל הָאָרֶץ, וְהֵם שְׁבַע עֵינַי ה'.

בַּיּוֹם שֶׁיִּזְעוּ שְׁמֵרֵי הַבַּיִת, אֵלוּ שׁוֹמְרֵי הַחֻמּוֹת. דְּכָתִיב (שם סב ו) עַל חֻמּוֹתַיִךְ יְרוּשָׁלַיִם הַפְּקֻדָּתֵי שׁוֹמְרִים. וְהַתְּעוֹנוֹתוֹ אֲנָשֵׁי הַחֵיל, אֵלוּ הֵם שְׂשִׁים גְּבוּרִים סְבִיב לָהּ. וּבְטָלוּ הַטְּחָנוֹת, אֵלוּ הֵם אוֹכְלֵי הַקְּרַבְנוֹת. פִּי מַעֲטוֹ פְּנֵי הַחַיּוֹת. וַחֲשָׁכוּ הָרְאוֹת בְּאֶרְבוֹת, אֵלוּ הֵם (זכריה ד) עֵינַי ה' הִמָּה מְשׁוֹטְטוֹת בְּכָל הָאָרֶץ, וְהֵם שְׁבַע עֵינַי ה'.

וּסְגְרוּ דְלָתֵים בְּשׁוּק - אֵלוּ הֵם הַשְּׁעָרִים שֶׁכָּלֵם נִנְעָלוּ, זוֹלָתֵי שְׁעָרֵי דְמַעוֹת שְׁלֵא נִנְעָלוּ. בְּשִׁפְלָה קוֹל הַטְּחָנָה - סִפְפַת דְּוֹד, שְׁנִפְלָה וְנִשְׁפְּלָה לְעַפְר, וְקוֹלָה שְׁהִיָּתָה מְשׁוֹרְרָה תְּמִיד בְּשִׁיר הָאֵהָבָה -

וּסְגְרוּ דְלָתֵים בְּשׁוּק, אֵלוּ הֵם הַשְּׁעָרִים שֶׁכָּוֵלֵם נִנְעָלוּ, זוֹלָתֵי שְׁעָרֵי דְמַעוֹת שְׁלֵא נִנְעָלוּ. בְּשִׁפְלָה קוֹל הַטְּחָנָה, סִפְפַת דְּוֹד, שְׁנִפְלָה וְנִשְׁפְּלָה לְעַפְר, וְקוֹלָה שְׁהִיָּתָה מְשׁוֹרְרָה תְּמִיד

שפּל. וישחוו כּל בנות השיר - הם
המלאכים הנחלקים במשמרותם
על השיר. מהם משוררים ביום,
ומהם משמרות משוררים
בלילה.

גם מגבה יראו, (קהלת ה) כי גבה
מעל גבה שמר. ושומר זה מזה,
ומקבל זה מזה בנעימה ובקדש.
ובחרפן בית המקדש יצתה
מארה, ודין חזק מצוי לפניו.
וגבה ירא מגבה ומדינו.

ותחתיתם בדרך, (ישעיה מג טז)
הנותן פים דרך וכמים עזים
נתיבה. ובאותו דרך הנה יורד,
ובא הטל מראשו של הקדוש
ברוך הוא, וכל שמחה וכל טוב
וכל רצון, באותו הדרך הנה בא.
ובחרפן בית המקדש, שבר על
שבר באותו הדרך נמצא, וכל רגז
ואימות ותקף ודין היו באותה
הדרך.

וינאץ השקד, כמו שנאמר (דניאל
ט) וישקד ה' על הרעה. וכתוב
(ירמיה א) מקל שקד אני רואה.
וצמיחת השקד אחד ועשרים
יום. כף משבעה עשר בתמוז עד
תשעה באב. ומיום שהשקד
מציץ, הפרח אין מוציא פרי, עד
עשרים ואחד יום.

ויסתבר החגב - יתן הסבל על
שכמו של בית דוד. ותפר
האבינה - זו עבודת בית המקדש
למטה. וצווחים בני האדם ואינם
נענים. מה הטעם? כי הלך האדם
אל בית עולמו. מסתלק הכבוד
למעלה למעלה, והם צווחים
ואין מי שישגיח בהם, משום
שהוא הסתלק לבית עולמו
שממנו יצא. ועל זה נמצאת
המארה, ורע, ומות, ומאורעות
רעות בעולם, וסופדים וצווחים
בכל יום, שכתוב (שם ט) כי עלה
מות בחלונינו.

בשיר האהבה שפּל. וישחוו כּל בנות השיר,
הם המלאכים הנחלקים במשמרותם על
השיר, מהם, משוררים ביום, ומהם משמרות
משוררים בלילה.

גם מגבה יראו, פי גבה מעל גבה שמר.
ושומר זה מזה, ומקבל זה מזה, בנעימה
ובקדושה. ובחרפן בית המקדש, יצתה מארה,
ודין חזק מצוי לפניו. וגבה ירא מגבה
ומדינו.

ותחתיתם בדרך, פתיב (ישעיה מג טז)
הנותן פים
דרך וכמים עזים נתיבה. ובאותו
דרך, הנה יורד ובא הטל מראשו של הקדוש
ברוך הוא, וכל שמחה, וכל טוב, וכל רצון,
באותו הדרך הנה בא. ובחרפן בית המקדש,
תבירו על תבירו באותו הדרך נמצא, וכל
רוגז ואימתני ותקיפא ודינא, בההוא דרך
הו.

וינאץ השקד, כמה דאת אמר, (דניאל ט יד) וישקד
ה' על הרעה. וכתוב (ירמיה א יא) מקל שקד
אני רואה. וצמיחת השקד אחד ועשרים יום.
כף משבעה עשר בתמוז, עד תשעה באב.
ומיום שהשקד מציץ, הפרח אין מוציא פרי,
עד עשרים ואחד יום.

ויסתבר החגב, יתן הסבל על שכמו של בית
דוד. ותפר האבינה, זו עבודת בית
המקדש למטה. וצווחין בני נשא, ולא
מתענון. מאי טעמא, פי הולך האדם אל בית
עולמו, מסתלק הכבוד למעלה למעלה,
ואינו צווחין ולית מאן דישיגח בהו. בגין
דאיהו אסתלק לבית עולמו דנפק מיניה. ועל
דא אשתפח מארה, וביש, ומות, ומאורעות
רעות בעולם. וספדין וצווחין בכל יומא.
דכתיב, (ירמיה ט ב) פי עלה מות בחלונינו.

עַד אֲשֶׁר לֹא יִרְתַּק חֶבֶל הַכֶּסֶף, חוּט שֶׁל חֶסֶד
שְׁנַמְשֵׁף מִלְמַעְלָה לְמַטָּה. וְתִרְץ גִּלְתֵּי
הַזָּהָב, דְּאִיְהִי נִחְתָּא בְּהֵוּא חוּט. נִשְׁבֵּר הַחוּט,
נִפְל הַגּוֹלָה. וְתִשְׁבֵּר כַּד עַל הַמְּבוּעַ, שֶׁהַתּוֹרָה
נִשְׁתַּפְּחָה בְּגִלּוֹתָא, וְאוֹתוֹ הַמְּשָׁאֵב, יוֹפִיא"ל
(וּ"א יִפִּי"ה) הַשָּׁר, לֹא שָׂאֵב מִמְעֵין הַתּוֹרָה, וּבְנֵי
אָדָם נְבוֹכִים בָּהּ.

עַד אֲשֶׁר לֹא יִרְתַּק חֶבֶל הַכֶּסֶף
(קהלת יב) - חוּט שֶׁל חֶסֶד שְׁנַמְשֵׁף
מִלְמַעְלָה לְמַטָּה. וְתִרְץ גִּלְתֵּי הַזָּהָב
- שֶׁהִיא יוֹרֶדֶת בְּאוֹתוֹ הַחוּט.
נִשְׁבֵּר הַחוּט, נִפְל הַגֵּלָה. וְתִשְׁבֵּר
כַּד עַל הַמְּבוּעַ - שֶׁהַתּוֹרָה
נִשְׁתַּפְּחָה בְּגִלּוֹת, וְאוֹתוֹ הַמְּשָׁאֵב,
יוֹפִיא"ל (וּ"א יִפִּי"ה) הַשָּׁר, לֹא
שָׂאֵב מִמְעֵין הַתּוֹרָה, וּבְנֵי אָדָם
נְבוֹכִים בָּהּ.

וְנִרְץ הַגֵּלְגַל אֶל הַבּוֹר, וּמִלְאָךְ הַמְּשֻׁחִית נִיפֵן
לוֹ רְשׁוֹת לְחֶבֶל בְּכָל יוֹם. וַיֵּשֶׁב הָעֶפְרָי
עַל הָאָרֶץ כְּשֶׁהָיָה, וַיִּכְלוּ כָּל הַנְּשָׁמוֹת, וְהָעוֹלָם
יִכְלָה, וְהָעֶפְרָי שֶׁהִפְלֵ נְהִיָּה מִמֶּנּוּ, יֵשׁוּב
כְּבִתְחֻלָּה, וַיְהִיָּה הָעוֹלָם חָרֵב כְּשֶׁהָיָה. וְהָרוּחַ
תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה, וַיִּתְּחַדֵּשׁ
הָעוֹלָם כְּבִתְחֻלָּה. וּבְאוֹתוֹ זְמַן כְּתִיב, (דְּנִיאל יב ב)
וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפְרָי יִקְיָצוּ. אֲתָא ר' עֲזַרְיָה
וְרַבִּי מְרוֹנוֹס, וּנְשָׁקוּהוּ בְּרִישֵׁיהֶם. קָרָא עֲלֵיהֶם,
(משלי יח טו) לֵב נְכוּן יִקְנֶה דַּעַת וְאֵזֶן חֲכָמִים תִּבְקַשׁ
דַּעַת.

וְנִרְץ הַגֵּלְגַל אֶל הַבּוֹר, וּמִלְאָךְ
הַמְּשֻׁחִית נִיפֵן לוֹ רְשׁוֹת לְחֶבֶל
בְּכָל יוֹם. וַיֵּשֶׁב הָעֶפְרָי עַל הָאָרֶץ
כְּשֶׁהָיָה, וַיִּכְלוּ כָּל הַנְּשָׁמוֹת,
וְהָעוֹלָם יִכְלָה. וְהָעֶפְרָי, שֶׁהִפְלֵ
נְהִיָּה מִמֶּנּוּ, יֵשׁוּב כְּבִתְחֻלָּה,
וַיְהִיָּה הָעוֹלָם חָרֵב כְּשֶׁהָיָה.
וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
נִתְּנָה, וַיִּתְּחַדֵּשׁ הָעוֹלָם כְּבִתְחֻלָּה.
וּבְאוֹתוֹ זְמַן כְּתוּב (דְּנִיאל יב) וְרַבִּים
מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפְרָי יִקְיָצוּ. בָּא רַבִּי
עֲזַרְיָה וְרַבִּי מְרוֹנוֹס, וּנְשָׁקוּהוּ
בְּרִישׁוֹ. קָרָא עֲלֵיו, (משלי יח טו) לֵב
נְכוּן יִקְנֶה דַּעַת וְאֵזֶן חֲכָמִים
תִּבְקַשׁ דַּעַת.

פִּתַּח וְאָמַר שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה, זִכְאָה
דָּרָא דִּי חֲכַמְתָּא דְלַעִילָא שְׂרִיא בְּגִוְיָה.
בְּשַׁעֲתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי בְּעֵי לְגַלְאָה
בְּאַרְעָא, מַה דְלָא אֲתַגְלִי לְמִלְאָכֵי עֵילָאִי. וּמֵאִי
אִיהוּ, רְזִין דְחֲכַמְתָּא דְשָׁמָא גְלִיפָא עֵילָאָה.
דְשָׁמְהֵן קְדִישִׁין לָא אֲתַמְסְרוּ לוֹן, וְאֲתַמְסְרוּ
לְחַפְיָמִין בְּאַרְעָא. בְּהֵיִא שַׁעֲתָא, מְשַׁבְּחֵן
וְאֲמַרִין, (תהלים ח ב) ה' אֲדוֹנֵינוּ מַה אֲדִיר שְׁמֵךְ
בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּנְה הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם.

פִּתַּח וְאָמַר, שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר
לְשַׁלְמָה, אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שֶׁהַחֲכָמָה
שֶׁל מַעְלָה שׁוֹרָה בְּתוֹכּוֹ, בְּשַׁעֲה
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִנֵּה רוֹצֵה
לְגַלוֹת בְּאָרֶץ מַה שְּׁלֹא הִתְגַּלָּה
לְמַלְאָכִים הָעֲלִיוֹנִים. וּמַה הוּא?
סוּדוֹת הַחֲכָמָה שֶׁל הַשֵּׁם הַחֲקוּק
הָעֲלִיוֹן. שֶׁהַשְּׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים לֹא
נִמְסְרוּ לָהֶם, וְנִמְסְרוּ לְחֲכָמִים
שֶׁבְּאָרֶץ. בְּאוֹתָהּ שַׁעֲה מְשַׁבְּחִים
וְאֲמַרִים (תהלים ח) ה' אֲדוֹנֵינוּ מַה
אֲדִיר שְׁמֵךְ בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּנְה
הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם.

מַה אֲדִיר שְׁמֵךְ בְּכָל הָאָרֶץ, אֵילִין רְזִין גְּלִיפִין
דְשָׁמְהֵן קְדִישִׁין, דְאֲתַגְלִיין בְּאַרְעָא,
וְתוֹשְׁבֵיחָתָא דְהָאִי, עַל הַשָּׁמַיִם. דְכָל אֵינוֹן
אוֹכְלוֹסִין אוֹדֵן וּמְשַׁבְּחֵן עוֹבְדָא דָא, דְאֲתַגְלִי
בְּאַרְעָא מַה דְלָא אֲתַגְלִי לוֹן.

מַה אֲדִיר שְׁמֵךְ בְּכָל הָאָרֶץ - אֵלוֹ
הַסּוּדוֹת הַחֲקוּקִים שֶׁל הַשְּׁמוֹת
הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהִתְגַּלוּ בְּאָרֶץ,
וְהַתְּשַׁבְּחָתָא שֶׁל זֶה עַל הַשָּׁמַיִם.
שְׁכַל אוֹתָם הַהִמּוֹנִים מוֹדִים
וּמְשַׁבְּחִים אֶת הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה, שֶׁהִתְגַּלָּה בְּאָרֶץ מַה שְּׁלֹא הִתְגַּלָּה לָהֶם.

הרי כָּאן סודות המְרַכְּבָה
הַעֲלִינָה הַקְדוּשָׁה שֶׁל אַרְבְּעָה
שְׁמוֹת חֲקוּקִים, וְזֶהוּ סוּד הַסּוּדוֹת
שֶׁל הַמְרַכְּבָה הַעֲלִינָה שֶׁל
הַשְּׁמוֹת: אֲדֹנָי, צְבָאוֹת, יְהוָה,
אֱהִיָּה. הַסּוּד שֶׁל אַרְבְּעָה שְׁמוֹת
חֲקוּקִים, שֶׁל אַרְבְּעָה זְהָרִים, וְכָל
זֶהר וְזֶהר נִקְלָל אֶחָד בְּחִבְרוֹ,
וּתְשׁוּקָתוֹ שֶׁל זֶה לְהַפְגֵּס לְזֶה,
וּלְהַפְלִל זֶה בְּזֶה.

וְאַרְבְּעָה הַזְּהָרִים הִלְלוּ נִפְרָדִים
בְּשְׁמוֹת יְדוּעִים. אֶחָד נִקְרָא זֶה"ר
חֲשׂוֹף וְלֹא חֲשׂוֹף. בְּהַסְתַּפְּלוֹת
שָׁלוֹ, מִיַּד מְרִים חֲשׂוֹף. מִסְתַּפְּלִים
בּו יוֹתֵר, נוֹצֵץ וְלוֹהֵט בְּאוֹר, וְיָפִי
עֲלִיּוֹן. וְאוֹרוֹ קָמוּט בְּתוֹכוֹ, עַד
שֶׁמֶכָּה בּו אֹר אַחֵר, שְׁכוּרָה בְּאוֹר
הַזֶּה וְנוֹקֵב אוֹתוֹ, אֲז מִתְמַלֵּא
מֵאוֹתוֹ הַזֶּהר, וְנוֹצֵץ לְכָל צַד.

הַזֶּהר הַזֶּה נִחְקָק בְּשִׁבְעִים וּשְׁנַיִם
נִיצוּצוֹת, שֶׁהֵם שִׁבְעִים וּשְׁנַיִם
שְׁמוֹת חֲקוּקִים שֶׁל שִׁבְעִים
סִנְהֶדְרִין וּשְׁנֵי עֲדִים. אֲז הַזֶּהר
הַזֶּה כְּלוּל בְּשְׁנֵי שְׁמוֹת, וּמִתְעַטֵּר
בְּשֵׁם הַזֶּה אֲדֹנָי.

וְאֵז אוֹתוֹ הַשֵּׁר שֶׁל כָּל הַעוֹלָמִים,
וְכָל הַצְּבָאוֹת וְכָל הַמַּחְנוֹת
הַעֲלִינָיִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, כָּלֵם
אוֹמְרִים הַתְּשִׁבַּחַת שֶׁל (הַכְּתוּב) הַזֶּה
שֶׁמְשַׁבְּחִים אוֹתוֹ, וְאוֹמְרִים
תְּשִׁבַּחַת (שֶׁל כָּלֵם) וּמְשַׁבְּחִים
לְמַעַלָּה. וְהַזֶּהר הַזֶּה, כְּשֶׁנִּשְׁלַם,
הוּא שִׁי"ר. אֲדוֹן, שֵׁר, רִבּוֹן. י'
הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁהַשְּׁתַּלְמוֹ מִן הַכָּל.
שִׁי"ר הַמַּעֲלוֹת, הַרְבּוֹן הַמְּמַנֶּה עַל
כָּל הַצְּבָאוֹת וְהַמַּחְנוֹת וְהַדְּרָגוֹת
שֶׁלֹּמָה.

הַזֶּהר הַשְּׁנִי הוּא זֶהר שֶׁכָּל הַעֲיִנִים
הַעֲלִינָיִים הַנִּסְתָּרִים (נִכְסִיּוֹת) כּוֹנְסִים
אֵלָיו. וְהוּא זֶהר נוֹצֵץ לְעֵינַיִם
שֶׁאֵין יְכוּלוֹת לְהַסְתַּפֵּל בּו, וְזֶה
נִקְרָא זֶהר חִי. וּמִשּׁוּם שֶׁהוּא חִי,
נוֹטֵל כָּל הַזְּהָרִים הַעֲלִינָיִים

הָא הִכָּא רִזִּין דְרִתִּיכָא קְדִישָׁא עֵילָאָה, דְאַרְבַּע
שְׁמָהָן גְּלִיפִין, וְהָא אִיהוּ רְזָא דְרִזִּין רִתִּיכָא
עֵילָאָה דְשְׁמָהָן: אֲדֹנָי. צְבָאוֹת. יְהוָה.
אֱהִיָּה. רְזָא דְאַרְבַּע שְׁמָהָן גְּלִיפִין, דְאַרְבַּע
זְהָרִין. וְכָל זְהָרָא וְזְהָרָא אֲתַפְּלִיל חַד בְּחִבְרִיהָ,
וּתִיאוּבְתָא דְהָאִי לְעֵאָלָא בְּהָאִי, וְלֹאֲתַפְּלָלָא
הָאִי בְּהָאִי.

וְאֵלִין אַרְבַּע זְהָרִין, אֲתַפְּרִשֵׁן בְּשְׁמָהָן יְדִיעֵן:
חַד אֶקְרִי זֶה"ר חֲשׂוֹף וְלֹא חֲשׂוֹף.
בְּאַסְתַּפְּלוּתָא דִּילִיָּה, מִיַּד אֶרִים חֲשׂוֹף.
מִסְתַּפְּלָאן בֵּיה יִתֵּר, נָצִיץ וְלֹהֵט בְּנִהִירוֹ,
וּשְׁפִירוֹ עֵילָאָה. וְנִהָרִיהָ קָמוּט בְּגִיָּה, עַד
דְּבִטְשׁ בֵּיה נִהָרָא אַחֲרָא, דְכָרִי בְּהָאִי נִהָרָא,
וְאַנְקִיב לָהּ, כְּדִין אֲתַמְלִיא מֵהָהוּא זְהָרָא,
וְנָצִיץ לְכָל סְטָרִין (דף שו ע"א).

זְהָרָא דָא, אֲתַגְּלִיף בְּשִׁבְעִין וְתַרְיַן נָצִיציִין,
דְּאִינוּן שִׁבְעִין וְתַרְיַן שְׁמָהָן גְּלִיפִין,
דְּשִׁבְעִין סִנְהֶדְרִין וְתַרְיַן סִהְדִין. כְּדִין הָאִי
זְהָרָא כְּלִילָא בְּשִׁתֵּי שְׁמָהָן, וּמִתְעַטֵּרָא בְּשְׁמָא
דָא אֲדֹנָי.

כְּדִין אִיהוּ שֵׁר דְכָל עֲלָמִין, וְכָל חֵילִין וְכָל
מְשַׁרְיִין דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין, כְּלָהוּ אֶמְרִי
תוּשְׁבַחְתָּא דְהָאִי (קָרָא) דְקָא מְשַׁבְּחָן לִיָּה,
וְאֶמְרִין תוּשְׁבַחְתָּא, (נ"א דְכָלֵהוּ) וּמְשַׁבְּחִים לְעֵילָא.
וְדָא זְהָרָא כַּד אֲשַׁתְּלִים, אִיהוּ שִׁי"ר. אֲדוֹן,
שֵׁר, רִבּוֹן. י' שְׁלִימוֹ דְאֲשַׁתְּלִימוֹ מִכּוּלָא, שִׁי"ר
הַמַּעֲלוֹת, רִבּוֹן מְמַנֶּה עַל כָּל חֵילִין וּמְשַׁרְיִין
דְרָגִין דְלִתְתָא.

זְהָרָא תַנְיִנָא, הוּא זֶהר דְכָל עֵינִין עֵילְאִין
סְתִימִין, (עֵאלִין) כְּנִישׁ לְגַבִּיָּה. וְהוּא זֶהר
נָצִיץ לְעֵינִין, דְלֹא יְכִילוֹ לְאַסְתַּפְּלָא בֵּיה, וְהָאִי
אִיקְרִי זֶהר חִי. וּבְגִין דְאִיהוּ חִי, נָטִיל כָּל

הנסתרים, וזורק זהרים נוצצים
למטה, ועושה פרות ותולדות
למינו.

וזהו החי הזה נקרא חי
העולמים, וזהו הפלל של
העליונים והתחתונים, ועל
שמוציא זהרים נוצצים ועושה
תולדות למינו, נקרא הזוהר הזה
צבאו"ת. וזהו שתשוקתו תמיד
לשבת תמיד בזהר הראשון הזה
שנקרא שיר. וכשכלולים יחד
בחבור אחד בלי פרוד תוף
תשוקה שלמה, אז הפל נקרא
שיר השירים.

ואפ"י הוא לבדו, שהוא פלל של
הפל, נקרא פלל של רבים, הפלל
של כל הזהרים העליונים
והתחתונים. קוראים לו פל,
הפלל של הפל. הוא חיים. עליו
כתוב (בראשית ב ט) ועץ
הגן. כל החיים תלויים בו. ממנו
פורחים חיים וזהרים לכל צד.
השיר הזה שאמרנו נקרא בא"ר,
ואותם החיים העליונים נכנסים
לתוכו. ואותו הזוהר שנקרא חיים,
נוכעים בו. ועל זה כתוב באר
מים חיים. וכתוב באר חפרוה
שרים, על שם שאותם גדולים
עליונים, זהרים טמירים,
שהתפנסו לזהר הזה. והם לא
חפרוה אלא על ידי זה.

הזה"ר השלישי, הזוהר הזה הוא
פלל של שלשה זהרים, הסוד של
שלש אותיות. בזהר הזה נדבקו
האבות.

זהו רצוא ושוב, אין מי שיכול
להתישב בניצוח שלו. על זה
כתוב (יחזקאל א) והחיות רצוא
ושוב. זה יורש ירשה של זהרים
טמירים שלא התגלו. וסוד השם
הקדוש של שלש אותיות תלויות
בהם, יה"ו. מפאן, האות ה'
רביעית לוקטת ולוקחת. וכך
מסתדר בסדור שלם.

זהירין עלאין סתימין, וזריק זהירין נציצין
לתתא, ועביד פירין ואיבין לזניה.

ודא זוהר חי, איקרי חי העולמים. ודא איהו
פללא דעילאי ותתאי, ועל דאפיק זהירין
נציצין, ועביד איבין לזניה, איקרי האי זוהר
צבאו"ת. ודא איהו דתיאובתיה תדיר, לשבחה
תדירא, בהאי זוהר קדמאה דאקרי שיר. וכד
פלילן פחדא בחרבורא חדא בלא פירודא, גו
תיאובתא שלימא, פדין איקרי פלא שיר
השירים.

ואפ"י איהו בלחודוהי, דאיהו פללא דכלא,
איקרי פללא דסגיין, פללא דכל
זהירין עילאין ותתאין. פל קרינן ליה, פללא
דכולא. חיים איהו. עליה כתיב (בראשית ב ט) ועץ
החיים בתוף הגן. פל חיים ביה תליין. מיניה
פרחין חיים וזהירין לכל סטר.

האי שיר דקאמרן, איקרי בא"ר, ואינון חיים
עילאין עאלין בגויה. וההוא זהרא דאקרי
חיים, נבעין ביה. ועל דא פתיב, באר מים
חיים. וכתוב (במדבר כא יח) באר חפרוה שרים. על
שמא דאינון רברבין עילאין, זהירין טמירין,
דאתפנשו בהאי זהרא. ואינון לא חפרוה, אלא
על ידא דדא.

זה"ר א תליתאה, האי איהו זהרא פללא דתלת
זהירין, רזא דתלת אתון. בהאי זהרא
אבהן אתדבקו.

האי איהו רצוא ושוב, לית מאן דיכיל
לאתישבא בניצוח דיליה. על האי פתיב,
(יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב. דא ירית אחסנתא
ירותא דזהירין טמירין, דלא אתגליין. ורזא
דשמא קדישא דתלת אתון תליין בהו, יה"ו.
מפאן, את ה' רביעאה לקיט ונקיט. והכי
אתסדר בסידורא שלים.

הַזֹּהֵר הַזֶּה הוּא רְצוּא וְשׁוּב,
בְּסוּד שֶׁל הָאוֹת ו', וְהוּא עוֹמֵד
בְּאֲמֻצֵּעַ, בֵּין מַעְלָה וּמַטָּה. הָאוֹת
ה' מְצַד זֶה לְמַעְלָה, וְהָאוֹת ה'
מְצַד הַזֶּה לְמַטָּה. וְהַחִיּוֹת שֶׁהֵן ו'
בְּאֲמֻצֵּעַ. וְעַל זֶה רְצוּא וְשׁוּב,
רְצוּא - אֶל הַה' הַעֲלִינָה,
לְהַתְעַלּוֹת אֵלֶיהָ בְּתִשׁוּקָה שְׁלֵמָה.
וְשׁוּב - אֶל הַה' הַתְּחַתּוּנָה, לְתַת
לָהּ, כְּמוֹ שֶׁלְקַט מִלְמַעְלָה.

הַזֹּהֵר הַזֶּה הוּא כְּמוֹ גִּלְגַּל הַעֵינַן,
בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר, שֶׁהַזֹּהֵר הַזֶּה רְצוּא
וְשׁוּב, תְּשׁוּקָתוֹ לְהַתְעַלּוֹת
לְמַעְלָה, וּמִיָּד חוֹזֵר. וְזֶה סוּד
אֲשֶׁר, עוֹמֵד כְּאֵן וְכֵאֵן.

הַזֹּהֵר הַרְבִּיעִי (אח"ח). זֶהוּ זֶהר
נִסְתָּר שֶׁלֹּא נִרְאָה כֻּלָּל. שֶׁהָרִי מִן
הַזֹּהֵר הַזֶּה הַנִּסְתָּר יֵצְאוּ שְׁאֵר
הַזֹּהָרִים, וּמִתְפַּשְׁטִים וְנִכְלָלִים
הָאֶחָד בַּחֲבֵרוֹ. הַזֹּהֵר הַזֶּה לֹא
הַתְגַּלָּה כֻּלָּל, אֲבָל עוֹמֵד בְּתוֹכָהּ
הַלֵּב, שֶׁהַלֵּב יוֹדֵעַ וּמִסְתַּכֵּל בּוֹ,
אֲף עַל גַּב שֶׁלֹּא נִרְאָה כֻּלָּל.

וְזֶה מְשׁוּם שֶׁכָּל אוֹתָם הַזֹּהָרִים
יוֹצֵא מִמֶּנּוּ תְּשׁוּקָה שֶׁל הַזֹּהֵר
הַתְּחַתּוּן, לְשַׁבֵּחַ שְׁבַח, לְהַסְתַּכֵּל
בְּתוֹךְ אוֹתָם הַזֹּהָרִים, לְהַפְלִיל
בְּתוֹכָם, לְהַתְעַלּוֹת לְרֵאוֹת בְּאוֹתוֹ
הַנֶּעֱם הַעֲלִיּוֹן. וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד
הַמֶּלֶךְ (תְּהִלָּים כו) אַחַת שְׁאֵלְתִי מֵאֵת
ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבַתִּי בְּבֵית ה'
כָּל יְמֵי חַיֵּי לַחַזוֹת בְּנֶעֱם ה' וּלְבַקֵּר
בְּהִיכְלוֹ. וְזֶה סוּד לְשִׁלְמָה, לְמֶלֶךְ
שֶׁכָּל הַשְּׁלוֹם הוּא שְׁלוֹ.

כְּתוּב (זְכַרְיָה ד) רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת
זָהָב כְּלָה וְגִלְגָּה עַל רֵאשָׁה וְשִׁבְעָה
גִּרְתִּיהָ עָלֶיהָ וְשִׁבְעָה וְשִׁבְעָה
מוֹצְקוֹת לְגִנּוֹת אֲשֶׁר עַל רֵאשָׁה.
לְזַכְרֶיהָ הַתְגַּלָּה הַסּוּד שֶׁל
הַמְּנוֹרוֹת הַטְּהוֹרוֹת. אַחַת
מְסֻדֶּרֶת, וְאַחַת מְאִירָה.

רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת - זוֹ מְנוֹרָה
הַמְּסֻדֶּרֶת בְּשִׁבְחֵי הַגּוֹיִם
הַחִקּוּקִים בְּשֵׁם אֲדֹנָי. בְּשֵׁם זֶה

דָּא זִיְהִר"א אִיהוּ רְצוּא וְשׁוּב, בְּרֻזָּא דָּאֵת ו',
וְאִיהוּ קָאִים בְּאֲמֻצֵּיתָא, בֵּין עֵילָא וְתַתָּא.
אֵת ה' מְסֻטְרָא דָּא לְעֵילָא. וְאֵת ה' מְסֻטְרָא
דָּא לְתַתָּא. וְהַחִיּוֹת דְּאִינוּן ו' בְּאֲמֻצֵּיתָא. וְעַל
דָּא רְצוּא וְשׁוּב, רְצוּא לְגַבֵּי ה' עֵילָאָה,
לְאַסְתַּלְקָא לְגַבְהָ בְּתַאוּבְתָּא שְׁלִים. וְשׁוּב לְגַבֵּי
ה' תַּתָּאָה, לְמִיָּהֵב לָהּ, כְּמוֹ דְלָקִיט מִלְעֵילָא.
זְהִרָא דָּא אִיהוּ כְּגִלְגְלָא דְעֵינָא, בְּאוֹרַח סְתִים,
דְּזִהִירָא דִילֵיהָ רְצוּא וְשׁוּב, תִּיאוּבְתִיהָ
לְאַסְתַּלְקָא לְעֵילָא, וּמִיָּד אֶהְדֵּר. וְרֻזָּא דָּא אֲשֶׁר,
קָאִים הֵכָא וְהֵכָא.

זְהִר"א רְבִיעֵאָה (אח"ח). הָאִי אִיהוּ זְהִרָא סְתִים,
דְּלֹא אַתְחַזִּי כֻּלָּל. דְּהָא מְהָאִי זְהִרָא
סְתִימָא נִפְקוּ שְׁאֵר זְהִירִין, וְאַתְפְּשִׁטוּן
וְאַתְפְּלִינן חַד בְּחֲבֵרִיהָ. הָאִי זְהִרָא לֹא אַתְגְּלִי
כֻּלָּל, אֲבָל קָאִים בְּסוּכְלָתָנּוּ דְלִבָּא. דְלִבָּא יוֹדֵעַ
וְאַסְתַּכֵּל בֵּיהָ, אֲף עַל גַּב דְּלֹא אַתְחַזִּי כֻּלָּל.

וְדָא, בְּגִין דְכָל אִינוּן זְהִירִין, נִפְקָא מִגֵּיהָ
תִּיאוּבְתָּא דְזְהִרָא תַתָּאָה, לְשַׁבְחָא
שְׁבַחָא, לְאַסְתַּכֵּלָא בְּגוֹ אִינוּן זְהִירִין,
לְאַתְפְּלִלָא בְּגוֹיֵיהוּ, לְאַסְתַּלְקָא לְמַחְמֵי בְּהוּא
נוֹעֵם עֵילָאָה. וְעַל דָּא אָמַר דָּוִד מִלְכָּא, (תְּהִלָּים
כו ד) אַחַת שְׁאֵלְתִי מֵאֵת ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבַתִּי
בְּבֵית ה' כָּל יְמֵי חַיֵּי לַחַזוֹת בְּנֶעֱם ה' וּלְבַקֵּר
בְּהִיכְלוֹ. וְרֻזָּא דָּא לְשִׁלְמָה, לְמִלְכָּא דְשְׁלָמָא
כְּלָא דִילֵיהָ.

כְּתוּב (זְכַרְיָה ד ב) רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה
וְגִלְגָּה עַל רֵאשָׁה וְשִׁבְעָה גִרְתִּיהָ עָלֶיהָ
וְשִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת לְגִנּוֹת אֲשֶׁר עַל רֵאשָׁה.
זְכַרְיָה אַתְגְּלִי לִיהָ רְזָא דְמְנַרְתִּי דְכִינָן. חַד
מִתְּסֻדְרָא. וְחַד דְנִהִירָא.

רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת, דָּא מְנַרְתָּא מִתְּסֻדְרָא
בְּשִׁבְחֵי דְגּוֹוִנִין גְּלִיפָאן, בְּשִׁמָּא

מאיר לתחתונים, וזן ומפרנס
אותם כראוי.

זהב - סוד בית הדין בשם של
אלהים, לדון את כל העולם,
שהרי בדין בא, ועל השם הזה
נברא, והכל בסוד השמאל.

בְּרָה - כְּשֶׁמְשַׁלְמֵת בְּצַד הַיָּמִין,
שֶׁמְחֻזֵק בָּהּ בְּסוּד שֶׁל הַשֵּׁם
יְהוָה, שֶׁהַיָּד אֲזוּ היא כְּלָה בְּחִפָּה,
שֶׁכָּל הָעוֹלָמוֹת בְּרַחֲמִים בְּחֻדוּהָ
בְּאֵהָבָה וּבְחִבּוּר אֶחָד. שֶׁהַיָּד אֲזוּ,
וְגִלְגָּה עַל רֵאשִׁי. כְּתוּב גִּלְגָּה, זֶהוּ
מְקוֹר הַצַּדִּיק, שֶׁנֶּעֱשֶׂה נְהוּר פְּלָגִיו,
שֶׁמְשַׁמְחִים עִיר אֱלֹהִים, וְעוֹשֶׂה
פְּרוֹת וְתוֹלְדוֹת בְּשֵׁם שְׁנִקְרָא
צְבָאוֹת. מְתַחַם בְּשָׁנִים עֶשֶׂר
תְּחוּמִים לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם.
וְשִׁבְעָה גְרוּתֵיהָ עָלֶיהָ - זֶה הַסּוּד
שֶׁל הַשֵּׁם הָעֲלִיּוֹן הַחֲקוּק בְּסוּד
שֶׁל שִׁבְעִים שְׁמוֹת, שֶׁבָּהֶם נִקְרָא
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהֵם שִׁבְעָה
עֲמוּדִים שֶׁעָלִיהֶם עוֹמֵד הָעוֹלָם.
שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה - אֵלּוּ הַתְּחַתּוֹנִים
שֶׁעוֹמְדִים כְּנִגְדָם שֶׁל הָעֲלִיּוֹנִים,
וְכֻלָּם אוֹחֲזִי לְגִרוֹת אֲשֶׁר עַל
רֵאשִׁי. שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת -
אֵלּוּ שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁבְעַת יָמִים,
אֵלּוּ עֲלִיּוֹנִים וְאֵלּוּ תְּחַתּוֹנִים,
שֶׁמְתַחַבְּרִים יַחַד.

עוֹד, שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה כָּלָם לְמַעְלָה,
מִשּׁוּם שֶׁכָּל אֶחָד כְּלוּל בְּחִבּוּר.
וְאִם תֹּאמַר שֶׁשׁ? הוּא יָפָה,
שֶׁכּוֹלֵל אֶחָד בְּחִבּוּר. הָאֶחָד
שֶׁנִּשְׁאַר בְּמִי נִכְלָל?

אֲרָא כְּשֶׁכָּלָם עוֹלִים לְשָׁנִים עֶשֶׂר,
אוֹתוֹ שְׁעוֹמֵד עָלֵיהֶם, שֶׁמְשַׁלֵּם
שְׁלֶשֶׁה עֶשֶׂר, נִכְלָל בְּאֶחָד שְׁעוֹמֵד
עָלָיו, שֶׁהוּא הַדְּרָגָה שֶׁכָּלָם
כְּלוּלִים בָּהּ, וְזוֹ הִיא הַנְּקֻדָּה
הָעֲלִיּוֹנָה, שֶׁכָּלָם יֵצְאוּ מִמֶּנָּה.

דְּכֻלְהוּ כְּלִילָן בֵּיהּ, וְדָא אִיהוּ נְקוּדָה עֵילָאָה, דְּכֻלְהוּ נְפֻקוּ מִיָּנִיהּ.

אדנ"י. בשמא דא מנהרא לתתאי, וזן ומפרנס
לון פדקא יאות.

זהב, רזא דבי דינא בשמא אלהי"ם, למידן
פל עלמא, דהא בדינא קאי, ועל שמא
דא אתברי. וכלא ברזא דשמאלא.

בְּרָה, כַּד אֲשַׁתְּלִים בְּסִטְרָא דִּימִינָא, דְּאֲתַקִּיף
בָּהּ בְּרִזָּא דְשָׁמְא יְהוָה, דְּהָא כְּדִין
אִיהִי כְּלָה בְּחוּפָּה, דְּעֲלָמִין כּוֹלְהוּ בְּרַחֲמֵי
בְּחֻדוּהָ בְּרַחֲמֵי בְּחֻבּוּרָא חָדָא. דְּהָא כְּדִין
וְגִלְגָּה עַל רֵאשִׁי. כְּתִיב גִּלְגָּה, דָּא אִיהוּ מְקוּרָא
דְּצַדִּיק, דְּאֲתַעְבִּיד, נְהוּר פְּלָגִיו דְּחֻדְדִין עִיר
אֱלֹהִים, וְעֵבִיד פִּירִין וְאִיבִין, בְּשָׁמְא דְּאֲתַקִּירִי
צְבָאוֹת. מְתַחַמְמָא בְּתַרִּיסַר תְּחוּמִין, לְאַרְבַּע
סִטְרֵי עֲלָמָא.

וְשִׁבְעָה גְרוּתֵיהָ עָלֶיהָ, דָּא רִזָּא דְשָׁמְא עֵילָאָה
גְּלִיפָא, בְּרִזָּא דְשִׁבְעִין שְׁמָהֶן, דְּאֲתַקִּירִי
בְּהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאִינוּן שִׁבְעָה קְיִימִין,
דְּעֲלָמָא קָאִים עֲלִייהוּ.

שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה, אֵלִין תְּתָאִי, דְּקִימִין
לְקַבְּלֵיהוֹן דְּעֲלָאִי, וְכֻלְהוּ אֶחָד
לְגִרוֹת אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁי. שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה
מוֹצְקוֹת, אֵלִין שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁבְעַת יָמִים,
אֵלִין עֵילָאִי וְאֵלִין תְּתָאִי. דְּמְתַחַבְּרָאן בְּחָדָא.
הוּ. שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה כּוֹלְהוּ לְעֵילָא, בְּגִין דְּכֻלְלִיל
כָּל חַד בְּחִבְרִיהּ. וְאִי תִימָא, שִׁימָא, אִיהוּ
שְׁפִיר דְּכֻלְלִיל חַד בְּחִבְרִיהּ, חַד דְּאֲשַׁתָּאֵר
בְּמָאן אֲתַכְּלִיל.

אֲרָא כַּד סְלָקִין כְּלָהוּ לְתַרִּיסַר, הֵהוּא
דְּקָאִים עֲלִייהוּ, דְּאֲשִׁלִּים תְּלִיסַר,

אֲתַכְּלִיל בְּחַד דְּקִימָא עֲלִיהּ, דְּאִיהוּ דְּרִגָּא
דְּכֻלְהוּ כְּלִילָן בֵּיהּ, וְדָא אִיהוּ נְקוּדָה עֵילָאָה, דְּכֻלְהוּ נְפֻקוּ מִיָּנִיהּ.

תנו. תִּרְיַן דְּרִגְיָן אִינוּן, וְכָל חַד אִיקְרִי שְׁבָעָה.
חַד אִיהוּ עֲלָמָא דְאֵתִי, דְאִיהוּ שְׁבָעָה,
וְאִיקְרִי שְׁבָעָה, דְכִתְיִב (מ"א ו לח) וַיִּכְנְהוּ שְׁבַע (ד)
שׁו ע"ב) שָׁנִים. וְחַד אִיהוּ צְדִיק, דְאִיקְרִי שְׁבָעָה,
וְאִיהוּ שְׁבַע דְכִתְיִב (משלי כד טז) כִּי שְׁבַע יִפּוֹל צְדִיק
וְקָם.

עוֹד, שְׁפִי דְרִגּוֹת הֵן, וְכָל אַחַת
נִקְרְאָת שְׁבָעָה. אַחַד הוּא הָעוֹלָם
הַבָּא, שֶׁהוּא שְׁבָעָה, וְנִקְרָא
שְׁבָעָה, שְׁפָתוֹב וַיִּכְנְהוּ שְׁבַע
שָׁנִים. וְאַחַד הוּא צְדִיק, שְׁנִקְרָא
שְׁבָעָה, וְהוּא שְׁבַע, שְׁפָתוֹב (משלי
כד) כִּי שְׁבַע יִפּוֹל צְדִיק וְקָם.

וְשָׁנֵי הַכְּתָרִים הִלְלוּ מוֹצְקוֹת
לְגִירוֹת, אַחַד מִצַּד זֶה וְאַחַד מִצַּד
זֶה. וְאִף עַל גַּב שְׁהִם בְּמִנְיָן שֶׁל
אוֹתָם הַגִּירוֹת, וְעַם כָּל זֶה, הַשְּׁבַח
מֵאלוֹ הַשָּׁנִים, שְׁהִם שְׁבָעָה
וְשְׁבָעָה (לְמוֹצְקוֹת), שְׁמוֹצְקוֹת
אֲלֵיהֶם. שְׁאוֹתָם הַגִּירוֹת שְׁמֵאִירִים
עַל רֹאשׁ אוֹתָהּ הַמְּנוּרָה, וְאוֹתָהּ
מְנוּרָה מְאִירָה מִכַּחַס, לְעֵלוֹת
אֲלֵיו לְמַעְלָה. וּכְשֶׁעוֹלָה, עוֹלָה
מִדְּרָגָה לְדְרָגָה וּמִכַּתֵּר לְכַתֵּר, עַד
שֶׁהַכֹּל מֵתְאַחַד לְמַעְלָה, וְזֶה סוּד
שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה.

וְאֵלֵין תִּרְיַן כְּתָרִין, מוֹצְקוֹת לְגִירוֹת. חַד מִסְטָרָא
דָּא, וְחַד מִסְטָרָא דָּא. וְאִף עַל גַּב דְאִינוּן
בְּמִנְיָנָא דְאִינוּן גִּירוֹת, וְעַם כָּל דָּא, שְׁבַחָא
מֵאֲלֵין, תִּרְיַן, דְאִינוּן שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה (לְמוֹצְקוֹת),
דְמוֹצְקוֹת לְגַבֵּייהוּ. דְאִינוּן גִּירוֹת דְקָא נְהִרִין
עַל רִישָׁא דְהֵהוּא מְנוּרָה, וְהֵהוּא מְנוּרָא קָא
מְנַהֵרָא מְחִילָא דִילְהוּן, לְסִלְקָא לְגַבֵּי עֵילָא.
וְכַד סִלְקָא, סִלְקָא מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, וּמִכְתָּרָא
לְכְתָרָא, עַד דְאֵתְאַחַדָּא כְּלָא לְעֵילָא, וְרוּזָא דָּא,
שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה.

שִׁיר הַשִּׁירִים, עַל פִּי שֶׁל אֲלֵיהוּ
נְגוּר, בְּרִשׁוֹת עֲלִיוֹנָה. שִׁיר
הַשִּׁירִים, הַשְּׁבַח שֶׁל הַשְּׁבַחִים,
לְמַלְךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ. מִשׁוּם
שֶׁהוּא מְקוּם שְׁרוּצָה שְׁמַחָה,
שְׁאִין שֶׁם רְגוֹ וְדִין. שְׁהֵרִי הָעוֹלָם
הַבָּא, הַכֹּל הוּא שְׁמַחָה, וְהוּא
מְשַׁמַּח אֶת הַכֹּל, וּמִשׁוּם כֶּף
שׁוֹלֵחַ חֲדוּה וְשְׁמַחָה לְכָל
הַדְּרָגוֹת.

שִׁיר הַשִּׁירִים, עַל פּוּמָא דְאֲלֵיהוּ אֲתַגְזֹר, בְּרִשׁוֹ
עֵילָאָה. שִׁיר הַשִּׁירִים, שְׁבַחָא דְשְׁבַחִין,
לְמַלְכָּא דְשִׁלְמָא דִילֵיה. בְּגִין דְאִיהוּ אֲתֵר דְבַעֵי
חֲדוּה, דְלָא אֵית תַּמָּן רוּגְזָא וְדִינָא. דְהָא עֲלָמָא
דְאֵתִי, כּוּלָּא אִיהוּ חֲדוּה, וְאִיהוּ חֲדִי לְכוּלָּא.
וּבְגִין כֶּף מְשַׁדֵּר חֲדוּ וְחֲדוּה לְכָל דְרִגְיָן.

כְּמוֹ שְׁצָרִיף הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל
שְׁמַחָה לְהַעִיר מִהָעוֹלָם הַזֶּה
לְמַעְלָה, כֶּף צָרִיף לְעוֹרֵר שְׁמַחָה
וְחֲדוּה מֵעוֹלָמָה שֶׁל הַלְּבָנָה אֶל
הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן. וּמִשׁוּם כֶּף
הָעוֹלָמוֹת עוֹמְדִים בְּדִגְמָא אַחַת,
וְאִין הַתְּעוֹרְרוֹת עוֹלָה אֶלָּא
מִלְמַטָּה לְמַעְלָה.

כְּמוֹ דְאֶצְטְרִיף אֲתַעְרוּ דְחֲדוּה לְאֵתְעָרָא מֵהָא
עֲלָמָא לְעֵילָא. הֵכִי אֶצְטְרִיף לְאֵתְעָרָא
חֲדוּה וְחִידוּ, מְעֲלָמָא דְסִיְהָרָא, לְגַבֵּי עֲלָמָא
עֵילָאָה. וּבְגִין כֶּף עֲלָמִין קְיַיְמִין בְּדוּגְמָא חֲדָא,
וְאֵתְעָרוּ לָא סִלְקָא אֶלָּא מִתְתָּא לְעֵילָא.

שִׁיר תַּתְרִי סִימָן, בְּאוֹתִיּוֹת
חֻקוֹקוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, זְעָה
וְרַתִּית שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְכָל
נִקְבֵי תְהוֹם וְכַף, עַד שֶׁהַתְּפֻשּׁוֹת
הַרוּחַ הַזֶּה מֵתְעוֹרְרָת (בְּנִסְסוֹ) לְשַׁעַר
מִפְתַּחַת שֶׁל הַיְכָלוֹת, וְהֵרִי הוּא

שִׁיר תַּתְרִי סִימָן, בְּאוֹתוֹן גְּלִיפָאן דְשְׁמָא
קַדִּישָׁא, זְעוּ וְרַתִּית דְכָל עֲלָמִין, וְכָל
נוֹקְבִין דְתַהוּמָא רַבָּא, עַד דְהָא פְּשִׁיטוּ
דְרוּחָא, אֲתַעֵר (כ"א ע"א) לְגַבֵּי תַרְעָא קְדַמָּאָה
דְלִסְטֵר מְזַרְח. הֵהוּא מְאִרֵי דְעֵינִין, בְּחַמְשׁ
הֵרָאשׁוֹן שֶׁלְצַד מְזַרְח. אוֹתוֹ בַּעַל הָעֵינִים עִם חַמְשׁ מְאוֹת

בחקיקת השם הקדוש של שמים
עשרה אותיות שטסים בו תשעה
עשר מחנות לוחטים של אש.
ואותו בעל העינים לוקט גחלי
אש, איברי האש, ונכנסים לתוף
אותו ההיכל שנקרא זבול, ההיכל
ששם מסתדרים כל השבחים
לעלות למעלה, ועל זה כתוב
(מלכים-ח) בנה בניתי בית זבל לך.
והוא ההיכל, שיש בו תר"ו
דרגות שעולות בשבחי
התשפחת. ובתוף כלם יש דרגה
פנימית אחת מכלן, ששם נבחרת
אהבת התשפחת הזו, בחירת
הנקדה המתחונה. וכשנברר
מתוף כלם, עולה למעלה בסוד
השיר, ונקרא שיר השירים,
ועולה מכל אותם השבחים,
ונבחר מכלם.

כתוב (שם ו) והבית בהבנתו אבן
שלמה וגו'. והבית בהבנתו,
כשהיו זכר ונקבה יחד מחברים,
אזי האבן השלמה נשלמה כמו
שצריך. ולא נשלמה, עד שהיה
מסע, שהסיע (שנסה) אותה הקדוש
ברוך הוא, ותקן אותה וקשט
אותה, והביא אותה אל האדם,
ואז נבנה, ונשלמה מהכל.
ובשהתחברו זה עם זה, כל
הרוחות האחרות וכל המינים
הרעים עברו משם, ולא קרבו
למקדש. זהו שפתוב (שם) ומקבות
והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע
בבית בהבנתו. שהרי כלם נכנסו
לתוף נקב תהום רבה. פיון
שנבנה בית המקדש למטה
ונתפזר ההיכל על בריו, אז
התגלה שיר השירים, שהצטרף
להתחבר מקדש במקדש.
כשהיה משה במדבר, משום
חטאי ישראל, הזווג של משה
היתה מתחברת בו, באחור של
ההוד (שהיה) זכר ונקבה מחברים

מאה מפתחאן דהיכלין, והא איהו בגליפו
דשמא קדישא, דתריסר אתוון, דטאסין ביה
תשע סרי משריין מלהטן דנורא.

וההוא מארי דעיינין, לקיט גומריין דאשא,
שייפי דנורא, ועאלין גו ההוא היכלא
דאתקרי זבול, היכל דתמן כל שבחין אתסדרן
לסלקא לעילא. ועל דא פתיב (מ"א ח יג) בנה בניתי
בית זבל לך. ואיהו היכלא, דאית בה תר"ו
דרגין, דסלקן בשבחי דתושבחתא, ובגו
פולהו אית חד דרגא פנימאה מפולהו,
דאתבריר רחימו דהאי תושבחתא, ברירו
דנקודא תתאה. וכד אתבריר מגו פולהו,
סלקא לעילא ברזא דשיר, ואיקרי שיר
השירים, וסלקא מפל אינון שבחין, ואתבריר
מפולהו.

כתוב (שם ו) והבית בהבנתו אבן שלמה וגו',
והבית בהבנתו, פד הו דכר וניקבא
פחדא מתחברא, פדין אבן שלמה, אשתלימת
פמה דאצטריך. ולא אשתלימת, עד דהות
מסע, דנסע (נ"א דנסר) לה קודשא בריך הוא,
ואתקין לה, וקשיט לה, ואייתי לה לגבי
דאדם, וכדין נבנה, ואשתלימת מפולא.
וכד אתחברו דא עם דא, כל רוחין אוחרנין,
וכל זינין פישין, אתעברו מתמן, ולא
אתקריבו למקדשא. הדא הוא דכתיב, (שם שם)
ומקבות והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע בבית
בהבנתו. דהא פולהו עאלו גו נוקבא דתהומא
רפא. פיון דאתבני בי מקדשא לתתא, ואתתקן
היכלא על פורייה, פדין אתגלי שיר השירים,
דאצטריך לאתחברא מקדשא במקדשא.

כד הוה משה במדברא, בגין חוביהוין
דישראל, זווגא דמשה הות מתחברא
ביה, באחורא דהוד (דביו) דכר וניקבא

יחד. אז, והבית בהפנתו, מעט מעט.

בשעברו ישראל את הירדן ומשה התפגס, האיר (סר) אותה הקדוש ברוך הוא, והתקין אותה במשפן שילה, עד שהשתלמה בבית עולמים והתחברה במלך שלמה, והיו העולמות פנים בפנים. אז, אכן שלמה מסע נבנה. מסע - שלא הייתה במקום אחד קבוע, אלא נעקר ונשתל, ואז נבנה פראוי.

וכך המינים הרעים, וכל הרוחות הרעות, אז עברו מן העולם ולא שליטו כלל. זהו שכתוב (סו) ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהפנתו.

באותה השעה, כשכלם עברו מן העולם ונשארה האשה עם בעלה פנים בפנים, אז התגלה שיר השירים, וזהו שיר השירים אשר לשלמה, בלי ערבוּבֵיָא כלל. אשר לשלמה, פנים בפנים. אשר לשלמה, שנעקר ונשתל במקום שהשלוש כלו שלו.

שמח רבי שמעון. אמר לו אליהו: רבי, אמר דבר, ואני אחריד, שהרי ממני וממך יתברר הדבר, ונתנה לנו רשות מעם העתיק של הכל שיתגלו הסודות הללו ממטה וממעלה. אתה פנגד התחתונים - ואני פנגד העליונים. ובחיד, רבי, חשיבות יתרה יש לך, שכל דבריד יפתבו למעלה לפני עתיק הימים, ודברי לא יפתבו למעלה, אלא בעולם הזה יפתבו דברי על ידך. דבריד יהיו כתובים למעלה, ודברי יהיו כתובים למטה. אשריכם הצדיקים בעולם הזה, ואשריכם לעולם הבא.

פתח רבי שמעון ואמר, שיר השירים אשר לשלמה. כתוב

מתחבראן פחדא. פדין, והבית בהפנתו, זעיר זעיר.

בד עברו ישראל ית ירדנא, ומשה אתפניש, נהר (נ"א נסר) לה קודשא בריה הוא, ואתקין לה במשפן שילה, עד דאשתלימת בבי עלמין, ואתחברת במלך שלמה, והוּו עלמין אפין באפין. פדין, אכן שלמה מסע נבנה. מסע: דלא הות באתר חד קביע, אלא אתעקר ואשתיל, וכדין נבנה פדקא יאות.

וכך זיינין בישיין, וכל רוחין בישיין, פדין אתעברו מעלמא, ולא שליטו כלל, הדא הוא דכתיב, ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהפנתו.

בההיא שעתא, פד אתעברו כולא מעלמא, ואשתארת אתתא בבעלה אפין באפין, פדין אתגלי שיר השירים. ודא איהו שיר השירים אשר לשלמה, בלא ערבוּבֵיָא כלל. אשר לשלמה, אפין באפין. אשר לשלמה, דאתעקר ואשתיל באתר דשלמא כולא דיליה.

חדי ר' שמעון. אמר ליה אליהו, רבי אימא מילך, ואנא אבתרך, דהא מיני ומינך תסתיים מלתא. ורשו אתיהיב לן מעם עתיקא דכולא, דיתגלו רזין אלין מתתא ומעילא. אנת לקביל תתאי. ואנא לקביל עילאי.

ובחיד רבי, רבו יתיר אית לך, דכל מילך יפתבון לעילא קמי עתיק יומין, ומיליי לא יפתבון לעילא, אלא בהאי עלמא יפתבון מיליי, על ידך. מילך יהון פתיבין לעילא, ומיליי פתיבין לתתא. זכאין אתון צדיקייא בהאי עלמא, וזכאין אתון בעלמא דאתי.

פתח רבי שמעון ואמר, שיר השירים אשר

לְשַׁלְמוֹהַ. כְּתִיב (תהלים קכו ו) הַלֹּוֹף יִלְוֶה וּבִכְהַ נִשְׂא
מִשֶּׁף הַזֶּרַע וּגו'. בְּכֹמָה זְמַנֵּי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא אוֹכַח לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל, לְאַהֲדָרָא לֹוֹן
בְּתִיבְתָא לְגַבִּיּהּ, לְמַהֲוּ בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, בְּגִין
לְאַסְתִּלְקָא בְּגוּוֹיָהּוּ. דְּהָא פִּד יִשְׂרָאֵל זְכָאִין,
וְאַזְלִין בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, כְּבִיכּוּל, סִילוּקָא אִיהוּ
לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא עֲמַהוּן, בְּכָל עֲמִין דְּעֵלְמָא.
פִּד יִשְׂרָאֵל זְכָאִין, וְאַזְלִין בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, סִלִּיק
לֹוֹן קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא עַל כָּל בְּנֵי עֵלְמָא,
וְכוּלְהוּ אוּדָן וּמִשְׁבַּחָן לִיהּ, וְלָאוּ אִינוּן
בְּלַחֲוֹדֵיהּוּ, אֶלְא אֶפִּילוּ עֵילְאִין לְעֵילְא, כּוּלְהוּ
אוּדָן לִיהּ בְּגִינֵיהּוּ דִּישְׂרָאֵל. וְלֹא דָא בְּלַחֲוֹדֵי,
אֶלְא אִיהוּ אֶסְתִּלְק בִּיקְרִיָּה, בְּגִינֵיהּוּ דִּישְׂרָאֵל
מִמֶּשׁ. וְלֹא דָא בְּלַחֲוֹדֵי, אֶלְא אֶפִּילוּ יִשְׂרָאֵל
מִמֶּשׁ, מִסְתַּלְקֵי בִיקְרִיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא
לְעֵילְא וְתַתָּא.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל זְכָאִין, כּוּרְסָא יְקָרָא
דְּלְעֵילְא אֶסְתִּלְק לְעֵילְא לְעֵילְא, בְּכֹמָה
חֲדוּן, בְּכֹמָה רְחִימוּ, וּמִתְחַבְרָן עֲלִמִין
בְּחֲדוּוּא, וְכוּלְהוּ אֶתְבְּרָכְן מַעֲמִיקָא דְנַחֲלִין,
וְעֲלִמִין כּוּלְהוּ אֶשְׁתַּקִּין, וְאֶתְבְּרָכְאן
וְאֶתְקֻדְשָׁאן (דף עו ע"א) בְּכֹמָה בְּרָכְאן, בְּכֹמָה
קְדוּשִׁין, וְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא חֲדֵי עֲמַהוּן,
בְּחֲדוּא בְּשִׁלְמוּ.

וּבְשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל לָאוּ אִינוּן זְכָאִין, כּוּלְא
אִיהוּ בְּהַפּוּכָא. וְעַם כָּל דָּא רְחִימוּ
דְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לָא אֶתְמַנַּע מִנֵּיהּוּ,
וְכוּרְסִיָּא דִּילֵיהּ יִתְבָּא עֲלֵיהּוּ, כְּאִמָּא עַל בְּנִין,
וְלֹא אֶתְמַנַּעַת מִלְמַתְבַּע עֲלֵיהּוּ רְחִימֵי.

וּבְהָא קָלָא סִלְקָא לְעֵילְא, בְּגִין דְרַעוּתָא דִּילֵיהּ
מֵאן דְאוּלִּיף סְנִיגוּרִיא עַל בְּנוֹי. מֵנָּא
לָן, מִמִּשְׁהָ, דְאֶסְתִּלְק בְּסִלְקוּ עַל דְאוּלִּיף זְכוּ
עֲלֵיהּוּ דִּישְׂרָאֵל. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות לד טו)

(תהלים קכו) הַלֹּוֹף יִלְוֶה וּבִכְהַ נִשְׂא
מִשֶּׁף הַזֶּרַע וּגו'. כְּמָה פְּעַמִּים
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹכִיחַ אֶת
יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִירָם בְּתִשׁוּבָה אֵלָיו,
לְלַכֵּת בְּדַרְךָ יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי לְהַתְעַלּוֹת
בְּתוֹכָם. שְׁהֵרִי כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל צְדִיקִים
וְהוֹלְכִים בְּדַרְךָ יִשְׂרָאֵל, כְּכִיכּוּל זֶה
עֲלֵיהּ לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמָּהֶם
עַם כָּל הַעַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם. כְּאִשְׁרֵי
יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים וְהוֹלְכִים בְּדַרְךָ
יִשְׂרָאֵל, מַעֲלָה אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְכָלֵם
מוֹדִים וּמִשְׁבַּחִים אוֹתוֹ, וְלֹא הֵם
בְּלִבְדָם, אֶלְא אֶפִּילוּ הָעֲלִיּוֹנִים
לְמַעֲלָה, כָּלֵם מוֹדִים לוֹ בְּשִׁבִיל
יִשְׂרָאֵל. וְלֹא זֶה בְּלִבְדוֹ, אֶלְא
שֶׁהוּא מִתְעַלֶּה בְּכַבּוּדוֹ בְּשִׁבִיל
יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ. וְלֹא זֶה בְּלִבְדוֹ,
אֶלְא אֶפִּילוּ יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ מִתְעַלִּים
בְּכַבּוּדוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה.

בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל
צְדִיקִים, כִּסָּא הַכְּבוֹד שֶׁלְמַעֲלָה
מִתְעַלֶּה לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה, בְּכֹמָה
שְׂמֵחוֹת, בְּכֹמָה אֶהְבֵּה,
וּמִתְחַבְרִים הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה,
וְכָלֵם מִתְבְּרָכִים מַעֲמַק הַנַּחֲלִים,
וְכָל הָעוֹלָמִים נִשְׁקִים וּמִתְבְּרָכִים
וּמִתְקַדְּשִׁים בְּכֹמָה בְּרָכוֹת, בְּכֹמָה
קְדוּשִׁים, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שִׂמַּח עִמָּהֶם בְּשִׂמְחָה בְּשִׁלְמוֹת.
וּבְשַׁעְתָּא שְׂאִין יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים,
הַכָּל הוּא בְּהַפּוּךְ. וְעַם כָּל זֶה,
אֶהְבֵּת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא
נִמְנַעַת מֵהֶם, וְכִסָּאוֹ יוֹשֵׁב עֲלֵיהֶם
כְּאִם עַל הַבְּנִים, וְאִין נִמְנַעַת
מִלְבַקֵּשׁ עֲלֵיהֶם רְחִימִים.

וּבְקוּרָה הַזֶּה עוֹלָה לְמַעֲלָה, מִשׁוּם
שְׂרָצוֹנוֹ מִי שְׂמִלְמֵד סְנִיגוּרִיא עַל
בְּנוֹי. מִנֵּי לָנוּ? מִמִּשְׁהָ שֶׁהַתְעַלָּה
בְּעֲלֵיהּ עַל שְׂלֵמֵד זְכוּת עַל
יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׂפָתוֹב (שמות לד)
וּמִשְׁהָ לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פְּנִיו.
מִתִּי הַתְעַלָּה לְכַבּוֹד הַזֶּה?

בְּשַׁחֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל, וְלָמַד עֲלֵיהֶם
זְכוּת.

כְּמוֹ כֵּן פְּתוּב הַלּוֹף יִלֵּף וּבִכְהָ,
עַל חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל. מַה זֶה נִשְׂא
מִשֶּׁךְ הַזֶּרַע? זֶהוּ סוּד כֶּסֶף
הַכְּבוֹד, שְׁנוּטֵל מִשִּׂיכָה שֶׁל זֶרַע
קֹדֶשׁ עֲלִיוֹן לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת
וּתּוֹלְדוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה.

וּבְשִׁמְתַעֲרֵית בְּקוֹל שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
אֵף עַל גַּב שְׂאֵינִים צְדִיקִים, עִם
כָּל זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלָה
אוֹתָהּ, וּמְשַׁקָּה אוֹתָהּ מִהֶשְׁקָאת
הַנַּחַל הָעֵמֶק, וְנִשְׁתַּלֵּם מִכָּל
הַצְּדִידִים. אֲוִי, בַּא יְבֵא בְּרִנָּה,
מִתּוֹךְ אוֹתָהּ שְׁלֵמוֹת וּבְרָכוֹת
וּקְדוּשׁוֹת שֶׁנִּשְׁתַּלְמָה. בְּרֵאשׁוֹנָה -
הַלּוֹף יִלֵּף וּבִכְהָ, עַל חֲטָאֵי
יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁשָּׁבוּ - בַּא יְבֵא בְּרִנָּה.
בְּשַׁעֲהָ שֶׁפָּנָה שְׁלֵמָה אֶת בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ וְהִשְׁתַּלֵּם הָעוֹלָם
הַתַּחַתּוֹן כְּמוֹ שֶׁהָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן,
כָּל יִשְׂרָאֵל הָיוּ צְדִיקִים וְהִתְעַלּוּ
בְּכַמָּה דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וְאָז
הִתְעַלָּה כֶּסֶף הַכְּבוֹד בְּשִׁמְחָה,
בְּכַמָּה שִׁמְחוֹת וּבְכַמָּה עֲלוּיִים.
וְאִז שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה,
עֲלֶיהָ בְּשִׁמְחָה וִירִידָה בְּשִׁמְחָה.
כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה, וְהַחֲבוּר
בְּשִׁמְחָה. שִׁיר - לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא. הַשִּׁירִים - לְעֲלִיוֹנִים
וְלַתַּחַתּוֹנִים. אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה -
הַחֲבוּר שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת
בְּשִׁמְחָה, לְמַלְךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם כְּלוֹ
שָׁלוֹ. עַל פִּי אֱלֹהֵינוּ נִגְזַר.

שִׁיר הַשִּׁירִים, כְּתוּב (דְּבָרִים כח)
יִפְתַּח ה' לָךְ אֶת אוֹצְרוֹ הַטּוֹב וְגו'.
בְּשַׁעֲהָ שֶׁבְּרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
אֶת הָעוֹלָם, בְּרֵא בְּרֵאשׁוֹנָה
שִׁיתִים עֲלִיוֹנִים, שֶׁהֵם מְקוֹרוֹת,
לְהוֹרִיד בָּהֶם גְּשָׁמֵי בְּרָכוֹת,
וְהַקְּדוּשׁוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת שֶׁלֹּמְעָלָה.
וְהֵם נוֹטְלִים בְּרֵאשׁוֹנָה מִמְּקוֹר
הַחַיִּים, מִהַמְּקוֹם הָעֲלִיוֹן שֶׁיִּצְאוּ
מִשָּׁם.

וּמִשָּׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו. אֵימָתִי אֶסְתַּלֵּיק
לִיקָרָא דָא. כִּד חָאבוּ יִשְׂרָאֵל, וְאוֹלִיף עֲלֵייהוּ
זְכוּ.

בְּגוֹנוֹנָא דָא כְּתִיב, (תהלים קכ"ו) הַלּוֹף יִלֵּף וּבִכְהָ, עַל
חוֹבֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל. מַאי נוֹשֵׂא מִשֶּׁךְ
הַזֶּרַע. דָּא רְזָא דְכוֹרְסֵיִיא דִיקָרָא, דְאִיהוּ נְטִיל
מִשִּׁיכוּ דְזֶרַע קוֹדֶשׁא עֵילָאָה, לְמִיעֶבֶד פִּירִין
וְאִיבִין בְּהַאי עֲלָמָא.

וְכִד אֶסְתַּלֵּיקת בְּקֵלָא דִישְׂרָאֵל, אֵף עַל גַּב דְּלָאו
אִינוּן זַפְאִין, עִם כָּל דָּא, קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא
אֲעֲלִי לָהּ, וְאֲשָׁקִי לָהּ, מִשִּׁקִּיו דְנִחְלָא עֲמִיקָא,
וְאֲשִׁתְּלִים מִכָּל סְטָרִין. כְּדִין, בַּא יְבֵא בְּרִנָּה, מִגּו
דֶּהֱהוּא שְׁלִימוּ וּבְרָכָאן וְקְדוּשִׁין דְאֲשִׁתְּלִימַת.
בְּקְדָמִיתָא, הַלּוֹף יִלֵּף וּבִכְהָ, עַל חוֹבֵייהוֹן
דִישְׂרָאֵל. כִּד תְּבוּ, בַּא יְבֵא בְּרִנָּה.

בְּשַׁעֲתָא דְבִנְהָ שְׁלֵמָה בִּי מִקְדָּשָׁא, וְאֲשִׁתְּלִים
עֲלָמָא תַתָּאָה כְּגוֹנוֹנָא דְעֲלָמָא עֵילָאָה,
יִשְׂרָאֵל כּוֹלְהוֹן הוּוּ זַפְאִין, וְאֶסְתַּלְקוּ בְּכַמָּה
דְּרָגִין עֵילָאִין, וּכְדִין אֶסְתַּלְק פּוֹרְסֵיִיא דִיקָרָא
בְּחֻדָּה, בְּכַמָּה חֻדּוֹן, בְּכַמָּה עֲלוּיִין.

וּכְדִין שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה, סְלִיקוּ
בְּחֻדּוֹא, וּנְחִיתוּ בְּחֻדּוֹא. עֲלָמִין כּוֹלְהוּ
בְּחֻדּוֹא. וְחִיפּוֹרָא בְּחֻדָּה. שִׁיר, לְקוֹדֶשׁא בְּרִיף
הוּא. הַשִּׁירִים, לְעֵילָאִין וְתַתָּאִין. אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה,
חֲבוּרָא דְעֲלָמִין כּוֹלְהוּ בְּחֻדּוֹא, לְמַלְכָּא דְשִׁלְמָא
כְּלָא דִילֵיהּ. עַל פּוֹמָא דְאֱלֹהֵינוּ אֲתַגְזֹר.

שִׁיר הַשִּׁירִים, כְּתִיב (דְּבָרִים כח יב) יִפְתַּח ה' לָךְ אֶת
אוֹצְרוֹ הַטּוֹב וְגו'. בְּשַׁעֲתָא דְבְּרָא קוֹדֶשׁא
בְּרִיף הוּא עֲלָמָא, בְּרָא בְּקְדָמִיתָא, שִׁיתִין
עֵילָאִין, דְאִינוּן מְקוֹרֵי, לְנִחְתָּא בְּהוֹן גְּשָׁמִיא
דְּבְּרָכָן, וְקְדוּשִׁין עֵילָאִין דְלְעֵילָא. וְאִינוּן נְטִלוּ
בְּקְדָמִיתָא מִמְּקוֹרָא דְחַיִּי, מֵאַתְר עֵילָאָה דְנִפְקוּ
מִתַּמֵּן.

שְׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה, טָרַם שְׁנֹבְרָא
הָעוֹלָם, עֲלָה וְהִתְגַּלְּהָ רִצּוֹן אֶחָד,
שְׁנֹבְרָא מִחֻשְׁבָּה נִסְתַּרְתָּ, וְשָׁם אֶת
הַכֹּל בְּמַחֲשָׁבָה הִנְסַתְרַת הֵיחָא,
וְכָל מָה שֶׁהִיָּה וַיְהִיָּה. וּמֵאוֹתָהּ
הַמַּחֲשָׁבָה עֲלָה רִצּוֹן לְבָרָא אֶת
הָעוֹלָם, וַיֵּצֵא מֵעֵין דְּקַ שְׁפּוֹלֵל
סִתְרַת הַמַּחֲשָׁבָה, וְזֶה אֵין נִשְׁמַע
בְּחוּץ וְלֹא הִתְגַּלְּהָ. וַיֵּשׁ בּוֹ
הַסְּתַפְלוּת שֶׁל חֻכְמָה, לְחֻכְמֵי
הַלֵּב נְמֻסָר, כִּי לֹא הִתְגַּלְּהָ בְּחוּץ.
מִתְהוּוּא (מִתְהוּוּ) יוֹצְאִים חֻמְשָׁה
מְקוּרֹת, וְאֶחָד נִסְתַּר, וְאֶחָד
שְׁמַכְנֵס הַכֹּל. וְאוֹתָם הַמְקוּרֹת
הֵיוּ כְּשֶׁנֹּבְרָא הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁנֹבְרָא
בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. בְּרֵאשִׁית:
בְּרֵאשִׁית שְׁנֵי. זֶה שֵׁית, הַמְקוּר
שְׁכּוֹנֵס אֶת כָּל הַמְקוּרֹת לְזוֹן
הָעוֹלָמוֹת.

את השמים - אלה הם ששה
מקורות העליונים שלמעלה,
(שעליהם) לתת לשית הזדה. מיום
שנברא העולם ועד שנבנה בית
המקדש היו סתומים, ולא נפתחו
כלל.

ואם תאמר שאברהם היה בעולם
- הרי פתוב (בראשית ב) ויהי רעב
בארץ. יצחק - ויהי רעב בארץ
מלבד הרעב וגו'. ויעקב - הרי
פתוב (שם מא) ויהי רעב בכל
הארצות. משה - הרי בכמה
מקומות פתוב, מי יאכילנו.
להמית את כל הקהל הזה ברעב.
(שמות יז) ויצמא שם העם למים.
(במדבר ב) ולא היה מים לעדה.

יהושע - אף על גב שנכנסו לארץ,
פתוב (יהושע ה) וישבת המן
ממחרת באכלם מעבור הארץ.
בימי השופטים פתוב (רות א) ויהי
בימי שפט השופטים ויהי רעב
בארץ. בדרך פתוב (שמואל ב-ב כא)
ויהי רעב בימי דוד.

מה הטעם של כל זה? משום
שאותם השיתים לא נפתחו,

דָּהָא בְּקִדְמִיתָא עַד לֹא אִיתְבְּרִי עֲלֵמָא, סְלִיק
וְאִתְגַּלִּי חַד רְעוּתָא, דְּאִיקְרִי מַחֲשָׁבָה
סְתִימָא, וְשׁוּי פּוֹלָא בַּהֵיא מַחֲשָׁבָה סְתִימָא,
וְכָל מְאִי דִּהְוָה וַיְהִי. וּמֵהֵוּוּ אִתְבְּרִי מַחֲשָׁבָה סְלִיק
רְעוּתָא לְמַבְרִי עֲלֵמָא, וּנְפַק נְבִיעוּ דְּקִיק, כְּלִיל
סְתִימוּ דְּמַחֲשָׁבָה, וְדָא לֹא אִשְׁתַּמַּע לְבַר, וְלֹא
אִתְגַּלִּיא. וְאִית בֵּיה אִסְתַּפְלוּתָא דְּחֻכְמָתָא,
לְחֻכְמֵי לְבָא אִתְמַסָר, בְּגִין דְּלֹא אִתְגַּלִּיא לְבַר.
מִתְהוּוּא (מִתְהוּוּ) נְבִיעוּ נְפַקִי חֻמְשׁ מְקוּרִין, וְחַד
סְתִימָא, וְחַד דְּכַנִּישׁ פּוֹלָא. וְאִינוּן
מְקוּרִין הֵוּוּ, כַּד אִתְבְּרִי עֲלֵמָא. כְּמָה דְּאִתְאָמַר
(בראשית א א) בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. בְּרֵאשִׁית:
בְּרֵאשִׁית שְׁנֵי. דָּא שֵׁית, מְקוּרָא דְּכַנִּישׁ כָּל
מְקוּרִין, לְמִיזֵן עֲלֵמִין.

את השמים, אלן אינון שית מקורין עילאין
דלעילא, (ס"א דעלייהו) למיהב להאי שית.
מיומא דאתברי עלמא, עד דאתבני בי
מקדשא, הוו סתימין, ולא אתפתחו כלל.

ואי תימא אברהם הוה בעלמא. הא כתיב (שם
יב י) ויהי רעב בארץ. יצחק, (שם כו א) ויהי
רעב בארץ מלבד הרעב וגו'. ויעקב, הא כתיב
(שם מא נד) ויהי רעב בכל הארצות. משה, הא
בכמה דוכתיין פתיב (במדבר א ד) מי יאכילנו. (שמות
טז ג) להמית את כל הקהל הזה ברעב. (שם יח ג)
ויצמא שם העם למים. (במדבר כ ב) ולא היה מים
לעדה.

יהושע, אף על גב דעאלו לארעא, פתיב (יהושע
ה יב) וישבת המן ממחרת באכלם
מעבור הארץ. בימי שופטים פתיב, (רות א א) ויהי
בימי שפט השופטים ויהי רעב בארץ. בדרך
פתיב (ש"ב כא א) ויהי רעב בימי דוד.

מאי טעמא כל דא. בגין דאינון שיתין לא
אתפתחו, ועלמא אתזן מתמציתא דחיק,

והעולם נזון מתמצית דחוקה,
בלי פתיחה כלל, אלא כמו זעה
המזיעה מתוך העץ ויורדת
למטה, או מתוך אבן.

בשעה שבא שלמה המלך, ונבנה
בית המקדש, והיו העולמות כלם
במשקל אחד מעלה ומטה, אז
אותו השית שמקבל וכונס את
כל אלו השיתים העליונים נפתח.

מתי נפתח? בשעה שאותם
השיתים העליונים נפתחו. כיון
שנפתח השית הזה, יצאו ברכות
לעולם. מתי נפתח? כשהזיוו
ממנו עקלתון אחד שישב לרגלו.
וכיון ששהוא העבר, (השית) נעשה
שיר, ונפתח האוצר הטוב. בכח
של מי? את השמים, אלו שאר
השיתים, והינו השירים, שכלם
נפתחו, ותקנו לתת מזון לכל
העולמות.

אז כתוב (מלכים-א ה) וישב יהודה
וישראל לבטח איש תחת גפנו
ותחת תאנתו. וכתוב (שם ד)
אוכלים ושותים ושמים. שהרי
השית והשיתים נפתחו, וכל
העדונים העליונים היו יורדים
לכל העולמות. וכלם היו שמחים
לעלות לעולם העליון, ללקט
ברכות ועדונים לעולמות. אז
התעוררה מהם חביבות למלך
העליון, להיות הפל אחד בלי
פרוד. אז השבח שעולה על כל
השבחים, למלך שהשלוש פלו
שלו, שיהיה הפל בשמחה מעלה
ומטה.

כתוב שיר (תהלים סד), וכתוב (שם)
לך דמיה תהלה וגו'. דוד המלך
היה יודע ברוח הקדש שהודמן
השיר הזה להתגלות בעולם,
ואמר, השיר שעתיד להתגלות -
לך דומיה. הוא בחשאי, שאין
רשות לגלות התשבחת הזו, אלא
התשבחת והתהלה זה אלהים
בציון, כשנבנה בית המקדש,

בלא פתיחה כלל, אלא כזיע זזיע מגו אילנא,
ונחית לתתא, או מגו אבנא.

בשעתא דאתא שלמה מלכא, ואתבני בי
מקדשא, והו ע למין פולהו
בשיקולא חדא עילא ותתא. כדין, ההוא שית
דמקבל וכניש לכל אינון שיתין עילאין,
אתפתח.

אימתי אתפתח, בשעתא דאינון שיתין עילאין
אתפתחו. כיון דאתפתח האי שית,
נפקו ברכאן לעלמא. אימתי אתפתח, כד
אעדיאו מגייה, חד עקימא דיתיב לרגליה.
וכיון דההוא אתעבר, (שית) אתעביד שיר,
ואתפתח אוצר הטוב. בחילא דמאן, את
השמים, אינון שאר שיתין, והיינו השירים,
דכולהו אתפתחו, ואתקינו למיהב מזונא לכל
עלמין.

כדין כתיב (מ"א ה) וישב יהודה וישראל לבטח
איש תחת גפנו ותחת תאנתו. וכתוב (שם
ד) אוכלים ושותים ושמים. דהא שית ושיתין
אתפתחו. וכל עדונין עילאין הו נחתין
לעלמין פולהו. וכלהו הו חדאן לסלקא לגבי
עלמא עילאה, למלקט ברכאן ועדונין
לעלמין. כדין, חביבו אתער מנייהו לגבי
מלכא עילאה, למהוי כולא חד בלא פירודא.
כדין שבחא דסלקא על כל שבחין, למלכא
דשלמא פלא דיליה, למהוי כולא בחדוה
עילא ותתא.

כתוב (תהלים סה א-ב) שיר, וכתוב לך דמיה תהלה
וגו'. דוד מלכא הוה ידע ברוח קודשא,
דאזדמן שיר דא, לאתגליא בעלמא. ואמר,
שיר דאזדמן לאתגלי, לך דומיה. איהו
בחשאי, דלית רשו לאתגליא תושבחתא דא,
אלא תושבחתא ותהלה דא אלהים בציון, כד

שהוא כנגד המקדש העליון, ואז
לך ישלם נדר.

פתח רבי שמעון ואמר, (במדבר כא)
אז ישיר ישראל את השירה
הזאת. (שמות טו) אז ישיר משה ובני
ישראל את השירה הזאת. שם
תשבחת הנקבה, וכאן התשבחת
שעולה לעולם שהוא זכר.

כאן הוא הסוד שגוף ורוח
מתחברים יחד גוף בגוף, ורוח
ברוח. שיר השירים (שיר א) -
התדבקות של גוף בגוף. ישקני
מנשיקות פיהו - התדבקות של
רוח ברוח. והכל הוא בסוד
האהבה העליונה, שיהיה הכל
אחד, ביחוד אחד.

יסוד היחוד כאן, שיר - זה הוא
ישראל, שממנה בעדות של
היחוד. השירים - ה' אלהינו ה'.
והכל אחד, ביחוד אחד. ובארנו
את היחוד הזה, וכאן היחוד של
כל העולמות. אשר לשלמה -
הסוד של אחד.

וזהו שצריך שלמה המלך ליחד,
בסוד של רוח הקדש, לחבר הכל
ביחוד אחד, ברוח, לדבק זה עם
זה, להיות הכל אחד, שהרי
שלמה הוא המלך שהשלים כל
שלו.

מה זה הכל שלו כאן, וכי רבים
הם השלומות? אלא שלום אחד
הוא, ושנים הם. שלום אחד הוא,
שהוא שלום הבית, שבשכילו
נודע הזכר זכר. ואחד שלום
אחר, שהוא השלום של שני
צדדים. אחד שנכנס באמצע
באותם שני הצדדים ועושה
שלום ביניהם, הוא שלום אחר.
אבר השלום שהזכר נודע זכר
בשכילו הוא הצדיק. שנקרא
(ונקרא) המלך העליון בשכילו,
מלך שהשלום שלו. ומשום כך,

אתבני בי מקדשא, דאיהו לקביל מקדשא
עילאה, פדין לך ישולם נדר.

פתח רבי שמעון ואמר, (במדבר כא טו) אז ישיר
ישראל את השירה הזאת. (שמות טו א) אז
ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת.
התם תושבחתא דנוקבא. הכא תושבחתא
דסליק לעלמא דדכורא איהו.

הכא איהו רזא, דגופא ורוחא מתחבראן
פחדא, גופא בגופא, ורוחא ברוחא.
שיר השירים, אתדבקותא דגופא בגופא.
ישקני מנשיקות פיהו, אתדבקותא דרוחא
ברוחא. וכלא איהו ברזא דרחימו עילאה,
למהוי פולא חד, בייחודא חדא.

ורזא דייחודא הכא. שיר דא איהו ישראל,
דממנא בסהדותא דייחודא. השירים,
ה' (דף עו ע"ב) אלהינו ה'. וכולא חד, בייחודא
חד. ואוקימנא ייחודא דא, והכא ייחודא
דעלמין בלהו. אשר לשלמה, רזא דאחד.
ודא איהו דאצטריף שלמה מלפא לייחודא,
ברזא דרוח קודשא. לאתחברא פולא
בייחודא חדא, ברעותא, לאתדבקא דא בדא,
למהוי פולא חד. דהא שלמה איהו מלפא
דשלמא פולא דיליה.

מאי פולא הכא, וכי סגי אין שלמין ניהו.
אלא חד שלמא איהו, ותרין ניהו. חד
שלמא איהו, דאיהו שלמה דביתא, דבגיניה
אשתמודע דכורא דכר. וחד שלמא אחרא,
דאיהו שלמא דתרין סטרין, חד דעאל
באמצעיתא באינון תרין סטרין, ועביד שלמא
בינייהו, איהו שלום אחרא.

אבר שלום דדכורא אשתמודע דכר בגיניה,
איהו צדיק. דאקרי (ואקרי) מלפא עילאה

בגיניה, מלך שהשלום שלו. ובגין כך, כל תושבחתא דשיר השירים,

כל התשפחת של שיר השירים,
למלך שהשלום כלו שלו, והיחוד
שהכל מתיחד הוא במקום הזה,
משום שהוא נוטל כל תשוקת כל
האיברים וכל הענוגים וכל
הפסופים העליונים, ומכנס הכל
לתוכו.

ועל זה הוא נקרא אחד, שלמה
המלך בסוד של רוח הקדש.
כששורה עליו אותה רוח הקדש,
רצה לחבר הכל ברצון שלם
כראוי וליחד הכל בחיבות
ברצון, להיות אחד למעלה
ולמטה. ועל זה אמר הכתוב (זכריה
יד) יהיה ה' אחד ושמו אחד.

ישקני מנשיקות פיהו וגו' (שיר א).
כתוב (יחזקאל א) וארא החיות והנה
אופן אחד בארץ אצל החיות
לארבעת פניו. הפסוק הזה נאמר
בקשר של רבי אלעזר. וארא
החיות - הסוד של ישראל סבא,
החבל בחקיקותיו בימין
ובשמאל.

שרשה רשומים קשורים זה עם
זה - דרום מזרח וצפון, יה"ו,
פנים נסתרים, לא שולטת העין
לראות, וכאן אמר וארא?

אלא היה מסתפל מתוך האור
שלא מאיר כמו מי שרואה
בעששית בתוך העינים
הנסתרים, כשמנצצים בתוך
אותה העששית. לזה הלשון לפי
שעה, ולא עומד בקיום.

מתגלגלים נוצצים לפי השעה
הזו, ונכנס הניצוץ זה בזה. אחד
עולה ויורד, ומתחזק בצד
הדרום, בסוד של האות יו"ד.
מתחזק ונכנס בצד הצפון
ומתגלגל בקשריו, ונכנס ועולה
בסוד של האות ט', ונגנז. זהו
שכתוב (בראשית א ד) וירא אלהים את
האור כי טוב, שנוצץ ולהט
בחקיקות באות ט', וגנז אותו.
הסוד של האות הזו נסתר בסתר, יוצא ממנו כל הניצוץ והזהר

למלפא השלמא פולא דיליה, וייחודא דקא
מתייחד פולא, באתר דא איהו. בגין דאיהו
נטיל כל תיאובתא דכל שייפין, וכל עינוגין,
וכל פיסופין עילאין, וכניש פולא לגויה.

ועל דא איקרי איהו אחד, שלמה מלפא ברזא
דרוח קודשא. כד שרא עליה ההוא רוח
קודשא, בעא לחברא פולה ברעותא שלים
כדקא יאות, ולייחדא פולא בחביבו ברעותא,
למהוי חד עילא ותתא. ועל דא אמר קרא,
(זכריה יד טו) יהיה ה' אחד ושמו אחד.

ישקני מנשיקות פיהו וגו'. כתיב (יחזקאל טו א)
וארא החיות והנה אופן אחד בארץ
אצל החיות לארבעת פניו. האי קרא בקיטורא
דרבי אלעזר אתמר. וארא החיות, רזא
דישראל סבא, קפטירא בגליפוי בימינא
ובשמאלא.

תלת רשימין קטורין דא עם דא, דרום מזרח
וצפון, יה"ו, אפין סתימין, לא שליט
עינא למחמי, והכא אמר וארא.

אלא, הוה מסתפל מגו נהורא דלא נהרא,
כמאן דחמי בעששיתא, גו עיינין
סתימין, כד מנצצן גו ההוא עששיתא. להיט
להיטו לפום שעתא, ולא קאים בקיומא.

מתגלגלין נצצין לפום האי שעתא, ועאל
נציצו דא בדא. חד סליק ונחית,
ואתתקף בסטר דרום, ברזא דאת יו"ד.
אתתקף ועאל בסטרא דצפון, ומתגלגל
בקוטרוי, ועאל וסליק ברזא דאת ט', ואתגניז.
הדא הוא דכתיב, (בראשית א ד) וירא אלהים את
האור כי טוב. דנציעין ולהיט בגליפין באות ט',
וגניז ליה.

רזא דאת דא סתימא בסתימו, נפיק מיניה כל
הסוד של האות הזו נסתר בסתר, יוצא ממנו כל הניצוץ והזהר

אותה בחלומו, זו האכסדרה שממנה נוצצים הניצוצות, מתפשט ומתפנס.

ואחד עולה ויורד, ומתחזק בצד מזרח, בסוד האות ט' והאות יו"ד. מתפשט משני צדדים, ומתגלגל בארבעה, שנים למעלה, כמו הירשה של אב ואם. ויש שנים משני צדדים, מצד דרום וצפון, מתישב בכלם. והוא המרכבה העליונה, בארבעה צדדים. אופן אחד בארץ אצל החיות - זוהי המרכבה העליונה, הפלולה בארבעה צדדים.

המרכבה העליונה, שהיא הסוד של ארבעה צדדים, פושטת אור משלשה צדדים. אחד שלו שהתחברו בו ירשת האב והאם, שהיו שנים ומתחברים לאחד, ושנים משני צדדים.

מתפשט אור המזרח, המרכבה הפחתונה הזו מגלה פן אחד לאותו האור, ומקבלת אותו, ומאירה ממנו. וכשמאיר אותו הפן מאותו האור, אזי אותו הפן נקרא אדנ"י. והוא שולט ורבוץ בשלטון של אור גדול. ואותו הפן, כיון שמקבל אותו האור, נעשה לו (בהיכלו) היכל, וגנוז אותו בתוכו, ובשבילו נעשה אדון רבון ושליט.

מתפשט זהר הדרום, המרכבה הפחתונה הזו מגלה פן אחד לאותו האור, ומקבלת אותו, ומאירה ממנו. וכשאותו הפן מאיר מהאור ההוא, אז אותו הפן נקרא אל, והוא שולט להיטיב לעולם ברחמים, ולתת מזונות לכל אחד ואחד פראוי.

מתפשט אור הצפון, המרכבה הפחתונה הזו מגלה פן אחד לאותו האור, ומקבלת אותו, ומאירה ממנו. וכשאותו הפן מאיר ממנו, אז אותו הפן נקרא

נציצות וזְהָרָא, דְּנִהֵר וְנִצֵּין. זַכָּאָה אִיהוּ מֵאן דְּחָמֵי לָהּ בְּחַלְמֵיהּ, דָּא אַכְסֵדְרָה דְּמִינָהּ נִצֵּין נִצֵּין, פְּשִׁיט וְכָנִישׁ.

וְחַד סָלִיק וְנִחִית, וְאַתְתַּקַּף בְּסִטְר מְזַרְחָ, בְּרִזָּא דָּאת ט' וְאַת יו"ד. אַתְפְּשִׁיט מִתְרִין סְטְרִין, וּמִתְגַּלְגַּלָּא בְּאַרְבַּע, תְּרִין לְעִילָא, כִּירוּתָא דְאַבָּא וְאַימָא. וְאִית תְּרִין מִתְרִין סִיטְרִין, מְסִטְר דְרוּם וְצָפוֹן, מִתְיִשְׁבָּא בְּכוּלָהוּ. וְאִיהוּ רְתִיכָא עֵילָאָה, בְּאַרְבַּע סְטְרִין. (יחזקאל א טו) אופן אחד בארץ אצל החיות, דא איהו רתיכא תתאה, כלילא בארבע סטריין.

רְתִיכָא עֵילָאָה, דְּאִיהוּ רִזָּא דְאַרְבַּע סְטְרִין, פְּשִׁיט נְהִירוֹ מִתְלַת סְטְרִין, חַד דִּילֵיהּ דְּאַתְחַבְרוּ בֵּיהּ יְרוּתָא דְאַבָּא וְאַימָא, דְּהוּוּ תְרִין, וּמִתְחַבְרֵן לְחַד. וְתְרִין מִתְרִין סְטְרִין.

פְּשִׁיט נְהִירוֹ דְּמְזַרְחָ, הַאי רְתִיכָא תְתָאָה גְּלִיפֵן חַד, לְגַבֵּי דְהַהוּא נְהִירוֹ, וּמְקַבְּלָא לֵיהּ, וְאַתְנַהֵיר מִינֵיהּ. וְכַד אַתְנַהֵיר הַהוּא פֶּן מַהֵהוּא נְהִירוֹ, כְּדִין הַהוּא פֶּן אִיקְרִי אַדְנ"י. וְאִיהוּ שְׁלִיט וְרַבּוּן בְּשִׁלְטָנוֹ דְּנְהִירוֹ רַב. וְהַהוּא פֶּן כִּיּוֹן דְּמְקַבְּל הַהוּא נְהִירוֹ, אַתְעֵבִיד לֵיהּ (כְּהִיכְלֵיהּ) הִיכְלָא, וְגַנְיֵז לֵיהּ בְּגַנְיָהּ, וּבְגַנְיָהּ אַתְעֵבִיד אַדוֹן רַבּוּן וְשְׁלִיט.

פְּשִׁיט זְהִירוֹ דְּדְרוּם, הַאי רְתִיכָא תְתָאָה גְּלִי פֶּן חַד לְגַבֵּי דְהַהוּא נְהִירוֹ, וּמְקַבְּלָא לֵיהּ וְאַתְנַהֵיר מִנֵּיהּ. וְכַד אַתְנַהֵיר הַהוּא פֶּן מַהֵהוּא נְהִירוֹ, כְּדִין הַהוּא פֶּן אִיקְרִי אֵל. וְאִיהוּ שְׁלִיט לְאוּטְבָא לְעֵלְמָא בְּרַחְמֵי. וְלְמֵיהּ בְּמִזוּנָא לְכָל חַד וְחַד כְּדָקָא יָאוּת.

פְּשִׁיט נְהִירוֹ דְּצָפוֹן, הַאי רְתִיכָא תְתָאָה גְּלִי פֶּן חַד לְגַבֵּי דְהַהוּא נְהִירוֹ, וּמְקַבְּלָא לֵיהּ, וְאַתְנַהֵיר מִנֵּיהּ. וְכַד הַהוּא פֶּן אַתְנַהֵיר מִנֵּיהּ, כְּדִין הַהוּא פֶּן אִיקְרִי אֱלֹהִים. וְאִיהוּ

אֱלֹהִים. וְהוּא שְׁלִיט, רַבּוֹן, לְדוֹן
אֶת הָעוֹלָם בְּדִין, וְלָתֵת דִּין לְכָל מִי
שְׁצָרִיקוֹ, וְלִהְיֶה הַכֹּל בְּדִין.

עַד כָּאן פָּנִים עֲלִיוֹנִים וּפָנִים
תַּחְתּוֹנִים, בְּסוּד שֶׁל שְׁלֵשׁ בְּשֵׁלֶשׁ
מִתְחַבְּרִים, וְאֵלּוּ בְּאֵלּוּ נִכְלָלִים. פֶּן
אֶחָד שֶׁנִּשְׁאַר מִהַמְּרַכְּבָה
הַתַּחְתּוֹנָה, כָּלֵם שׁוֹאֲלִים עֲלָיו
אוֹפֵן, אִיָּה הוּא הַפֶּן הָאֶחָד
שֶׁנִּשְׁאַר?

חֹזֵר וְאָמַר, בְּאִיָּה מְקוֹם הוּא?
בְּאֶרֶץ. כְּדִי שְׁלֵא יִשְׁאַרוּ הַתַּחְתּוֹנִים
בְּלִי הַשְּׂגָחָה אֶפְלוּ רַגַע אֶחָד. אוֹתוֹ
הַפֶּן, כְּשֶׁנִּכְלָלוּ כָּל שְׁלֹשֶׁת הָאֲחֵרִים,
הַפֶּן הִנֵּה נוֹטֵל מִכֵּלֶם, וְנִכְלָלִים
בְּכֵלֶם, וְהוּא לְבַדּוֹ בְּכֵלֶם, כְּדִי
לְהַשְׁגִּיחַ בְּטוֹב עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם.
וְהַפֶּן הִנֵּה מְשַׁבַּח תְּמִיד, וּמַעֲוֹרֵר
הַתַּעֲוֹרְרוֹת אֶל אוֹתָם שְׁלֹמְעֵלָה
מַעֲלִיו. וְאוֹתָם שְׁלֹמְעֵלָה מַעֲלִיו
מַעֲוֹרְרִים אֶל אוֹתָם הָעֲלִיוֹנִים
שְׁלֹמְעֵלָה. וְאוֹתָם הָעֲלִיוֹנִים
שְׁלֹמְעֵלָה מַעֲוֹרְרִים אֶל מַעֲלָה,
וְנִקְשָׁרִים זֶה עִם זֶה עַד אֵין סוּף.

וְכִשְׁוִיָּה מַתְעוֹרֵר בְּהַתַּעֲוֹרְרוֹת שֶׁל
אוֹתָם הַפָּנִים, בְּאוֹתָן נִשְׁיָקוֹת
הָעֲלִיוֹנוֹת, לְהִיּוֹת דְּבוּקִים בְּסוּד
עֲלִיוֹן, וְלְהַשְׁלִים וְלִזְוֹן אֶת כָּל
הָעוֹלָמוֹת, שֶׁכָּל הָעוֹלָמוֹת יְהִיוּ
בְּשִׁמְחָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, יִשְׁקֵנִי
מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים דְּדִידָךְ
מֵיִן.

יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ - עַל פִּיו שֶׁל
אֱלֹהֵינוּ נִגְזַר. כְּתוּב (בְּרַאשִׁית) וְהָאָדָם
יָדַע אֶת חַוָּה וַתְּהִרָה וַתֵּלֶד אֶת
קַיִן וְגו' וְהָאָדָם - זֶה אָדָם הָרִאשׁוֹן,
הַשֵּׁר הַמְּמַנֶּה (דְּפוס), בְּחֻקֵּי קוֹתֵי
הַדְּקִים הָעֲלִיוֹנִים. יָדַע מָה שְׁלֵא
הִפִּיר בָּהּ מִקֶּדֶם לְכֵן. יָדַע לְהִיּוֹת
פָּנִים בְּפָנִים. כְּשֶׁמִּסְתַּכְּלִים פָּנִים
בְּפָנִים לְשִׁמוּשׁ, אִזּוֹ כְּתוּב יָדַע. יָדַע
לְהַשְׁקוֹתָהּ, לְזַרְעַ בָּהּ זֶרַע, לַעֲשׂוֹת
תּוֹלְדוֹת. זֶה לְטוֹב, בְּהַתַּעֲוֹרְרוֹת שֶׁל
הַשְּׂגָחָה לְמַטָּה.

שְׁלִיט, רַבּוֹן, לְמִידָן עֲלֵמָא בְּדִינָא, וְלִמְיָהּ
דִּינָא לְכָל מָאן דְּאֶצְטְרִיק, וְלֵאֲתַנְהַגָּא כּוּלָּא
בְּדִינָא.

עַד הֵכָא, אֲנַפִּין עֵילְאִין וְאֲנַפִּין תַּתְּאִין, בְּרִזָּא
דְּתֵלַת בְּתֵלַת מִתְחַבְּרָאן, וְאֲתַכְּלִילוּ אֵלִין
בְּאֵלִין. פֶּן חַד דְּאֶשְׁתָּאֵר מִרְתִּיכָא תַּתְּאָה, כּוּלָּא
שְׂאֵלִין עֲלֵיהּ אוּפּוֹן, אֵן אִיהוּ פֶּן חַד דְּאֶשְׁתָּאֵר.

הֲדַר וְאָמַר בְּאֵן אֲתֵר הוּא, בְּאֶרֶץ. בְּגִין דְּלֵא
יִשְׁתָּאֵרוּן תַּתְּאִין כּוּלָּא אֶשְׂגָּחוּתָא אֶפִּילוּ
רַגְעָא חֲדָא. הֵהוּא פֶּן, כַּד אֲתַכְּלִילוּ כּוּלְהוּ
תֵּלְתָא אֲחֵרְנִין, הָאִי פֶּן נָטִיל מִכּוּלְהוּ,
וְאֲתַכְּלִילוּ בְּכֻלְהוּ, וְאִיהוּ בְּלַחֲוֹדוּי בְּכֻלְהוּ,
בְּגִין לְאֶשְׂגָּחָא בְּטִיבּוֹ עַל כָּל בְּנֵי עֲלֵמָא.

וְהָאִי פֶּן מְשַׁבַּח תְּדִיר, וְאֲתַעֲרַת אֲתַעֲרוּ לְגַבִּי
אֵינּוֹן דְּלַעֲיֵלָא דְּעֵלָה. וְאֵינּוֹן דְּלַעֲיֵלָא
דְּעֵלָה, מִתַּעֲרִי לְגַבִּי אֵינּוֹן עֵילְאִין דְּלַעֲיֵלָא.
וְאֵינּוֹן עֵילְאִין דְּלַעֲיֵלָא, מִתַּעֲרִין לְגַבִּי עֵילָא,
וְאֲתַקְשְׁרִי דָּא בְּדָא עַד אֵין סוּף.

וְהָאִי כַּד אֲתַעֲרַת בְּאֲתַעֲרוּ דְּאֵינּוֹן פָּנִים, בְּאֵינּוֹן
נְשִׁיקִין עֵילְאִין, לְמַהוּי דְּבִיקֵי בְּרִזָּא
עֵילְאָה, וְלֵאֶשְׁלֵמָא וְלִמְיִזָּן כָּל עֲלָמִין, לְמַהוּי
כָּל עֲלָמִין כּוּלְהוּ בְּחֻדָּא. פֶּמָּא דָּאֲתָּ אָמַר,
יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים דְּדִידָךְ מֵיִן.
יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ. עַל פּוּמָא דְּאֵלִיהוּ
אֲתַגְזַר. כְּתִיב (בְּרַאשִׁית ד' א') וְהָאָדָם יָדַע אֶת

חַוָּה אֶשְׁתּוֹ וַתְּהִירָה וַתֵּלֶד אֶת קַיִן וְגו'. וְהָאָדָם,
דָּא אָדָם קְדָמָה, טַפְסִירָא (טַפְסִירָא), בְּגִלְפִּוּי
דְּקִיקִין עֵילְאִין. יָדַע, מָה דְּלֵא אֶשְׁתַּמּוּדַע בָּהּ
מִקְדָּמַת דִּנָּא. יָדַע לְמַהוּי אֲנַפִּין בְּאֲנַפִּין. כַּד
אֶסְתַּכְּלָן אֲנַפִּין בְּאֲנַפִּין לְשִׁמוּשָׁא, כְּדִין כְּתִיב
יָדַע. יָדַע לְאֶשְׁקָאָה לָּהּ, לְמִיזְרַע בָּהּ זֶרַע,
לְמַעַבַד תּוֹלְדִין. הָאִי לְטַב, בְּאֲתַעֲרוּ
דְּאֶשְׂגָּחוּתָא לְתַתְּאָה.

מִדְּאֵתָא נְחֹשׁ עַל תְּהוּה, אָטִיל בְּה זִוְהֶמָא, וְקִינְן מִהֶהוּא זִוְהֶמָא נְפִיק.
וְאִי תִימָא אִיךְ נְפִיק מִתְמָן, וְהָא כְּתִיב וְהָאָדָם יָדַע אֶת תְּהוּה אֲשֶׁתּוּ וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת קִינְן, דְּמִשְׁמַע דְּמֵאָדָם הוּה, וְלֹא מִסְטָרָא אֲחֵרָא, וְאֵת אֲמַרְתָּ דְּאָטִיל נְחֹשׁ בְּה זִוְהֶמָא וְנִפְיִק מִינֵיהּ קִינְן.

משבא נחש על תהוה, הטיל בה זהמה, וקנין יצא מאותה זהמה. ואם תאמר איך יצא משם, והרי כתוב והאדם ידע את תהוה אשתו ומהר ותלד את קנין? שמשמע שהיה מאדם, ולא מצד האחר, ואתה אמרת שהנחש הטיל בחנה וזהמה ויצא ממנו קנין?

אָלָא וְדֵאי שְׂאוּתוּ נְחֹשׁ הִטִּיל בְּה זִוְהֶמָא, וּמֵאִוְתָהּ זִוְהֶמָא נִשְׂאֵב בְּה אוּתָהּ רוּחַ רָעָה, וְהוּא הִיךְ מְכַשְׁפֵּשׁ בְּמַעֲיָהּ, וְלֹא הִיךְ לֹו גוּף לְהַפְלִיל בְּה וּלְצַאֵת לְעוֹלָם. וְכִיּוֹן שָׂבָא אָדָם, בְּהִתְעוֹרְרוּת שֶׁל אוּתָהּ זִוְהֶמָא, וְהִתְחַבֵּר עִם אֲשֶׁתּוּ, עָשָׂה גוּף אֶל אוּתָהּ הַרוּחַ הָרָעָה שֶׁהִיָּתָה בְּמַעֲיָהּ, וְנִכְלָל בְּתוֹכוֹ, וְיָצָא לְעוֹלָם בְּדִיוֹקָן מִמַּעְלָה וּמִטָּה.

וְתוּהָ הַשְּׂגִיחָה בְּזוּה, וְאֲמַרְהָ קְנִינִי אִישׁ אֶת ה', עִם ה'. וּמִשׁוּם כֵּן, כָּל מַעֲשֵׂי קִינְן הֵיוּ מֵאוּתוֹ הַצַּד הָרַע הָאֲחֵר. וְכִשְׁהִבִיא קֶרְבְּנוֹ, מֵאוּתוֹ צַד הָרַע הִבִּיא אוּתוֹ. זְהוּ שְׂכָתוֹב (שם) וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא כְּתוֹב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִין.

וְתוֹסֵף לְלֶדֶת אֶת אָחִיו אֶת הֶבֶל (שם). שְׂוִדֵּאי אוּתָהּ רוּחַ רָעָה הִתְחַזְּקָה וְהִתְגַּבְּרָה בְּמַעֲשֵׂה שֶׁל קִינְן, וְנִשְׁבֵּר הַכַּחַשׁ וְהִתְקַף שֶׁל הֶבֶל, וְלֹא הִיךְ אֵלָיו כְּלוּם. עַד כַּאֲן הִיךְ בְּצַד שֶׁל כָּל הַזִּוְהֶמָה.

בֵּינָן שָׂבָא לְאַחַר כֵּן וְנוֹלַד שֶׁת, הַתְּבַסָּם הָעוֹלָם בְּצַדִּיקִים וְחַסִּידִים שֶׁהִיוּ אַחַר כֵּן בְּעוֹלָם. שֶׁת, זְהוּ סִיּוּם שֶׁל אֶלְפָא בֵּיתָא. וְאַף עַל גַּב שֶׁהַתְּבַסָּם, לֹא הִסִּירוּ הַעֲקָלְתוֹן הָרַע מִן הָעוֹלָם, אֲלֵא נִכְנַע מִלְּפָנֵי צַד הָאֲמוּנָה, הַסִּיּוּם שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת.

שְׁחַרְרֵי עַד כַּאֲן נִבְרָא הָעוֹלָם בְּאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְלֹא נִשְׁלַמוּ

אָלָא, וְדֵאי הֶהוּא נְחֹשׁ אָטִיל בְּה זִוְהֶמָא, וּמִהֶהוּא זִוְהֶמָא אִישְׁאִיב בְּה הֶהוּא רוּחַ בִּישָׂא, וְהֶהוּא הוּה מְכַשְׁפֵּשׂא בְּמַעֲהָא, וְלֹא הוּה לִיָּה גוּפָא לְאֵתְכַלְלָא בִּיָּה, וְלִמִּיפֵק לְעֵלְמָא. וְכִיּוֹן דְּאֵתָא אָדָם, בְּאֲתַעְרוּ דִּהֶהוּא זִוְהֶמָא, וְאֲתַחֲבַר בְּאֲתַתִּיָּהּ, עֶבֶד לִיָּה גוּפָא לְהֶהוּא רוּחָא בִּישָׂא דִּהוּה בְּמַעֲהָא, וְאֲתַכְּלִיל בְּגוּיָּהּ, וְנִפְיִק לְעֵלְמָא בְּדִיוֹקָנָא מִעֵילָא וְתַתָּא. וְתוּהָ אֲשַׁגַּחַת בְּהֵאי, וְאֲמַרְתָּ קְנִינִי אִישׁ אֶת ה'. עִם ה'. וּבְגִינְן כֵּן, כָּל עוֹבְדוֹי דְּקִינְן, הוּוּ מִהֶהוּא סְטָרָא אֲחֵרָא בִּישָׂא. וְכַד אִיִּתִּי קוֹרְבָּנִיָּה, מִהֶהוּא סְטָרָא בִּישָׂא אִיִּתִּי לִיָּה. הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, (שם ד ג') וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא כְּתִיב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִין.

וְתוֹסֵף לְלֶדֶת אֶת אָחִיו אֶת הֶבֶל (שם פסוק ב). דוֹדֵאי הֶהוּא רוּחָא בִּישָׂא אֲתַתְּקַף וְאֲתַגְּבַר בְּעוֹבְדָא דְּקִינְן, וְאֲתַבַּר חֵילָא וְתוֹקְפָא בְּהֶבֶל, וְלֹא הוּה לְגַבִּיָּה כְּלוּם. עַד הֵכָא הוּה בְּסְטָרָא דִּזִּוְהֶמָא כּוּלָּא.

בֵּינָן דְּאֵתָא לְבַתֵּר וְאֲתַיִלִיד שֶׁת, אֲתַבְּסָם עֵלְמָא, בְּצַדִּיקֵי וְחַסִּידֵי דִּהוּוּ לְבַתֵּר בְּעֵלְמָא. שׁ"ת: דָּא אִיְהוּ סִיּוּמָא דְּאֶלְפָא בֵּיתָא. וְאַף עַל גַּב דְּאֲתַבְּסָם, לֹא אַעֲדִיאוּ עֲקִימוּ בִּישָׂא מִעֵלְמָא, אֲלֵא אֲתַכְּפִיָּא מִקְמֵי סְטָרָא דְּמַהִימְנוּתָא, סִיּוּמָא דְּאֲתַוּוֹן.

דְּהָא עַד הֵכָא אֲתַבְּרֵי עֵלְמָא בְּאֲתַוּוֹן דְּאוֹרִיִּיתָא, וְלֹא אֲשַׁתְּלִימוּ אֲתַוּוֹן,

האותיות עד שנולד שת. כיון שנולד שת, נשלמו כל המעשים שלמעלה ולמטה בסוד האותיות. אז התבסס העולם, שהשתלמו תקוניו. מכאן והלאה התחיל העולם להתנהג כפי ישר דרכיו. הראשית שהתחיל, מאותן האותיות שנשארו בראשונה. אדם מתחיל בא"ף ומסיים במ"ם. ואחר שסיים אלפא ביתא בשת, החזרו אותיות אנו"ש, אל"ף כפתחלה, נ' שהיא אחר מ' שנשארה מאדם. ש' הראשית של אותיות ש"ת. נטל אותיות זה ומזה. ו' דיוקן של אדם, להראות שהי משת התייחסו הדורות בעולם בדרך ישרה כראוי.

ובסוד האותיות הכל נבנה. והלכו שלשים ושנים אלפא ביתות, עד שעמדו ישראל על הר סיני. כיון שעמדו ישראל על הר סיני, התבססו האותיות, ונסתרו בהפוך האלפא ביתות, ויצאה התורה כלולה בשלשים ושנים שבילים של סוד החכמה העליונה, ונרשמה אלפא ביתא בשנים עשר תחומים, שנים עשר שבטים, פרט לשנים שהסתלקו מהם, והם ח"ט, שאין נראים בהם כלל.

עד שנכנסו לארץ בתחלה, והיה חרם ביניהם בחטאו של עכן, ואז חזרו אותן שתי אותיות שהיו מסתלקות מהם, והם מכריות ואמרות: חטא ישראל. והאותיות הללו לא הסתלקו מהם, אף על גב שהיו בארץ הקדושה בכל דור ודור.

עד שבא שלמה ובנה את בית המקדש והתיישבו העולמות מעלה ומטה בדיוקן אחד, אז התישרו כל האותיות, ואותן שתי האותיות שהיו רשומות ביניהם לרע, התהפכו לטוב, הפכו לטח,

עד דאתייליד שת. כיון דאתייליד שת, אשתלימו כל עובדין דלעילא ותתא, ברזא דאתוון. כדיון אתבסם עלמא, דאשתלים תיקוניו. מכאן ולהלאה, שארי עלמא לאתנהגא פפום מישר אורחוי.

שירותא דקא שארי, מאינון אתוון דאשתבקו בקדמיתא. אדם, שארי בא"ף, וסיים במ"ם. ולבתר דסיים אלפא ביתא בשת, אתהדרו אתוון אנו"ש, אל"ף פמלקדמין, נ' דאיהו בתר מ' דאשתביק מאדם. ש', שירותא דאתוון דש"ת. נטיל אתוון מהאי ומהאי. ו' דיוקנא דאדם, לאתחזאה, דהא משת אתיחסו דרין בעלמא באורח מישר, כדקא יאות.

וברזא דאתוון אתבני כולא. ואזלו תלתין ותרין אלפא ביתות, עד דקיימו ישראל על טורא דסיני. כיון דקיימו ישראל על טורא דסיני, אתבנישו אתוון, ואסתומו בהפוכא דאלפא ביתות, ונפקאת אורייתא, כלילא בתלתין ותרין שבילין דרזא דחכמתא עילאה, ואתרשימת אלפא ביתא, בתריסר תחומין, תריסר שבטין. בר תרין דאסתלקו מנהון, ואינון ח"ט, דלא אתחזו בהו כלל.

עד דאעלו לארעא בשירותא, והוה חרם ביניהו בחובא דעכן, וכדין אתהדרו אינון תרין אתוון, דהוו מסתלקי מנייהו, ואינון מכרזי ואמרי חטא ישראל. ואלין אתוון לא אסתלקו מנייהו, אף על גב דהוו בארעא קדישא, בכל דרא ודרא.

עד דאתא שלמה, ובנה בי מקדשא, ואתיישבו עלמין, עילא ותתא בדיוקנא חדא. כדיון אתיישרו אתוון כולהו, ואינון תרין אתוון דהוו רשימין ביניהו לביש, אתהפכו לטב, אתהדרו טח, דכתיב (מ"א ה ה)

וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל לְבֵט"ח.

בּוֹרְהוֹ אֲתוֹן הוּוּ שְׁלָמִין בִּינְיָהוּ בְּלֹא קִטְרוּגָא
כָּלֵל, וְאֲתוֹן דְּאַלְפָא בֵּיתָא כּוֹלְהוּ, הוּוּ
שְׁלִימֵי עֵילָא וְתַתָּא. אֲתוֹן עֵילָאִין הוּוּ שְׁלִימִין
לְעֵילָא. אֲתוֹן דְּקִיקִין הוּוּ שְׁלִימִין לְתַתָּא.
בְּשַׁעְתָּא דְּכְרוּבִים הוּוּ פְרִסֵי גְדַפְיָהוּ מִתַּתָּא
לְעֵילָא, אֲתוֹן פְּרִחִין מִתַּתָּא לְעֵילָא,
וְאֲתוֹן מְעֵילָא לְתַתָּא, וְעֵאלִין אֵלִין בְּאֵלִין,
וְאֲתַפְּלִילוּ אֵלִין בְּאֵלִין, בְּנִשְׁקִין דְּרַחֲמֵמוּ.
בֵּינן דְּאֲתוֹן מִתַּחְבְּרִין, כָּל דְּרָגִין תַּתָּאִין, וְדָרְגִין
עֵילָאִין, וְעֵלְמִין כּוֹלְהוּ, מִתַּחְבְּרָאן כַּחְדָּא,
וְנִשְׁקֵי אֵלִין בְּאֵלִין, בְּנִשְׁקֵי דְרַחֲמֵמוּ, עַד דְּהוּוּ
כּוֹלְהוּ חַד, וְקוּדְשָׁא בְּרִין הוּוּ חַד, בְּלֹא
פִירוּדָא כָּלֵל.

כָּרְ נִשְׁקִין דְּרַחֲמֵמוּ, לָאוּ אֵינוֹן אֶלָּא לְמַהוּי
כָּלֵלָא חַדָּא, לְאַתְּפִלְלָא דָּא בְּדָא בְּלֹא
פִירוּדָא. וּבְגִין כֶּף נִשְׁקִין אֵלִין בְּכוּלָּא, אֵינוֹן,
לְמַהוּי כּוֹלָא חַד בְּכָלֵלָא חַדָּא, אֲתוֹן בְּאֲתוֹן,
עֵלְמִין בְּעֵלְמִין, דְּרָגִין בְּדָרְגִין, אֲתַתָּא בְּבַעֲלָה,
לְמַהוּי כּוֹלָא חַד.

פִּיהוּ, אֲמַאי פִּיהוּ, פִּיו מִיבְעֵי לִיה. אֶלָּא
לְאַכְלָלָא תְרוּוּיָהוּ כַּחְדָּא. פִּיהוּ,
לְאַתְחַזָּא דְהָא אִיהִי זְמִינִית לְגַבִּיָּה, כְּאַתְתָּא
דְּתַקִּינַת פּוּמָה, לְקַבְּלָה נִשְׁקֵי מִבְּעֵלָה. בְּגִין
כֶּף אֲתַחַזִּי זְמִינוּ דְּפוּמָה.

פִּיהוּ, הֲכָא אִית לְאַסְתַּפְּלָא, אִי תִימָא דְנִשְׁקִין
אֵינוֹן לְעֵילָא לְעֵילָא בְּאֵין סוּף, בְּגִין
דְּאָמַר בְּאוּרַח סְתִים יִשְׁקֵנִי פִּיהוּ. וּלְבַתַּר אֲהַדְר
בְּאַתְגַּלְיָא דוּדִידָה. לָאוּ הֲכִי, דְהָא נִשְׁקִין לָא
תְלִיין תַּמָּן לְעֵילָא, אֶלָּא אֲתַתָּא בְּבַעֲלָה. אֶלָּא
עַד לָא אֲתַקְרִיבוּ דָּא בְּדָא, אָמַר בְּאוּרַח סְתִים.
כֵּינָן דְּאַתְקְרִיבוּ וְאַתְנִשְׁקֵי בְּדַבִּיקוּ דְרַחֲמֵמוּ דָּא
אֶלָּא שְׁטַרְס הִתְקַרְבוּ זֶה עִם זֶה אָמַר בְּדָרְךָ נִסְתַּר. כֵּינָן שְׁהִתְקַרְבוּ וְהִתְנַשְׁקוּ בְּדַבְּקוּתָא שְׁל אֲהַבָּה

שְׁכַתּוּב וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל
לְבֵט"ח.

בֵּין כָּל הָאוֹתִיּוֹת הָיוּ שְׁלוֹמוֹת בְּלִי
מְרִיבָה כָּלֵל, וְכָל אוֹתִיּוֹת הָאֶלְפָּא
בֵּיתָא הָיוּ שְׁלוֹמוֹת לְמַעְלָה
וּלְמַטָּה. הָאוֹתִיּוֹת הָעֵלְיוֹנוֹת הָיוּ
שְׁלוֹמוֹת לְמַעְלָה, וְהָאוֹתִיּוֹת
הַדְּקוֹת הָיוּ שְׁלוֹמוֹת לְמַטָּה.

בְּשַׁעָה שֶׁהַכְּרוּבִים הָיוּ פּוֹרְסִים
כְּנִפְיָהֶם מִמַּטָּה לְמַעְלָה, אוֹתִיּוֹת
פּוֹרְחוֹת מִמַּטָּה לְמַעְלָה, וְאוֹתִיּוֹת
מִמַּעְלָה לְמַטָּה, וְנִכְנְסִים אֵלָיו
בְּאֵלָיו, וְנִכְלָלִים אֵלָיו בְּאֵלָיו,
בְּנִשְׁקוֹת שֶׁל אֲהַבָּה.

בֵּינן שֶׁהָאוֹתִיּוֹת מִתַּחְבְּרוֹת, כָּל
הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת
הָעֵלְיוֹנוֹת וְכָל הָעוֹלָמוֹת
מִתַּחְבְּרִים יַחַד, וְנוֹשְׁקִים אֵלָיו
בְּאֵלָיו בְּנִשְׁקוֹת שֶׁל אֲהַבָּה, עַד
שֶׁכֹּלֵם נִהְיָ לְאַחַד, וְהַקּוּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּוּ אַחַד בְּלִי פִירוּד כָּלֵל.

כָּרְ נִשְׁקוֹת הָאֲהַבָּה אֵינָן אֶלָּא
לְהִיּוֹת כָּלֵל אַחַד, לְהַכְּלִיל זֶה בְּזֶה
בְּלִי פִירוּד, וּמִשׁוּם כֶּף הַנִּשְׁקוֹת
הַלְלוּ בְּכָל הַזֶּה, לְהִיּוֹת הַכָּל אַחַד,
בְּכָלֵל אַחַד, אוֹתִיּוֹת עִם אוֹתִיּוֹת,
עוֹלָמוֹת עִם עוֹלָמוֹת, דְּרָגוֹת עִם
דְּרָגוֹת, אֲשֶׁה עִם בְּעֵלָה, לְהִיּוֹת
הַכָּל אַחַד.

פִּיהוּ, לְמַה פִּיהוּ? הֲיָה צְרִיף
לְהִיּוֹת פִּיו! אֶלָּא לְהַכְּלִיל אֶת
שְׁנֵיהֶם יַחַד. פִּיהוּ, לְהִרְאוֹת
שְׁהִיא הֲרֵי זְמִינָה אֵלָיו, כְּאֲשֶׁה
שְׁמַתְקִינָה פִּיהָ לְקַבֵּל נִשְׁקוֹת
מִבְּעֵלָה, מִשׁוּם כֶּף נִרְאִית
הַזְּמִינּוֹת שֶׁל פִּיהָ.

פִּיהוּ, כֵּאֵן יֵשׁ לְהַסְתַּפֵּל, אִם
תֹּאמַר שֶׁהַנִּשְׁקוֹת הֵן לְמַעְלָה
לְמַעְלָה בְּאֵין סוּף, מִשׁוּם שֶׁאָמַר
בְּדָרְךָ נִסְתַּר יִשְׁקֵנִי, פִּיהוּ, וְאַחַר
כֶּף בְּגִלּוּי - דִּידִךָ? לָא כֶּף, שְׁהֲרֵי
הַנִּשְׁקוֹת אֵינָן תְּלוּיּוֹת שֶׁם
לְמַעְלָה, אֶלָּא אֲשֶׁה עִם בְּעֵלָה,
וְהַתְנַשְׁקוּ בְּדַבְּקוֹתָא שֶׁל אֲהַבָּה

זֶה עִם זֶה, הִיא אִמְרָה בְּגִלְי
דְּדִידִי, וְלֹא כְּתוּב דְּדִידִי, שֶׁהִי
פְּלוּלִים יַחַד בְּאַהֲבָה, בְּחִבּוּר
אֶחָד, בְּלִי פְּרוּד כָּלֵל.

כִּי טוֹבִים דְּדִידִי מִיָּיִן, הַטּוֹב אֵינוֹ
אֶלָּא מִצַּד הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן, שֶׁפְּתוּב
(בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר
כִּי טוֹב. וְכֵאֵן שֶׁהָאוֹת בְּשִׁלְמוֹת,
שֶׁנִּכְלָל הַיָּמִין בְּשִׁמְאֵל. טוֹבִים
דְּדִידִי מִיָּיִן - זֶהוּ יַיִן הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא
חֲדוּדָה, טוֹבִים מִצַּד שֶׁל הַשִּׁמְאֵל.
שִׁמְח רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאֶמֶר, וַדַּאי
זוֹהִי שִׁמְחָה שְׁנִיכִיתִי בְּכָל הַדְּבָרִים
הַעֲלִיּוֹנִים הַלְלוּ. אָמַר לוֹ אֱלֹהֵי,
רַבִּי, פֶּתַח פִּיךָ, שֶׁדְּבָרֶיךָ כְּתוּבִים
לְמַעַלָּה, וְדְבָרֵי כְּתוּבִים לְמַטָּה.
אֲשֶׁרִיכֶם הַצְּדִיקִים לְפָנַי עֲתִיק
הַיָּמִים, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
הַבָּא.

פֶּתַח רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאֶמֶר, יִשְׁקֵנִי
מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים דְּדִידִי
מִיָּיִן. תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּהּ הִיָּתָה
אוֹמֶרֶת לַתּוֹרָה שֶׁבְּכֶתֶב, שֶׁהִיא
הוֹלֶכֶת אַחַר אוֹתָן הַנְּשִׁיקוֹת שֶׁל
תּוֹרָה שֶׁבְּכֶתֶב אַחַר הַמְּתִיקוֹת
שֶׁלָּהּ, לְהַתְּחַבֵּר זֶה עִם זֶה בְּאוֹתָן
הַנְּשִׁיקוֹת. וְכֵאֲשֶׁר (אָא) הִיא
בְּמַחְלָקָת עִם עֲלְמוּתֶיהָ, לְהַתְּחַבֵּר
עִמָּהּ, שֶׁכֵּלָם יִהְיוּ קְשׁוּטִים לַתּוֹרָה
שֶׁבְּכֶתֶב.

וּבְשִׁמְחָתְחַבְּרָת וּנְכַלְלָת בַּתּוֹרָה
שֶׁבְּכֶתֶב בְּשִׁמְחָה, בְּחִבּוּר אֶחָד,
שֶׁנוֹשְׁקִים זֶה בְּזֶה בְּאַהֲבָה,
מְחַזְּקָה בּוֹ וְאוֹמֶרֶת לוֹ
בְּחִבּוּבוֹת: כִּפְמָה יִקְרִים חֲבִיבוֹתֶיךָ
מִהֵינֵן שֶׁלָּךְ שִׁמְחוּזִיק כִּי אֶת
אֲהַבְּתֶךָ, עַד שֶׁמְרוּהָ אוֹתִי הֵינֵן
שֶׁל אֲהַבְּהָ לְהַחְזִיק בָּךְ, הַקְּשׁוּט
שֶׁהַתְּקַשְׁטָה תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּהּ
בְּעֲלְמוּתֶיהָ, כְּדִי לְהַתְּחַבֵּר בַּתּוֹרָה
שֶׁבְּכֶתֶב.

הַמְּשֻׁנָּה הִיא רֵאשִׁית הָרֵאשׁוֹ,
בְּסוּד הַתְּקוּן שֶׁרְאוּי לָהּ. הַבְּרִיתָא
הִיא בְּסוּד הַתְּקוּן שֶׁל יְרֻכִים

בְּדָא, אִיְהִי אִמְרָה בְּאַתְגַּלְיָא, דְּדִידִיךָ, וְלֹא כְּתִיב
דְּדִידִי, דְּהָא פְּלִלְן פְּחָדָא בְּרַחֲמֵינוּ, בְּחִבּוּרָא
חָדָא, בְּלֹא פִירוּדָא כָּלֵל.

כִּי טוֹבִים דְּדִידִי מִיָּיִן, טוֹב לָאו אִיהוּ, אֶלָּא
מְסֻטָר דְּאוֹר קְדָמָאָה, דְּכְתִיב (בראשית א ד) וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. וְהַשְׁתָּא דְּאֵת
בְּשִׁלְמוֹ, דְּאֵתְפְּלִיל יְמִינָא בְּשִׁמְאֵלָא. טוֹבִים
דְּדִידִי מִיָּיִן, דָּא יֵינָא דְּאוֹרֵייתָא, דְּאִיהוּ חֲדוּדָה,
טוֹבִים מְסֻטָרָא דְּשִׁמְאֵלָא.

חֲדִי רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאֶמֶר, וַדַּאי דָּא אִיהוּ חֲדוּדָא,
דְּזִכְיָנָא בְּכָל הַגֵּי מְלִיךָ עֵילְאִין. אָמַר לִיה
אֱלִיְהוּ, רַבִּי, אֶפְתַּח פּוֹמְךָ, דְּמִילְךָ כְּתִיבִין
לְעִילָא, וּמִילֵי כְּתִיבִין לְתַתָּא. זְכָאִין אֲתוּן
צְדִיקָא קָמִי עֲתִיק יוֹמִין, בְּהֵאֵי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא
דְּאֲתִי.

פֶּתַח רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאֶמֶר, יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ
כִּי טוֹבִים דְּדִידִי מִיָּיִן. אוֹרֵייתָא דְּבְעַל פִּהּ,
הָוָה אִמְרָה (דף עח ע"ב) לְגַבִּי אוֹרֵייתָא דְּבְכֶתֶב,
דְּאִיְהִי אֲזֵלַת בְּתַר אֵינוֹן נְשִׁיקִין דְּתּוֹרָה דְּבְכֶתֶב,
בְּתַר מְתִיקוֹ דִּילָהּ, לְאַתְחַבְּרָא דָּא עִם דָּא
בְּאֵינוֹן נְשִׁיקִין. וְכַד (וּבְדִי) אִיְהִי בְּפִלּוּגְתָא
בְּעוֹלִימְתָהּ, לְאַתְחַבְּרָא בְּהַדָּה, לְמַהוּי פּוּלְהוּ
קְשִׁיטִין לְגַבִּי תּוֹרָה שֶׁבְּכֶתֶב.

וְכַד אֲתַחְבְּרַת וְאַתְפְּלִילַת בַּתּוֹרָה שֶׁבְּכֶתֶב
בְּחֲדוּדָה, בְּחִבּוּרָא חָדָא, דְּנִשְׁיֵיק דָּא בְּדָא
בְּרַחֲמֵינוּ, אֲתַקַּפַּת בֵּיהּ, וְאַמְרָה לִיה בְּחִבּוּבוֹ,
כִּפְמָה יִקְרִינִן חֲבִיבוֹתֶיךָ, מִחֲמַרָא דִּילְךָ,
דְּאַתְקִיף כִּי רַחֲמֵינוּ דִּילְךָ, עַד דְּרָוִי לִי חֲמַר
דְּרַחֲמֵינוּ, לְאַתְתַּקַּפָּא בָּךְ, קִישׁוּטָא דְּאַתְקַשְׁטַת
אוֹרֵייתָא דְּעַל פִּהּ בְּעוֹלִימְתָהּ, לְאַתְחַבְּרָא
בְּאוֹרֵייתָא דְּבְכֶתֶב.

מְשֻׁנָּה אִיְהִי שְׁרוּתָא דְּרִישָׁא, בְּרִזָּא דְּתִיקוּנָא
דְּאַתְחַזִּי לָהּ, בְּרִייתָא אִיְהִי בְּרִזָּא

דְּתִיקוֹנָא יִרְכִין וְרָגְלִין. גּוּפָא בְּתִיקוֹנָא דְאַתְחַזִּי
(לָהּ).

אַתְאֵן עוֹלִימְתָהּ, מְקַרְבִין לָהּ, לְתַקְנָא לָהּ.
דָּא אָמַר מוּתָר, וְדָא אָמַר אָסוּר, דְּדָא
אִיהוּ קִישׁוּטָא דְכָלָה, כַּד מְקַשְׁטִי לָהּ. דָּא אָמַר
כַּד מְקַשְׁטִי, הֵכִי אֲזֵלָא קִישׁוּטָא דָּא. וְדָא אָמַר
לָאו הֵכִי. דָּא אָמַרָה קִישׁוּטָא דְרִישָׁא הֵכִי אָסִיר
וּמְהֵדֵק. וְדָא אָמַרָה פִיפָה דְרִישָׁא מוּתָר
בְּסִטְרָא דָּא, וְאָסִיר וּמְהֵדֵק בְּסִטְרָא דָּא.

דָּא אָמַרָה, קִישׁוּטָא דְדַהֲבָא דָּא, בְּלְבוּשָׁא דָּא,
אִיהוּ פְסוּל לְמַהוּי קִישׁוּטָא לְגַבֵּי דָּא. וְדָא
אָמַר, כְּפֶשֶׁר וַיָּאוֹת הוּא לְאַתְחַזָּא דָּא בְּדָא.
וְכָל דָּא אִיהוּ תִיקוֹנָא וְקִישׁוּטָא דְכָלָה.

וְעַם כָּל דָּא, בְּעוֹד דְאִינוּן מְקַשְׁטֵן, וְרַמְיָא
קְטְרוּגָא בְּקִישׁוּטָא, הִיא אוֹסִיפַת חֵילָא
וְנוּי וְגִוּוּן, וְתִיקוֹן בְּהוּ וַיִּתְבָּא בִיקְרָא בִינֵיהוּ,
וְאַתְחַשְׁבַת בְּנַפְשָׁה יִתִיר מִכְּמַה דְהוֹת מְאָה
זְמַנִין.

בֵּינָן דְאַתְקַשְׁטַת בְּהוּ, כּוּלְהוּ אַחַדִין לָהּ
בְּקִישׁוּטָהּ, וּבְתִיקוּנֵי שְׁפִירְתָּא, וְעַאֲלִין
לָהּ לְגַבֵּי מַלְפָּא, אוֹרִייתָא דְבַכְתָּב.

כַּד יִתְבָּא מְטְרוּנִיתָא בְּמַלְפָּא, בְּתִיקוֹן שְׁפִירָא,
וּמַלְפָּא חַזִּי לָהּ מְתַקְשְׁטָא בְּשִׁפְרֵיהּ, הֵהוּא
קִישׁוּטָא מְכַרִיז וְאָמַר לְמַלְפָּא, לְנִשְׁקָא לָהּ,
דְּדָא אִיהוּ דְבִקוּתָא דְרַחֲמֵיהּ, לְאַתְכַּלְלָא דָּא
בְּדָא. מֵאן גְּרִים בְּאִינוּן נְשִׁיקִין וּבַהֲהוּא
רַחֲמֵיהּ, אִינוּן עוֹלַמְתָּאן דְקַשְׁטֵיהּ לָהּ.

כַּד בְּעִיָא לְאוּטְבָא לְעוֹלִימְתָהּ, הִיא וּמַלְפָּא
לְמִיָּהּ לֹוּן נְבִזְבְּזָן, לְכוּלְהוּ יִהִיב כַּחַדָּא.
לְכוּלְהוּ דְהוּוּ מְקַטְרְגִי דָּא בְּדָא עַל קִישׁוּטָהּ,
יִהִיב מַלְפָּא וּמְטְרוּנִיתָא נְבִזְבְּזָן וּמַתְנָן בְּרַעוּ
בְּחַבִּיבוּ, לְמִיחְסַן לֹוּן יְרוּתָא בְּאַלְף עֲלָמִין
דְכְּסִיפִין לְעֲלָמָא דְאַתִּי. וְכָל שְׁפָן אִינוּן דִּידְעֵי

וְרָגְלִים. הַגּוּף בְּתַקוֹן שְׁרָאוּי (לָהּ).
בְּאוֹת עֲלֻמוֹתֶיהָ, מְקַרְבִים אוֹתָהּ
לְתַקְנָא אוֹתָהּ. זֶה אוֹמַר מוּתָר, וְזֶה
אוֹמַר אָסוּר, שְׁזַהּוּי הַקְּשׁוּט שֶׁל
הַכָּלָה כְּשֶׁמְקַשְׁטִים אוֹתָהּ. זֶה
אוֹמַר כְּשֶׁמְקַשְׁטִים, כֶּף הוֹלֵף
הַקְּשׁוּט הַזֶּה. וְזֶה אוֹמַר לֹא כֶּף.
זוֹ אוֹמֶרֶת שְׁקִישׁוּט הַרְאֵשׁ כֶּף
אָסוּר וּמְהֵדֵק. וְזוֹ אוֹמֶרֶת כְּסוּי
הַרְאֵשׁ מוּתָר בְּצַד זֶה, וְאָסוּר
וּמְהֵדֵק בְּצַד זֶה.

זוֹ אוֹמֶרֶת, קְשׁוּט הַזֶּה כְּהַב הַזֶּה עִם
הַלְבוּשׁ הַזֶּה הוּא פְסוּל לְהִיּוֹת
קְשׁוּט לְזֶה. וְזֶה אוֹמַר, כְּפֶשֶׁר וְרָאוּי
הוּא לְהִרְאוֹת זֶה עִם זֶה, וְכָל זֶה
הוּא תַקוּן וְקְשׁוּט הַכָּלָה.

וְעַם כָּל זֶה, בְּעוֹד שֶׁהֵם מְקַשְׁטִים
וּמְטִילִים קְטְרוּגַת בְּקְשׁוּט, הִיא
מוֹסִיפָה כַח וְנוּי וְגִוּוּן וְתַקוּן בְּהֵם,
וַיּוֹשְׁבַת בְּכַבּוֹד בִּינֵיהֶם,
וּמְחַשְׁבֵּיהָ אֶת נַפְשָׁה יוֹתֵר מִכְּמוֹ
שְׁהִיתָה מְאָה פְעָמִים.

בֵּינָן שְׁהִתְקַשְׁטָה בְּהֵם, כָּלֵם
אוֹחֲזִים אוֹתָהּ בְּקְשׁוּטֶיהָ וּבְתַקוּנֵיהָ
יְפִיָּהּ, וּמְכַנִּיסִים אוֹתָהּ אֶל הַמְּלָךְ,
הַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב.

בְּשִׁיּוּשְׁבַת הַגְּבִירָה עִם הַמְּלָךְ
בְּתַקוּן יְפָה, וְהַמְּלָךְ רוֹאֵה אוֹתָהּ
מְקַשְׁטַת בִּיפִי, אוֹתוֹ הַקְּשׁוּט
מְכַרִיז וְאוֹמַר לְמַלְךְ לְנִשְׁקָא אוֹתָהּ,
שְׁזַהּוּי דְבִקוּתָא שֶׁל אֲהַבָּה לְהַפְּלִל
זֶה עִם זֶה. מִי גוֹרֵם בְּאוֹתָן
הַנְּשִׁיקוֹת וּבְאוֹתָהּ הָאֲהַבָּה? אוֹתָן
הַעֲלָמוֹת שְׁקִישְׁטוּ אוֹתָהּ.

בְּשִׁרְוּצָה לְהִיטִיב לְעֲלָמוֹתֶיהָ,
הִיא וְהַמְּלָךְ לְתַת לְהֵם מַתְּנוֹת,
לְכָלֵן נוֹתֵן יַחַד. לְכָל מִי שְׁהִיּוּ
רְבוֹת זוֹ עִם זוֹ עַל קְשׁוּטֶיהָ,
נוֹתְנִים הַמְּלָךְ וְהַגְּבִירָה מְנַחוֹת
וּמַתְּנוֹת בְּרִצּוֹן וּחִבִּיבוּת, לְהוֹרִישׁ
לְחַן יְרֻשָׁה בְּאַלְף עוֹלָמוֹת
הַנּוֹכְסִימִים לְעוֹלָם הַבָּא. וְכָל שְׁפָן

בְּרִזִין דְחַכְמַתָּא, לְקַשְׁטָא

אותם שיוֹדעים בסודות הַחֲכָמָה,
לְקַשֵּׁט קְשׁוּטִיָּה, שְׁאִין שְׁעוֹר
לְנַחֲלַת הִרְשָׁה שְׁלֵהֶם בְּעוֹלָם
הַבָּא. עֲלֵיהֶם כְּתוּב (משלי כא)
לְהַנְחִיל אֶהְבִּי י"ש וְגו'.

יִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ פִי טוֹבִים
דְּדִיף מִיַּיִן - הָרִי פֶּאֵן שְׁבַעַה
תְּבוֹת, כְּנִגַּד שְׁבַע דְּרָגוֹת שְׁעֲלִיָּה,
וּכְנִגְדָם שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת הָרְאוּיוֹת
לְתַת לָהּ, שְׁמַקְשֻׁטוֹת אוֹתָהּ
לְהַכְנִיסָה אֶל הַמְּלֶךְ.

יִשְׁקֵנִי (שיר א) - לְחִי הָעוֹלָמִים.
מִנְשִׁיקוֹת - לְחֻסְדֵי דוֹד. פִּיהוּ -
לְיִשְׂרָאֵל סָבָא. פִּי טוֹבִים - לְאוֹר
הָרְאוּיוֹן. דְּדִיף - לְיִצְחָק, יָדִיד
מִבְּטֶן. מִיַּיִן - אֶל הַיַּיִן הָעֲלִיּוֹן
הַמְּשֻׁמֵּר תָּמִיד.

שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתַת לָהּ
מִבֵּית הַמְּלֶךְ הֵם: מִיכָא"ל,
גְּבַרְיָא"ל, רְפָא"ל, אוּרְיָא"ל,
צְדָקְיָא"ל, יוֹפְיָא"ל, רוּיָא"ל.
וְכַמָּה אֲלֶף וָרְבוֹא מַחְנוֹת עִמָּהֶם,
כְּמוֹ שְׁנֵאמַר וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר.
שְׁלִשָׁה פְּסוּקִים הֵם כְּאֵן, שְׁפָלָם
בְּחֻשְׁבוֹן עַל הַסּוּדוֹת שְׁלֵהֶם. אֶחָד
- שִׁיר הַשִּׁירִים, שֶׁהוּא סוּד
הַמְּרַכְּבָה, כְּמוֹ שְׁנֵתְבָאָר. שְׁנַיִם -
יִשְׁקֵנִי, שֶׁהוּא סוּד שֶׁל שְׁבַע
תְּבוֹת, בְּשְׁבַע דְּרָגוֹת, כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר. שְׁלֹשׁ - לְרִיחַ שְׁמִנְיָךְ
טוֹבִים, שֶׁהוּא סוּד שֶׁל עֶשֶׂר
תְּבוֹת, עֶשֶׂר אֲמִירוֹת, וְזֶה הַסּוּד
שֶׁל הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה, לְכֻלָּל אֶחָד
הָרְאוּיוֹן, וְעַל הַסּוּד הַזֶּה מִיִּסְדַּת
הַתְּשַׁבַּחַת שֶׁל הַשְּׁבַת, פָּרַט
לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר הָאֲחֻרוֹנִים שֶׁהֵם
בְּתְשַׁבַּחַת אַחְרָת.

כְּאֵן, בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, בְּכְתוּב (שיר
ד) גִּרְ"ד וְכַרְכֶּם וְגו', שְׁבַע נְשִׁיקוֹת
הֵן בְּשְׁבַע דְּרָגוֹת שֶׁל הַפְּסוּק הַזֶּה.
שְׁהַנְשִׁיקוֹת הֵן שְׁבַע, מִכָּל דְּרָגָה
נְשִׁיקָה אַחַת. וְכֵן הַנְשִׁיקוֹת שֶׁל
יַעֲקֹב, בְּשְׁבַע תְּבוֹת כָּלֵל אֶת
כַּכְּיָה שֶׁל שְׁמַחָה שֶׁל אֶהְבָּה, כְּנִגַּד

קִישׁוּטָהָּ, דְּלִית שִׁיעוּרָא לְאַחַסְנַת יְרוּתָא
דְּלֵהוּן בְּעֵלְמָא דְאַתִּי. עֲלֵייהוּ כְּתִיב, (משלי כא ח)
לְהַנְחִיל אֶהְבִּי י"ש וְגו'.

יִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ פִי טוֹבִים דְּדִיף מִיַּיִן.
הָא הָכָא שְׁבַעַה תִּיבִין, לְקַבִּיל שְׁבַעַה
דְּרָגִין דְּעֲלָהּ. וְלְקַבִּלְיֵיהוּ שְׁבַעַה הַנְּעֻרוֹת
הָרְאוּיוֹת לְתַת לָהּ, דְּקָא מְקַשְׁטִי לָהּ, לְאַעְלָא
לָהּ לְגַבִּי מִלְּפָא.

יִשְׁקֵנִי, לְגַבִּי חֵי הָעוֹלָמִים. מִנְשִׁיקוֹת, לְגַבִּי
חֻסְדֵי דוֹד. פִּיהוּ, לְגַבִּי יִשְׂרָאֵל סָבָא.
פִּי טוֹבִים, לְגַבִּי אוֹר קְדָמָאָה. דוֹדִיךְ, לְגַבִּי
יִצְחָק יָדִיד מִבְּטֶן. מִיַּיִן, לְגַבִּי יַיִן עֲלִילָאָה
דְּמִנְטְרָא תְּדִיר.

שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתַת לָהּ מִבֵּית הַמְּלֶךְ
(אסתר ב ט), אֵינוֹן: מִיכָא"ל. גְּבַרְיָא"ל.
רְפָא"ל. אוּרְיָא"ל. צְדָקְיָא"ל. יוֹפְיָא"ל.
רוּיָא"ל. וְכַמָּה אֲלֶף וָרְבוֹא מִשְׁרִיַּין עִמָּהוּן.
כְּמָא דְאַתְּ אָמַר, וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר.

תִּלְתָּת קְרָאֵי אֵינוֹן הָכָא, דְּכוּלָּהוּ בְּחוּשְׁבְּנָא עַל
רְזִין דְּלֵהוּן. חַד, שִׁיר הַשִּׁירִים, דְּאִיהוּ
רְזָא דְרִתִּיכָא, כְּמָא דְאַתְּמַר. תְּרִין, יִשְׁקֵנִי,
דְּאִיהוּ רְזָא דְשְׁבַע תִּיבִין, בְּזוּ דְרָגִין, כְּמָא
דְאַתְּמַר. תִּלְתָּת, לְרִיחַ שְׁמִנְיָךְ טוֹבִים, דְּאִיהוּ
רְזָא דְעֶשֶׂר תִּיבִין, עֶשֶׂר אֲמִירָן. וְדָא אִיהוּ רְזָא
דְתוֹשְׁבַּחְתָּא דָא, לְכֻלְלָא חֲדָא קְדָמָאָה. וְעַל
רְזָא דָא תוֹשְׁבַּחְתָּא דְשְׁבַת מִתִּיִסְדָא. בַּר תְּרִיִסַר
בְּתָרָאֵי, דְאֵינוֹן בְּתוֹשְׁבַּחְתָּא אַחְרָא.

הָכָא, בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, בְּקָרָא, גִּרְ"ד וְכַרְכֶּם
וְגו'. שְׁבַע נְשִׁיקִין אֵינוֹן, בְּשְׁבַע דְרָגִין
דְּהֵאֵי קָרָא. דְנְשִׁיקִין שְׁבַע אֵינוֹן, מִכָּל דְרָגָא
חַד נְשִׁיקָה. וְכֵן נְשִׁיקִין דְיַעֲקֹב, בְּשְׁבַע תִּיבִין
כָּלִיל נְשִׁיקוֹי, דְכְתִיב, (בראשית כט יא) וַיִּשָּׂק יַעֲקֹב
נְשִׁיקוֹתָיו, שְׁכְתוּב וַיִּשָּׂק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיִּשָּׂא אֶת קוֹלוֹ וַיִּבְכֶּךְ.

תבנת מ'יין, שהיא אהבה של שמחה.

ד'הראות שהנשיקות הן בסוד של שבע. כמו שהיא בת שבע, כך כל דבריה הן בשבע. ועל זה (תהלים טו) שבע שמחות את פניך וגו'. אל תקרי שבע אלא שבע, שבע שמחות.

בכ"ד הנשיקות של האהבה, אין נשיקות פאותן שעוררה פאן פנסת ישראל, ישקני מנשיקות פיהו. אף על גב שהן שבע נשיקות כמו שנתבאר, שלש נשיקות נראות פאן, ושלש הנשיקות הללו שנראו בפכותב, ישקני - אחד, מנשיקות - שהן שפים, הנה שלש.

זכעת היא מבקשת מהנשיקות הללו, ומה שאמרת מנשיקות, שמשמע נשיקה אחת, שפתיב מנשיקות ולא כתוב נשיקות, שהרי נשיקות הן שפים, מאותן נשיקות אינן אלא אחת - ודאי שצריך. מי ששואל לא צריך לשאל הרבה, אלא מעט, שהרי כיון שהתחיל - יטל מי שיטל. הקדוש ברוך הוא מבקשים ממנו מעט - והוא נותן הרבה. אברהם בקש מעט - והקדוש ברוך הוא נתן לו הרבה. הוא בקש בן אחד - מה פתוב? (בראשית כב) והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וגו', משום שקף דרכי הקדוש ברוך הוא, ועל זה אמרת מנשיקות ולא נשיקות.

ישקני - דבקות של אהבה, רוח ברוח. שהרי ארבע רוחות מתחברות ונעשות פאחד. זה נותן רוח לחברו, ונוטל אותה רוח של חברו שנדבק בו. נמצא שרוחו ורוח חברו הנה שנים. אף

לרחל וישא את קולו ויבך. בכיה דחדוה דרחימו, לקבל תיבת מ'יין. דאיהו רחימו דחדוה.

ד'אתחזאה, דנשיקין ברזא דשבע אינון. פמא דאיהי בת שבע, הכי כל מילוי בשבע. ועל דא (תהלים טו יא) שובע שמחות את פניך וגו', אל תקרי שובע, אלא שבע, שבע שמחות.

בכ"ד נשיקין דרחימו, לית נשיקין פאינון דאתערא הכא פנסת ישראל, ישקני מנשיקות פיהו. אף על גב דאינון שבע נשיקין פמא דאתמר, תלת נשיקין אתחזון הכא, ותני תלת נשיקי דאתחזון בקרא. ישקני חד, מנשיקות דאינון תרין, הא תלת.

והשתא איהי תבעת מאינון נשיקות, ומה דאמרת מנשיקות, דמשמע חד נשיקא, דכתיב מנשיקות, ולא כתיב נשיקות, דהא נשיקות דאינון תרין, מאינון נשיקות לאו איהו אלא חדא. ודאי אצטריך, מאן דשאל, לא אצטריך לשאלה סגי, אלא זעיר, דהא כיון דשארי, יטול מאן דיטול. קודשא בריך הוא, שאלין ליה זעיר, והוא יהיב סגי. אברהם שאל זעיר, וקודשא בריך הוא יהיב ליה סגי.

הוא שאל ברא חדא, מה פתיב, (בראשית כב יז) והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וגו'. בגין דכף אורחוי דקודשא בריך הוא, ועל דא אמרת מנשיקות, ולא נשיקות.

ישקני, דביקו דרחימו, רוח ברוח. דהא ארבע רוחין מתחברין, ואתעבידו פחדא. דא יהיב רוחא לחבריה. ונטיל ההוא רוח דחבריה, דאתדבק ביה. אשתפח, רוחא דיליה ורוחא דחבריה, הא תרין. אוף הכי חבריה, אשתפחי, ארבע

ורוחא דחבריה, הא תרין. אוף הכי חבריה, אשתפחי, ארבע

כַּוְבָאֲנֹנִן נִמְצָאִים אַרְבַּשְׁוִיקוֹת
שְׁמֵחֲבוֹרוֹת יַחַד בְּאוֹתָן הַנְּשִׁיקוֹת.
מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ - מְאוֹתָן
הַנְּשִׁיקוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁהִיא מִנְשֶׁק
מִקְדָּם לְכֵן. שְׁהָרִי אֶהְבֶּה שֶׁל
שְׁמֵחָה אֵינָה, אֲלֵא מִתּוֹךְ
הַנְּשִׁיקוֹת שֶׁל הָרוּחַ הַעֲלִיּוֹנָה
בִּתְחִילָתָהּ.

פִּיהוּ, וְלֹא כְּתוּב פִּיּוּ. מֵה זֶה
פִּיהוּ? אֲלֵא זְמוּן שֶׁל הָעוֹלָם
הַבָּא, הַמְּלִיךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם כָּלוּ שְׁלוֹ.
וְזוֹהִי תוֹסֶפֶת ה' שְׁנוֹסֶפֶה עַל זֶה.
מִשׁוּם שֶׁכָּל הָאֶהְבָּה שֶׁל הָעוֹלָם
הַתְּחִילָתוֹ אֵינָה אֲלֵא לְהִתְחַבֵּר
בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, הָעוֹלָם הַבָּא. וְעַל
כֵּן כָּל הַתְּשֻׁבָּחוֹת מְעוֹרֵר הָעוֹלָם
הַתְּחִילָתוֹ אֶל הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן.

כִּי טוֹבִים - הַהִדְלָקָה וְהַנִּיצוּץ שֶׁל
הַמְּאוֹרוֹת הַעֲלִיּוֹנִים, וְכָל הַנְּרוֹת
מִתְּתַקְנִים וְדוֹלְקִים וּמְאִירִים
כְּרְאוּי, וְזֶהוּ הַדִּיךְ. אוֹתָם מְאוֹרוֹת
קְדוּשִׁים אֶהְבִּים עֲלִיּוֹנִים, כָּלֵם
מְאִירִים וְנוֹצְצִים בְּאוֹר בְּנִיצוּץ
כְּרְאוּי. הַמִּים, מִשְׁמַחַת הַיַּיִן
הַטּוֹב הַעֲלִיּוֹן שְׁמֵאִיר פָּנִים וְנוֹתֵן
שְׁמֵחָה לְלֵב, וְכָל הָעַמִּים (הָעוֹלָמוֹת)
בְּחֻלְקָם שְׁמֵחִים בְּאוֹתָהּ שְׁמֵחָה.
בֹּא וְרֵא, יִשְׂרָאֵל נוֹטְלִים חֻלְקָם
וּשְׁמֵחִים בְּאוֹתָהּ שְׁמֵחָה מִהַיַּיִן
הַטּוֹב שְׁמֵאִיר וּמְזַכֵּךְ וְשׁוֹכֵךְ,
וְעוֹמֵד עַל הַשְּׁמֵרִים שְׁלוֹ. כָּל שְׁאֵר
הָעַמִּים לֹא נוֹטְלִים, אֲלֵא מִתּוֹךְ
אוֹתָם הַשְּׁמֵרִים שְׁפַחַת הַיַּיִן.

וְעַל זֶה עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לַעֲשׂוֹת לָהֶם מִשְׁתֵּה שְׁמֵרִים.
שְׁהָרִי אוֹתָם שְׁמֵרִים, הַשְּׁמֵרִים
כָּלֵם, חֻלְקָם שֶׁל שְׁאֵר הָעַמִּים.
וְעַל כֵּן שְׁמֵחָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
בְּאוֹתוֹ יַיִן הַמְּשֶׁמֶר, וְיוֹצֵא מִן
הָעוֹלָם הַבָּא, וּמְשֶׁמֶר בְּעַנְבוּי.

שְׁנִינּוּ, מִי שְׁרוּאָה עֲנָבִים בְּחִלּוֹם,
אִם הֵם לְבָנִים - סִימָן טוֹב לוֹ,
וְאִם שְׁחוּרִים - צְרִיכִים רְחֵמִים,
שְׁהָרִי וְדָאֵי עוֹמֵד בְּדִין. מֵה

רוּחִין דְּמִתְחַבְּרִין בְּחֻדָּא,
מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, מְאִינּוֹן נְשִׁיקִין עֵילָאִין, דְּקָא
הָוָה נְשִׁיק מִקְדָּמַת דְּנָא. דְּהָא רְחִימוּ
דְּחֻדָּא לָאו אִיהוּ, אֲלֵא מְגוּ נְשִׁיקִין דְּרוּחָא
עֵילָאָה בְּתַתָּאָה.

פִּיהוּ, וְלֹא כְּתוּב פִּיּוּ, מְאִי פִּיהוּ. (דף עט ע"א) אֲלֵא
זְמוּנוֹ דְּעֵלְמָא דְּאִתִּי, מְלִיךְ דְּשֵׁלְמָא כּוּלָּא
דִּילִיָּה. וְדָא אִיהוּ תוֹסֶפֶת ה', דְּאִתּוֹסֶפֶה עַל דָּא.
בְּגִין דְּכָל רְחִימוֹ דְּעֵלְמָא תַתָּאָה, לָאו אִיהוּ
אֲלֵא לְאִתְחַבְּרָא בְּעֵלְמָא עֵילָאָה, עֵלְמָא דְּאִתִּי.
וְעַל דָּא, כָּל תּוֹשְׁבֵיחֵן אִתְעַר עֵלְמָא תַתָּאָה,
לְגַבֵּי עֵלְמָא עֵילָאָה.

כִּי טוֹבִים, דְּלִיקוּ וְנִצְצוּ דְּבוֹצֵינִין עֵילָאִין,
וְכָל שְׂרָגִין מִתְּתַקְנִין וְדוֹלְקִין וְנִהְרִין כְּדְקָא
יָאוֹת וְדָא אִיהוּ הַדִּיךְ, אֵינּוֹן בּוֹצֵינִין קְדִישִׁין
רְחִימִין עֵילָאִין, כּוּלְהוּ נִהְרִין וְנִצְצִין בְּנִהְרוּ
בְּנִצְצוּ, כְּדְקָא יָאוֹת. מִיַּיִן, מִחֻדָּה דְּחֻמְרָא
טְבָא עֵילָאָה, דְּנִהְרִי אֲנַפִּין, וְיִהִיב חֻדָּה לְלַבָּא,
וְכָל עַמִּין (עַלְמִין) בְּחוּלְקֵהוֹן, חֻדָּאן בְּהֵהוּא
חֻדָּה.

הָא חֲזִי, יִשְׂרָאֵל נֹטְלִין חוּלְקֵהוֹן, וְחֻדָּאן
בְּהֵהוּא חֻדָּה, מִחֻמְרֵי טַב דְּנִהְרִי, וְזַפִּיָּה,
וְשַׁפִּיָּה, וְקִיָּמָא עַל הַדִּירְיָה. שְׁאֵר עַמִּין
כּוּלְהוּ, לֹא נֹטְלִי אֲלֵא מְגוּ אֵינּוֹן שְׁמֵרִים
דְּתַחוֹת חֻמְרָא.

וְעַל דָּא, זְמוּן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּד לוֹן
מִשְׁתֵּה שְׁמֵרִים. דְּהָא אֵינּוֹן שְׁמֵרִים
דְּהַדִּירְיָן כּוּלְהוּ, חוּלְקָא דְּשְׁאֵר עַמִּין. וְעַל דָּא
יִשְׂרָאֵל חֻדָּה דִּילְהוֹן בְּהֵהוּא יַיִן דְּמִנְטְרָא,
וְנַפְקָא מִעֵלְמָא דְּאִתִּי, וּמִנְטְרָא בְּעַנְבוּי.

הַיַּיִן, מֵאֵן דְּחֵמִי עֲנָבִין בְּחֻלְמָא, אִי חוּוֹרָאן
אֵינּוֹן, סִימָן טַב לִיָּה. וְאִי אוּכְמִי, בְּעֵינִין
רְחֵמִי. דְּהָא וְדָאֵי בְּדִינָא קִיָּמָא. מְאִי טְעָמָא,

בְּגִין דְּאִינוּן עֲנָבִין חַוּוֹרָאִין, אִינוּן עֲנָבִי דְנִטְרִי
הֵהוּא חֲמָרָא עֵילָאָה, וְאִינוּן גְּוּוֹן חַוּוֹר רַחֲמִי.
וְאִינוּן עֲנָבִין סוּמְקִי"ן, אִינוּן סִטְר דִּינָא גְּוּוֹן
סוּמְק.

אֲבָרְן, פְּדָאִי אִיהוּ לְעֵלְמָא דְאֲתִי. מְאִי טַעְמָא,
בְּגִין דְּעֵבֵר עַל דִּינָא, וְיִכִּיל לְשַׁצָּאָה
לִיה. וְחֲמָרָא טָבָא דְעֵלְמָא דְאֲתִי, אִית לִיה
בִּיה חוּלְקָא. שְׁתִּי חֲמָרָא חַוּוֹרָא, סִימָן טָב לִיה,
וְחֲדוּה. סוּמְקָא, אִיהוּ דִינָא דְשָׂרִיא עֲלִיה.
יַעֲקֹב, פֶּד קָרִיב לְגַבִּי יַצְחָק אָבוּהִי, יְהֵב לִיה
מֵהֵהוּא חֲמָרָא טָבָא דְמִנְטֵר מְעֵלְמָא
דְאֲתִי, דְחֲדוּה וּרְחִימוּ לָאו אִיהוּ, אֶלָּא פֶד
אֲתַעֵר מְגו חֲמָרָא טָבָא.

וְעַל דָּא יַצְחָק, דְּהָהוּ מַסְטֵרָא דְדִינָא קְשָׂא,
אֲצִטְרִיף לְמַחְדִּי לִיה בְּהֵהוּא חֲמָרָא טָבָא,
דְאֲתִי מְרַחֵק. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שם כז כה) וַיָּבֵא
ל"ו יִין מְרַחֵק, מֵדוּכְתָא עֵילָאָה, מְשִׁיף עֲלִיה
מֵהֵהוּא חֲדוּה לְמַחְדִּי לִיה, כְּדִין אֲתַבְּסֵם
רוּגְזָא, וְדִינָא תְקִיפָא אֲתַפְּלִיל בְּרַחֲמִי, לְמַהוּי
פּוּלָא כְּדָקָא יָאוּת.

וּבְגִין כְּף אִינוּן דוּדִים, רַחֲמִין עֵילָאִין, בּוּצִינִין
קְדִישִׁין, לָא נְהָרִין אֶלָּא מְגוּ הֵהוּא יִי"ן,
וּמֵאֵן אִיהוּ, דָּא שְׂמָא גְּלִיפָא מְפָרֵשׁ דְשִׁבְעִין
אֲתוּוֹן. דְאִינוּן בּוּצִינִין קְדִישִׁין, שְׂמָא גְּלִיפָא
קְדִישָׂא דְשִׁבְעִין שְׁמֵהוּן, דָּא אִיהוּ בְּרָזָא דְאִינוּן
עֲנָבִין, דְנִטְרִין יִין עֵילָאָה, כְּלָלָא דְאִינוּן
שִׁבְעִין.

וּבְגִין כְּף, חֲדוּה וִרְעוּ בְּאִינוּן נְשִׁיקִין, לְאֲתַעֵרָא
רַחֲמִמוּ, מִיִּין עֵילָאָה אִיהִי. וְעַל דָּא,
בּוּצִינִין נְהָרִין וְנִצְצִין מֵהֵהוּא יִין, דְכְתִיב כִּי
טוֹבִים דִּדִּיף מִיִּין.
לְרִיחַ שְׁמֵנִיף טוֹבִים רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָאִי
קָרָא אֲסַתְּפִלְנָא בִּיה, וְאִיהוּ סְתִים בְּרָזָא

הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׂאוּתֵם עֲנָבִים
לְכַנִּים, הֵם עֲנָבִים שְׂשׁוּמְרִים אֶת
אוּתוּ הֵינן הַעֲלִיּוֹן, וְאוּתֵם צִבְע
לְכָן רַחֲמִים. וְאוּתֵם הַעֲנָבִים
הַאֲדָמִים הֵם צַד הַדִּין, הַגְּוֹן
הָאֲדָם.

אֲבָר אֲוֹתֵם - פְּדָאִי הוּא לְעוֹלָם
הַבָּא. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁעֵבֵר
עַל הַדִּין וְיִכּוֹל לְהַשְׁמִידוֹ. וְהֵינן
הַטּוֹב שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא יֵשׁ לוֹ כּוּ
חֶלֶק. שְׁתֵּה יִין לְכָן - סִימָן טוֹב
לוֹ, וְשִׁמְחָה. אָדָם - הַדִּין הוּא
הַשׁוֹרָה עֲלָיו.

כְּשֶׁקָּרַב יַעֲקֹב לְיַצְחָק אָבִיו, נָתַן
לוֹ מֵאוּתוֹ הֵינן הַטּוֹב הַמְּשֻׁמֵּר
מֵהָעוֹלָם הַבָּא, שְׂשִׁמְחָה וְאֶהְבָּה
אֵינָם אֶלָּא כְּשִׁמְתַּעוֹרְרִים מֵתוֹף
הֵינן הַטּוֹב.

וְעַל כֵּן יַצְחָק, שְׁהִיָּה מִצַּד הַדִּין
הַקָּשָׁה, הַצִּטְרִף לְשִׁמְחָה אוּתוֹ
בְּאוּתוֹ הֵינן הַטּוֹב, שְׂבָא מְרַחֵק.
זֶהוּ שְׂפָתוֹב וַיָּבֵא ל"ו יִין מְרַחֵק,
מִמְקוֹם עֲלִיּוֹן, מוֹשֵׁף עֲלָיו
מֵאוּתָהּ שְׁמֵחָה לְשִׁמְחָה אוּתוֹ, אֲזַי
הַתְּבַסֵּם הָרְגוּ, וְהַדִּין הַקָּשָׁה נְכַלֵּל
בְּרַחֲמִים, שְׁהִיָּה הַכֹּל כְּרָאוּי.

וּמִשּׁוּם כְּף אוּתֵם דוּדִים,
הָאֶהוּבִים הַעֲלִיּוֹנִים, הַמְּאֹרֹת
הַקְּדוּשִׁים, אֵינָם מְאִירִים אֶלָּא
מֵתוֹף אוּתוֹ הַיִּי"ן, וּמִיָּהוּ? זֶה
הַשֵּׁם הַחֲקוּק הַמְּפָרֵשׁ שֶׁל שִׁבְעִים
אוּתִיּוֹת. שֶׁל אוּתֵם מְאֹרֹת
קְדוּשִׁים, הַשֵּׁם הַחֲקוּק הַקְּדוּשׁ
שֶׁל שִׁבְעִים הַשְּׂמוֹת, זֶהוּ בְּסוּד
שֶׁל אוּתֵם הַעֲנָבִים שְׂשׁוּמְרִים אֶת
הֵינן הַעֲלִיּוֹן, הַכֹּלֵל שֶׁל אוּתֵם
שִׁבְעִים.

וּמִשּׁוּם כְּף, הַשְּׂמֵחָה וְהַרְצוֹן
בְּאוּתֵן הַנְּשִׁיקוֹת לְעוֹרֵר אֶהְבָּה
הֵם מֵהֵינן הַעֲלִיּוֹן. וְעַל כֵּן
הַמְּאֹרֹת מְאִירִים וְנוֹצְצִים
מֵאוּתוֹ הֵינן, שְׂפָתוֹב כִּי טוֹבִים
דִּדִּיף מִיִּין.

לְרִיחַ שְׁמֵנִיף טוֹבִים (שִׁיר א). אָמַר

רבי שמעון, בפסוק הזה הסתכלתי, והוא נסתר בסוד עליון. ריח - יש ריח ויש ריח. וכמה ריחות הם. יש ריח שעולה ממטה למעלה, כמו ריח הקרבן, שזהו ריח שעולה וקושר קשרים זה בתוך זה, ומשתלשל זה עם זה, עד שהכל נעשה קשר אחד ואור אחד.

יש ריח אחר, וזהו מלך המשיח, שנקרא ריח, שכתוב (ישעיה א) והריחו ביראת ה'. וזה נקרא ריח.

ונקשר בסוד של ריח הקרבן. וזה סוד (ויקרא א) אשה ריח ניחח לה'. אשה - מחוץ לקשר, והמזון והאור של צבאות ומחנות של אש, נקבצו בצדדים. הריח לפניו ממנו, וזהו שנקשר פנימה ומאיר בסוד הברית הקדושה. וזה נקרא מלך המשיח, שהוא ריח מאותם הבשרים העליונים, שכתוב פריח בשמים.

ניחח - האור של כל הגונים העליונים, תפארת ישראל, והיפי של הכל. וזוהי נחת הרוח העליונה, ששורה עליו ומאירה אליו. לה' - למלך של הכל, והכל נקשר זה עם זה, ומאיר זה בזה, להיות אחד בשמחת הכל בסוד הקרבן.

ואם תאמר, הרי האש שהוא מחוץ למקום המקבץ, זהו האשה, שמאותה האש מתקבצים פמה צבאות וכמה מחנות, אלו באלו לזהטים בכמה מינים, לכמה צדדים. וכלם התקבצו בסוד הקרבן, ושבו ונכנסו לאש הזו.

משום שכל בעלי המגנים, בעלי דינים. וכששבים, כמו ששב הרגז שיוצא מן הנחירים, כשיש מניחה, למקומו. כמו שהצבאות והמחנות הללו מלהטים קמטים במקומם, כך גם הצבאות

עילאה. ריח, אית ריח ואית ריח, וכמה ריחין אינון. אית ריח דסליק מתתא לעילא, כגון ריחא דקורבנא, דהאי איהו ריחא, דסליק, וקשר קשרין דא בגו דא, ומשתלשל דא בדא, עד דאתעביד כולא קשרא חדא, ונהירו חד. אית ריח אחרא ודא איהו מלכא משיחא, דאקרי ריח. דכתיב, (ישעיה א א) והריחו ביראת ה'. ודא אקרי ריח. ומתקשרא ברזא דריח קורבנא.

ורזא דא (ויקרא א ט) אשה ריח ניחח לה', אשה לבר קישורא, ומזונא ונהירו דחילין ומשריין דאשא, בטהרונא קמיטין. ריח לגו מיניה, ודא איהו דאתקשר לגו, ונהיר ברזא דברית קדישא. ודא אתקרי מלכא משיחא, דאיהו ריח מאינון בוסמין עילאין, דכתיב פריח בשמים.

ניחח, נהירו דכל גוונין עילאין, תפארת ישראל, ושפירו דכלא. ודא איהו נייחא דרוחא עילאה, דשריא עליה, ונהיר לגביה. לה', למלכא דכולא, וכולא אתקשר דא בדא, ואנהיר דא בדא, למהוי חד בחדוה דכולא, ברזא דקורבנא.

ואי תימא, הא אשא דאיהו לבר בקמיטון, דא איהו אשה, דמההוא אשא מתקמטן פמה חילין, וכמה משריין, אלין באלין מלהטן, בכמה זיגין, לכמה סטריין. וכולהו ברזא דקורבנא אתקמיטו, ותאבו ועאלו בהאי אשא.

בגין דכולהו מארי תריסין, מארי דדינין. וכד תבין, פמא דתב רוגזא דנפיק מנחירין, כד הוי נייחא, לדוכתיה. פמא דאלין חילין ומשריין מלהטן קמטין באתרייהו, הכי נמי חילין ומשריין עילאין קדישיין, מארי דנייחא

ורעו, נְהַרִין וְתַבִּין בְּנֵהִירוּ לְאַתְקִשְׁרָא, גּוּ הַאי ה', וְכִלְהוּ אֵלִין בְּאֵלִין, וְדָא בְדָא בְּחַבּוּרָא חֲדָא, אֶקְרִי אֵשָׁה, רְזָא דְנִיחָא, וּמְזוּנָא, וּנְהִירוּ דְכָל סְטָרִין.

רִיחַ, נְקוּדָה דְלָגוּ. רְזָא דְבְרִית קְדִישָׁא. אַמְאִי אֶקְרִי רִיחַ, בְּגִין דְּאִיהוּ רִיחָא דְבוּסְמִין עֵילְאִין קְדִישִׁין, טְמִירִין, דְּלֹא אֲתַגְלִיין. וְכַד שְׂרִיין, אָרַח לוֹן, פְּהֵאִי מֵאֵן דְּאָרַח רִיחַ בְּהַדְסַ, אִיהוּ רִיחַ נְפִיק מֵהַדְסַ, וְדָא נְקוּדָה אֶקְרִי רִיחַ דְנְפִיק מֵהַדְסַ.

נִיחוּחַ, אֲתֵר דְנַחַת רוּחַ עֵילְאָה, וְשִׂרְאֵת עֲלִיהַ לְמַהוּי רְתִיכָא עֵילְאָה, בְּרְזָא דְשַׁבְעִין וְתַרִין שְׁמַהֵן. וְרְתִיכָא עֵילְאָה פְּלֹא קִישׁוּרָא חֲדָא. לַה', לְמַהוּי פּוּלָא בְּנֵהִירוּ חֲדָא. וְעַל דָּא אֵית רִיחַ וְאִית רִיחַ (ועל דא אקרי ריח ניחווח).

וּבְבַרְל אֲתֵר, רִיחַ, מְסָלִיקוּ דְקָאִים עַל דְרָגָא אַחְרָא תַּתְּאָה מְנִיָּה, וְהֵאִי אִיהוּ רִיחַ מֵהֵוּא עֵילְאָה. לְרִיחַ, דָּא אִיהוּ נְקוּדָא עֵילְאָה, דְקִימָא בְּסְתִימוּ, מְגוּ הֵוּא דְסְתִים בְּכָל סְתִימוּ דְכָל סְתִימִין, דְּלֹא אֲתִידַע כְּלָל. וְהֵאִי נְקוּדָה אִיהִי רִיחַ מֵהֵוּא סְתִימָא דְכוּלָּא. וּבְגִין הַאי רִיחַ, כָּל אֵינּוֹן שְׁמַנִּין וּבוּסְמִין, כּוּלְהוּ נְהִירִין וְאֶקְרוּן טוֹבִים, בְּגִין דְּהֵאִי קִיִּים לוֹן, לְמַהוּי פּוּלְהוּ חַד (דף עט ע"ב) קִישׁוּרָא, נְהִיר פְּחֲדָא.

וְאִי לָאו, לָא אֶקְרוּן טוֹבִים. בְּגִין דְכַד הַאי רִיחַ עֵילְאָה, עָאל בְּסְתִימוּ לָגוּ נְחֲלָא עֲמִיקָא, וְאֵמְלִי לִיָּה פְּדָקָא יָאוּת, פּוּלְהוּ דְרָגִין אֶקְרוּן טוֹבִים מְאִי טוֹבִים נְהִירִין.

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר הָכִי, אֵלִין אֵינּוֹן יָמִים דְּאֶקְרוּן טוֹבִים. וְאֵינּוֹן תְּפִילִין דְרִישָׁא, דְּאֵינּוֹן תְּפִילִין דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא מְנַח לוֹן, וְהֵם תְּפִילִין שֶׁל רֵאשׁ, שֶׁהֵן תְּפִילִין שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא

וְהַמְּחַנּוּת הַעֲלִיּוֹנִים הַקְדוּשִׁים, בְּעֵלֵי הַמְּנוּחָה וְהַרְצוֹן, מְאִירִים וְשׁוֹבִים בְּאוּר לְהַתְקַשֵּׁר תוֹף הַ' הַזֶּה, וְכִלְמַס אֵלֵה עִם אֵלֵה, וְזֶה עִם זֶה בְּחַבּוּר אֲחָד נְקָרָא אֵשָׁה, הַסּוּד שֶׁל מְנוּחָה וּמְזוּן, וְהַאוּר שֶׁל כָּל הַצְּדָדִים.

הַרִיחַ - הַנְּקוּדָה שֶׁלְפָנִים, הַסּוּד שֶׁל הַבְּרִית הַקְדוּשָׁה. לְמַה נְקָרָא רִיחַ? מְשׁוּם שֶׁהוּא רִיחַ הַבְּשָׂמִים הַעֲלִיּוֹנִים הַקְדוּשִׁים, הַטְּמִירִים, שֶׁלֹּא הַתְּגַלּוּ. וְכַשְׁשׁוּרִים, מְרִיחַ אוֹתָם, כְּמוֹ מִי שֶׁמְרִיחַ רִיחַ בְּהַדְסַ, הוּא הַרִיחַ שִׁיּוּצָא מֵהַהַדְסַ, וְזוֹ הַנְּקוּדָה שֶׁנְקָרָא רִיחַ הַיּוּצָא מֵהַהַדְסַ.

נִיחוּחַ - הַמְּקוֹם שִׁיּוּרְדַת הַרוּחַ הַעֲלִיּוֹנָה וְשׁוּרָה עֲלִיוּ לְהִיּוֹת מְרַפְּכָה עֲלִיוֹנָה, בְּסוּד שֶׁל שְׁבַעִים וְשָׁנִים שְׁמוֹת. וְהַמְּרַפְּכָה הַעֲלִיּוֹנָה כְּלָה קִשֵּׁר אֲחָד. לַה' - שִׁיְהִיָּה הַכֹּל בְּאוּר אֲחָד וְעַל כֵּן יֵשׁ רִיחַ וְיֵשׁ רִיחַ (ועל כן נקרא ריח ניחווח).

וּבְבַרְל מְקוֹם, רִיחַ - מְעֲלִיָּה שְׁעוּמְדַת עַל דְרָגָה אַחְרַת תַּחְתּוֹנָה מְמַנָּה. וְזֶהוּ הַרִיחַ מְאוּתוֹ הַעֲלִיּוֹן. לְרִיחַ - זוֹ נְקוּדָה עֲלִיּוֹנָה שְׁעוּמְדַת בְּסֵתֵר מֵתוֹף אוֹתוֹ הַנְּסֻתָר שֶׁל כָּל הַנְּסֻתָרִים, שְׁאֵינּוּ נוֹדַע כְּלָל. וְהַנְּקוּדָה הַזֶּה הִיא רִיחַ מְאוּתוֹ הַנְּסֻתָר שֶׁל הַכֹּל. וּבְשִׁבִיל הַרִיחַ הַזֶּה, כָּל אוֹתָם שְׁמַנִּים וּבְשָׂמִים, כָּלֵם מְאִירִים וְנְקָרָאִים טוֹבִים, מְשׁוּם שֶׁזֶה מְקַיֵּם אוֹתָם, שִׁיְהִיו כָּלֵם קִשֵּׁר אֲחָד, מְאִיר כְּאַחַד.

וְאֵם לֹא - לֹא נְקָרָאִים טוֹבִים. מְשׁוּם שֶׁכַּשֶּׁהַרִיחַ הַעֲלִיּוֹן נִכְנָס בְּסֵתֵר לְתוֹף הַנְּחַל הַעֲמֵק וּמְמַלֵּא אוֹתוֹ כְּרֵאוּי, כָּל הַדְּרָגוֹת נְקָרָאוֹת טוֹבִים. מַהוּ טוֹבִים? מְאִירִים. רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר כֵּף: אֵלוֹ הֵם יָמִים שֶׁנְקָרָאִים טוֹבִים. וְעַל כֵּן נְקָרָאוֹת

טובים, משום שהן מאירות
בראש הקדוש העליון.

ובכל מקום, ימים טובים הם
תפלין של ראש, שהקדוש ברוך
הוא מניח אותן. חלו של מועד,
שלא נקרא יום טוב, אלו תפלין
של הדרוע, שהרי אין ללכנה
מעצמה כלום, אלא מאור של יום
טוב.

תפלין של זרוע, שהיא תפלה של
יד, אין מאירה אלא מתוך האור
של תפלין של ראש. תפלין של
ראש - ימים טובים. תפלין של
זרוע - חלו של מועד. ויפה אמר,
וכך הוא.

ועל זה, חלו של מועד הוא לענין
עבודה, כמו שיום טוב. וצריך
שמחה כמו שלו. ומשום כך,
בימים הללו, שהם תפלין של
רבון העולם, אסור להניח שאר
התפלין, שהרי הימים הללו,
שהם תפלין עליונים, שורים על
ראשיהם של ישראל הקדושים.

רבי אלעזר שאל את רבי שמעון
אביו. אמר לו, מילא תפלין של
ראש, ששורים על ראשיהם של
העם הקדוש ביום טוב. תפלין
של יד, שהיא חלו של מועד, איך
אנו אוהזים אותה?

אמר לו, משום שאנו אוהזים
אותה, והיא י"ד פהה, אסור
לעשות עבודה בצד שלה, וצריך
לעשות שמחה בצד התפלין של
ראש.

והעם הקדוש אוהזים את התפלין
של רבון העולם, ושורים עליהם
ביום טוב ובחלו של מועד,
ואסור להעביר את התפלין של
רבון העולם מעל ראשיהם
להניח תפלין אחרות, שהם דגמא
ודיוקן למטה.

ועל דא אקרוין טובים, בגין דאינון נהרין
ברישא דקודשא עילאה.

ובכל אתר, ימים טובים אינון תפילין דרישא,
דקודשא בריך הוא מנח לון. חולו של
מועד, דלא אקרי יום טוב, אלין תפילין
דדרועא, דהא לית לה לסיהרא מגרמה כלום,
אלא מנהירו דיום טוב.

תפילין דדרועא דאיהי תפלה של יד, לא
נהירא אלא מגו נהירו דתפילין של
ראש. תפלה דרישא, ימים טובים. תפלה
דדרועא, חולו של מועד. ושפיר קאמר, והכי
הוא.

ועל דא, חולו של מועד איהו לענין עבדתא,
כגוונא דיום טוב. ואצטריך חדוה כגוונא
דיליה. ובגין כך, באלין יומין דאינון תפילין
דמארי עלמא, אסור לאנחא שאר תפילין,
דהא אלין יומין, דאינון תפילין עילאין שריין
על רישיהון דישראל קדישין.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר
ליה, תינח תפילין דרישא, דשריין על
רישיהון דעמא קדישא ביום טוב. תפילין של
יד, דאיהי חולו של מועד, איך אנן אחדין
לה.

אמר ליה, בגין דאנן אחדין לה, ואיהי י"ד
פהה, אסור למעבד עבדתא בסטרא
דילה, ואצטריך למעבד חדוה, בסטרא
דתפילין דרישא.

ועמא קדישא אחדין תפילין דמארי עלמא
ושריין עליהו ביום טוב. ובחולו של
מועד, ואסור לאעברא תפילין דמארי עלמא
מעל רישיהון, לאנחא תפילין אחרנין, דאינון
דוגמא ודיוקנא לתתא.

לְמַלְכָּךָ שְׂרָצָה לְשֹׁמֵר אֶת עַבְדּוֹ,
אָמַר לוֹ, עֲשֵׂה (חֹתֶם) כְּמוֹ דְיוֹקָן
הַחֹתֶם שְׁלִי. כָּל זְמַן שְׂאוֹתוֹ
דְיוֹקָן יִרְאֶה עָלֶיךָ, כָּל־מָה זֹעֵוֹ
וַיִּפְתְּדוּ מִמֶּךָ. אַחַר כֵּן מִתּוֹךְ
אַהֲבָה עֲלִיּוֹנָה שְׂאוֹהֵב אוֹתוֹ
הַמֶּלֶךְ, נִתֵּן בְּיָדוֹ חֹתֶם שֶׁל
הַחֹתֶמֶת הַעֲלִיּוֹנָה שְׁלוֹ. כִּיּוֹן
שְׂאֵחַז הַחֹתֶם הַעֲלִיּוֹן שֶׁל הַמֶּלֶךְ
בְּיָדוֹ, נִטַּל מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ הַדְּיוֹקָן
שֶׁהוּא עֹשֶׂה.

אִם אוֹתוֹ הַעֲבָד דּוֹחָה אֶת הַחֹתֶם
הַעֲלִיּוֹן שֶׁל הַמֶּלֶךְ בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ
הַחֹתֶם שֶׁהוּא עֹשֶׂה, וְדָאֵי
בֶן-מֹת הוּא אוֹתוֹ הַעֲבָד, מִשּׁוּם
שְׂעֵשֶׂה קְלוֹן בְּחֹתֶם הַמֶּלֶךְ וְאִינוּ
חוֹשֵׁשׁ לְכַבּוֹדוֹ, וּמִשּׁוּם כֵּן אֶסוּר
לְעַם הַקְּדוֹשׁ לְדַחֹת אֶת חֹתֶם
הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן שְׂשׁוֹרָה עֲלֵינוּ,
מִשּׁוּם הַדְּיוֹקָן הַזֶּה שֶׁהֵם עֲבָדִים
(שְׂאֵנוּ עוֹשִׂים).

זֶה בְּמוֹעֵד וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכָל
שְׂכָן בְּשַׁבָּת, שֶׁהַכֹּל שׁוֹרָה עֲלֵינוּ.
שַׁבָּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת - תְּפִלָּה שֶׁל
יָד. שַׁבָּת שֶׁל הַיּוֹם - תְּפִלִּין שֶׁל
רֹאשׁ.

וְכֵן מְסַדֵּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
הָעַם הַקְּדוֹשׁ הָאֱהוּב שְׁלוֹ, בַּחֹל
- אוֹתָם תְּפִלִּין שְׂעֵשׂוּ בְּדְיוֹקָן
הַחֹתֶם שֶׁל הַמֶּלֶךְ, לְהִיּוֹת
שְׂמֹוּרִים בְּכָל הַצְּדָדִים. בְּשַׁבָּת
וּמוֹעֵד, שֶׁהֵם יָמִים טוֹבִים,
וְהַתְּפִלִּין שֶׁל רְבוּן הָעוֹלָם מִמֶּשׁ
- מַעֲבִירִים אוֹתוֹ דְיוֹקָן, וּמְנִיחִים
אֶת הַתְּפִלִּין שֶׁל רְבוּן הָעוֹלָם.
אֲשֶׁרִי הָעַם הַזֶּה, שְׂבִיָּדָם הַחֹתֶם
הַעֲלִיּוֹן שֶׁל הַמֶּלֶךְ.

כִּי שְׂמִנִּית תְּפִלִּין צְרִיף לְשִׁמְחָה,
וְעַל זֶה כְּתוּב וְשִׁמְחָת בְּחִגְךָ.
בְּתְּפִלִּין שֶׁל רְבוּן הָעוֹלָם צְרִיף
לְשִׁמְחָה, וְהַשְׂמִיחָה הַזֹּאת בְּמוֹעֵד
וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְּפִלִּין שֶׁל
רֹאשׁ, וּבְתְּפִלִּין שֶׁל הַדְּרוֹעַ.

בְּיוֹם טוֹב, מֵאוֹתוֹ הַרִיחַ הַעֲלִיּוֹן

לְמַלְכָּא דְבַעֲי לְנִטְרָא לִיהַ לְעַבְדִּיהַ, אָמַר לִיהַ
עַבִּיד (חֹתֶמָא) כְּדְיוֹקָנָא דְחֹתֶמָא דִּילִי,
כָּל זְמַנָּא דְהַהוּא דְיוֹקָנָא יִתְחַזֵּי עֲלֶיךָ, כְּלָא
יִזְעוּן וַיִּדְחִלוּן מִיְנֶךָ. לְבַתֵּר מְגוֹ רְחִימוֹ
עֵילָאָה, דְקָא רְחִים לִיהַ מְלָפָא, יְהַב בִּיָּדִיהַ
חֹתֶמָא דְגוֹשְׁפִּנְקָא עֵילָאָה דִּילִיהַ, כִּיּוֹן דְאֶחִיד
חֹתֶמָא עֵילָאָה דְמְלָפָא בִּיָּדִיהַ, שְׂבִיק מְגִיָּה
הַהוּא דְיוֹקָנָא דְאִיהוּ עַבִּיד.

אִי הַהוּא עַבִּיד, דְחִי חֹתֶמָא עֵילָאָה דְמְלָפָא,
בְּגִין הַהוּא חֹתֶמָא דְאִיהוּ עַבִּיד, וְדָאֵי בַר
קְטוּלָא אִיהוּ הַהוּא עַבְדָּא, בְּגִין דְעַבִּיד קְלָנָא
בְּחֹתֶמָא דְמְלָפָא, וְלֹא חֵיִישׁ לִיקְרִיָּה. וּבְגִין
כֵּן, אֶסוּר לְעַמָּא קְדִישָׁא לְדַחֵיָּא חֹתֶמָא
דְמְלָפָא עֵילָאָה דְשְׂרִי עֲלֶיךָ, בְּגִין דְיוֹקָנָא דָּא
דְאִינוּן עַבְדִּים (דְאִינוּ עַבְדִּין).

הַאִי בְּמוֹעֵד וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכָל שְׂכָן
בְּשַׁבָּת, דְכֹלָא שְׂרִיא עֲלֶיךָ, שַׁבָּת דְמַעֲלִי
שַׁבְתָּא, תְּפִלָּה שֶׁל יָד. שַׁבָּת דְיוֹמָא, תְּפִלִּין
דְרִישָׁא.

וְהַבִּי קָא מְסַדֵּר קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְעַמָּא
קְדִישָׁא רְחִימָא דִּילִיהַ, בְּחֹל אִינוּן
תְּפִלִּין דְעַבְדוֹ דְיוֹקָנָא דְחֹתֶמָא דְמְלָפָא,
לְמַהּוֹי נְטִירִין בְּכָל סְטִרִין. בְּשַׁבָּת וּמוֹעֵד
דְאִינוּן יוֹמִין טוֹבִין, וְתְּפִלִּין דְמֵאֲרִי עֲלֵמָא
מִמֶּשׁ. מַעֲבֵרֵן הַהִיא דְיוֹקָנָא, וּמְנִיחִי תְּפִלִּין
דְמֵאֲרִי עֲלֵמָא. זְכָאִין עַמָּא דָּא, דְבִיָּדֵן חֹתֶמָא
עֵילָאָה דְמְלָפָא.

כּוּמָן דְמִנְחַת תְּפִלִּין, אֶצְטְרִיף לְמַחְדִּי. וְעַל דָּא
כְּתוּב, (דְבָרִים טו ז) וְשִׁמְחָת בְּחִגְךָ. בְּתְּפִלִּין
דְמֵאֲרִי עֲלֵמָא אֶצְטְרִיף לְמַחְדִּי. וְחִדְוָה דָּא,
בְּמוֹעֵד וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְּפִלִּין דְרִישָׁא,
וּבְתְּפִלִּין דְדְרוֹעָא.

בְּיוֹם טוֹב מֵהַהוּא רִיחָא עֵילָאָה, שְׂמִינִיף

טובים, תפילין דרישא. בחולו של מועד, שמן תורק שמך, תפלה של יד, דקא סלקא לאתאחדא באורח סתים בתפילין דרישא. ער פן עלמות אהבוך, ביום טוב בתראה דחג, דהא תפלה של יד אשתלים ואתנהיר בשלימו. ולפלגא חולקא לכולא, לכל אינון משריין וחילין דלעילא, ולכל אינון משריין וחילין דלתתא. ועל דא עלמות (אהבוך, אינון) משריין וחילין דלעילא, עלמות ומשריין וחילין דלתתא.

פתח רבי שמעון ואמר, פתיב (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו', מה חמא יצחק, דאף על גב דההוא מיכלא ומשתיא קא אייתי ליה יעקב, לא ברכיה, עד זמנא דארח באינון לבושיין.

הכא אית לאסתפלא, דהא אינון לבושיין לא הוו דידיה דיעקב, דהא אורייתא אסהידת, דכתיב (שם פסוק טו) את בגדי עשו בנה הגדל, והכא פתיב את ריח בגדיו, וכי בגדיו הוו, ריח הבגדים מיבעי ליה, מאי בגדיו אלא, בגדיו ודאי הוו אינון לבושיין ממש, ולא דעשו. ואף על גב דכתיב בגדי עשו - בתפיסה היו אצלו. כמו כן אותה הבאר שעליה ישב יעקב וישב עליה משה - בתפיסה היתה לאחרים. כיון שבא יעקב, נודעה הבאר לאדונה, ועלו המים אליו, וכן למשה.

כמו כן אותם הלבושים היו בתפיסה אצל עשו. כיון שלבשם יעקב, נודעו הבגדים לבעליהם, מיום שעשה אותם הקדוש ברוך הוא, לא העלו הריחות שלהם עד הזמן הנה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב הנה ודאי דמות של אדם ויפיו.

פתח רבי שמעון ואמר, פתיב (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו', מה חמא יצחק, דאף על גב דההוא מיכלא ומשתיא קא אייתי ליה יעקב, לא ברכיה, עד זמנא דארח באינון לבושיין.

הכא אית לאסתפלא, דהא אינון לבושיין לא הוו דידיה דיעקב, דהא אורייתא אסהידת, דכתיב (שם פסוק טו) את בגדי עשו בנה הגדל, והכא פתיב את ריח בגדיו, וכי בגדיו הוו, ריח הבגדים מיבעי ליה, מאי בגדיו אלא, בגדיו ודאי הוו אינון לבושיין ממש, ולא דעשו. ואף על גב דכתיב בגדי עשו, בתפיסה היו אצלו. כמו כן אותה הבאר שעליה ישב יעקב וישב עליה משה - בתפיסה היתה לאחרים. כיון שבא יעקב, נודעה הבאר לאדונה, ועלו המים אליו, וכן למשה.

כמו כן אותם הלבושים היו בתפיסה אצל עשו. כיון שלבשם יעקב, נודעו הבגדים לבעליהם, מיום שעשה אותם הקדוש ברוך הוא, לא העלו הריחות שלהם עד הזמן הנה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב הנה ודאי דמות של אדם ויפיו.

כמו כן אותם הלבושים היו בתפיסה אצל עשו. כיון שלבשם יעקב, נודעו הבגדים לבעליהם, מיום שעשה אותם הקדוש ברוך הוא, לא העלו הריחות שלהם עד הזמן הנה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב הנה ודאי דמות של אדם ויפיו.

כמו כן אותם הלבושים היו בתפיסה אצל עשו. כיון שלבשם יעקב, נודעו הבגדים לבעליהם, מיום שעשה אותם הקדוש ברוך הוא, לא העלו הריחות שלהם עד הזמן הנה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב הנה ודאי דמות של אדם ויפיו.

בְּשֶׁעָה שָׂרְאוּ הַלְבוּשִׁים אֶת
דְּמוּתוֹ שֶׁל אָדָם, הֶעֱלוּ רִיחַ.
שְׁלֹשׁ רִיחוֹת עָלוּ כְּאֵן, אֶחָד - רִיחַ
בְּגָדָיו. ב' - רִיחַ בְּנִי. ג' - רִיחַ
שָׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכּוֹ ה'. וְכָל הַשְּׁלֹשׁ
עָלוּ לִיצְחָק בְּשֶׁעָה שֶׁנִּכְנַס אֵלָיו
יַעֲקֹב.

וְכֵּעֵם כְּתוּבִים בְּפִסּוּק הַזֶּה. רִיחַ
בְּגָדָיו, הֵינּוּ עַל כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ.
רִיחַ בְּנִי, הֵינּוּ שְׁמַנִּיךָ טוֹבִים. רִיחַ
שָׂדֵה, הֵינּוּ שְׁמֵן תּוֹרֵךְ שְׁמֶךָ. וְדַאי
הַפֵּל קֶשֶׁר אֶחָד, וְסוּד הַקְּרָפֶן
שֶׁהֶעֱרַנּוּ בּוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אִשָּׁה,
שֶׁהֵינּוּ עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ, וְהַפֵּל סוּד
אֶחָד. רִיחַ - שְׁמֵן תּוֹרֵךְ שְׁמֶךָ.
נִיחּוּחַ - שְׁמַנִּיךָ טוֹבִים. וְהַפֵּל אֶחָד
לֵה', הֵינּוּ לְרִיחַ, וְהַפֵּל דְּבַר אֶחָד,
וְסוּד אֶחָד, בְּקֶשֶׁר אֶחָד, כְּמוֹ
שֶׁנֶּחְבָּר.

מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה (שיר א).
כְּתוּב וְנִתְתִי מִשְׁכְּנֵי כְּתוּכְכֶם וְגו'.
בֵּא וְרָאָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן
שְׂכִינְתּוֹ בֵּין יִשְׂרָאֵל לְהִיּוֹת רְבוּצָה
עֲלֵיהֶם כְּאֵם עַל הַבָּנִים, וְלִהְיוֹן
עֲלֵיהֶם בְּכָל הַצְּדָדִים.

וְכֵּן זְמַן שְׂאוֹתָה אִם קְדוּשָׁה
יִשְׁכַּת עֲלֵיהֶם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
כֵּא לְדוֹר עָמָם, מִשּׁוּם שֶׁהָרִי אֵין
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹזֵב אוֹתָהּ
לְעוֹלָמִים, וְכָל הַחֲבִיבוֹת
שֶׁלְמַעֲלָה הִיא עֲלֵיהָ.

וּמִשּׁוּם כִּי נִתֵּן אוֹתָהּ מִשְׁכּוֹן
בְּתוֹכָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, לְדַעַת שֶׁלֹּא
יִשְׁכַּחֵם, וְלֹא יַעֲזֹב אוֹתָם
לְעוֹלָמִים. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
אוֹתוֹ הַמִּשְׁכּוֹן שֶׁכְּתוּבֵם. וְהִיא
אוֹמְרָת, מִשְׁכּוֹן הֵייתִי בַּתְּחִלָּתִי,
אֶהְיֶה מִשְׁכּוֹן אֶצְלָךְ, וְלַעֲלוֹת
כְּגִדְךָ, וְאֲנִי וּבְנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה.
מִשְׁכְּנֵי, חֲזַרְנוּ לְקֶשֶׁר הַדְּבָרִים
הַרְאִשׁוֹנִים עַל אוֹתוֹ סוּד אִשָּׁה

אֶהְדְּרוּ לְבוּשֵׁין לְדִיּוּקְנֵיהוּ. יַעֲקֹב דִּיּוּקְנָא
דְּאָדָם וְדַאי הָוָה, וְשִׁפְרֵי דִילֵיהּ, בְּשֶׁעָתָא
דְּחִמּוֹ לְבוּשֵׁין דִּיּוּקְנָא דְאָדָם, סְלִיקוּ רִיחָא.
תִּלְתַּת רִיחֵין אֶסְתַּלְקוּ הַכָּא, חַד, רִיחַ בְּגָדָיו.
ב', רִיחַ בְּנִי. ג', רִיחַ שָׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכּוֹ
ה'. וְכוּלְהוּ תִלְתַּת, סְלִיקוּ לְגַבֵּי דִיצְחָק, בְּשֶׁעָתָא
דְּעָאֵל יַעֲקֹב לְגַבֵּיהּ.

וְכוּלְהוּ כְּתִיב בְּהַאי קְרָא, רִיחַ בְּגָדָיו, הֵינּוּ עַל
כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ. רִיחַ בְּנִי, הֵינּוּ
שְׁמַנִּיךָ טוֹבִים. רִיחַ שָׂדֵה, הֵינּוּ שְׁמֵן תּוֹרֵךְ
שְׁמֶךָ. וְדַאי כּוּלָּא קִישׁוּרָא חָדָא. וְרוּזָא
דְּקוּרְבָנָא דְקָא אֶתְעֲרַנָּא בֵּיהּ, כְּמָא דְאֶתְמַר
אִשָּׁה, דְּהֵינּוּ עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ, וְכּוּלָּא רוּזָא חָדָא.
רִיחַ, שְׁמֵן תּוֹרֵךְ שְׁמֶךָ. נִיחּוּחַ, שְׁמַנִּיךָ טוֹבִים,
וְכוּלָּא חַד. לֵה', הֵינּוּ לְרִיחַ. וְכוּלָּא מְלָה חָדָא,
וְרוּזָא חָדָא, בְּקִישׁוּרָא חָדָא, כְּמָא דְאֶתְמַר.

מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה. כְּתִיב, (ויקרא כו יא) וְנִתְתִי
מִשְׁכְּנֵי כְּתוּכְכֶם וְגו'. תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא יְהִיב שְׂכִינְתֵיהּ בֵּינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל,
לְמַהוּי רְבוּעָא עֲלֵיהוּ, כְּאִמָּא עַל בְּנִין,
וְלֶאֱגָנָא עֲלֵיהוּ בְּכָל סְטְרִין.

וְכֵּן זְמַנָּא דִּהֵיִיא אִמָּא קְדִישָׁא (ד' ט"ו ע"א) יְתַבָּא
עֲלֵיהוּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתִי לְדִיּוּרָא
עֲמַהוֹן. בְּגִין דִּהֵא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא שְׂבִיק
לָהּ לְעֲלָמִין, וְכָל חֲבִיבוֹ דְלַעֲיֵלָא עֲלָהּ אִיהוּ.
וּבְגִין כִּי, יְהִיב לָהּ מִשְׁכּוֹנָא בְּגוּיֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל,
לְמַנְדַּע דְלֹא יִנְשֵׂי לוֹן, וְלֹא יִשְׁבּוּק לוֹן
לְעֲלָמִין. מֵאִי טַעַמָּא, בְּגִין דִּהֵהוּא מִשְׁכּוֹנָא
בְּגוּיֵיהוּ. וְהִיא אֹמְרָת, מִשְׁכּוֹנָא הוּיִיתִי בְּתַתָּא,
אֶהֵא מִשְׁכּוֹנָא לְגַבֵּךָ, וְלְסַלְקָא לְקַבְלָךְ, וְאֶנָּא
וּבְנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה.

מִשְׁכְּנֵי, אֶהְדְּרַנָּא לְקִישׁוּרָא דְמִילִין קְדַמָּאִין, עַל הַהוּא רוּזָא אִשָּׁה רִיחַ

ריח ניחוח. שְׁהֵרִי בְשֵׁעָה שְׁעוּלָה
הַרְצוֹן מִמָּטָה בְּסוּד הַקְּרָבֹן, הִיא
עוֹלָה וְאוֹמֶרֶת לְאֶהוּבָה: מִשְׁכְּנִי,
הוֹשֵׁט יְמִינֶךָ אֵלַי לְקַבֵּל אוֹתִי
וּלְהַעֲלוֹת אוֹתִי, בְּצַד שֶׁל
הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׂמָאל, וְהֵימִין
לְחֶבֶק אוֹתִי, וְזֶהוּ מִשְׁכְּנִי.

וְהַאֲשֶׁה הִזָּה אִמְרָה לְגַבֵּי רֵיחַ,
רֵיחַ לְגַבֵּי נִיחוּחַ, נִיחוּחַ לֵה'. וְאֵז,
אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה. מַה זֶה נְרוּצָה?
נְהִיָּה בְּרָצוֹן, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֶר (ויקרא א)
וְנָרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו. וְזוֹהִי
שְׁפָתוֹב (בראשית מא) וְיִרְיָצוּהוּ מִן
הַבּוֹר. מַה זֶה וְיִרְיָצוּהוּ? שְׁהַרְצוּ
אוֹתוֹ בְּדָבָרִים טוֹבִים, בְּמַלִּים שֶׁל
רָצוֹן טוֹב, שְׁהִיָּה עֲצוּב מְאוֹתוֹ
הַבּוֹר. וְעַל זֶה נְרוּצָה - נְהִיָּה
בְּרָצוֹן, בְּרָצוֹן שֶׁלֵּם פְּרָאוּי.

אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה, טַל עֵתָה רָצוֹן
בְּרָאשׁוֹנָה, וְאַחַר שְׂאֵתָה תִטַּל -
אֲנִי וְכָל אוֹתָן עֲלֹמֹתֵי נְהִיָּה
בְּרָצוֹן, וְעַל כֵּן מִשְׁכְּנִי.

מִכָּאֵן שְׂרָצוֹנוֹת וּבְרָכוֹת אֵין
נִמְצָאִים אֶלָּא בְּמִקּוֹם שְׁזָכַר
וּנְקֵבָה הַתַּחֲבָרוֹ יַחַד. וּמִשׁוּם כֵּן,
מִשְׁכְּנִי אֵלֶיךָ בְּרָאשׁוֹנָה, כְּדִי
שְׂאֵקְבֵל רָצוֹן מִמְּקוֹם שְׁכַל
הַרְצוֹנוֹת נִמְצָאִים, וְאַחַר כֵּן
אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה, נְהִיָּה בְּרָצוֹן. וְאִם
לֹא תִמְשְׁכְּנִי אֵלֶיךָ, הַרְצוֹן וְהַרְצוֹן
הַעֲלִיזוֹן לֹא יִשְׂרוּ עֲלֶיךָ, שְׁהֵרִי זָכַר
בְּלִי נִקְבָּה אֵין שׁוּרִים בּוֹ בְּרָכוֹת.
וְכִי זֶה בְּדִיּוּקָן שְׁהַעֲרַנּוּ בְּסוּד שֶׁל
אֶלֶף, שְׁהֵרִי שֵׁם נִמְצָאִים הַסּוּדוֹת
הַלְלוּ, אֲשֶׁה רֵיחַ נִיחוּחַ לֵה'. וְהוּא
הַסּוּד שֶׁל מַעֲלָה וּמָטָה, וְכָל סוּד
הָאֶמוּנָה בּוֹ תְלוּי, וְעַל כֵּן עוֹלָה
בְּה' (בְּאֶחָד). וְהַכֵּל הוּא א.

בְּשֵׁעָה שְׁהָאוֹת הִזוּ פּוֹרְחַת
בְּאוֹר, מִתְעַלִּים אֶלֶף וּמָאָה
עוֹלָמוֹת וְנִכְלָלִים בְּתוֹכוֹ. וְנִרְשָׁמוּ
אוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת, וְנִחְקְקוּ אֲחֵרֵינוּ.

נִיחוּחַ. דְּהָא בְּשֵׁעָתָא דְרַעוּתָא סְלִיק מִתְפָּא
בְּרָזָא דְקוֹרְבָנָא, אִיהִי סְלִיקָתָא וְאִמְרָה לְגַבֵּי
רְחִימָא דִילָהּ, מִשְׁכְּנִי: אוֹשֵׁיט יְמִינֶךָ לְגַבְּאִי,
לְקַבֵּלָא לִי, וְלִסְלִיקָא לִי, בְּסִטְרָא דְאַתְעֵרוּתָא
דְשְׂמָאלָא. וְיִמִּינָא לְחֶבֶקָא לִי, וְדָא אִיהִי
מִשְׁכְּנִי.

וְדָא אֲשֶׁה אִמְרָה לְגַבֵּי רֵיחַ, רֵיחַ לְגַבֵּי נִיחוּחַ,
נִיחוּחַ לֵה'. וּכְדִין, אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה. מַאי
נְרוּצָה, נְהִיא בְּרַעוּתָא. כְּמָה דְאַתָּ אִמְר, (שם א ד)
וְנָרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו. וְדָא אִיהִי דְכְתִיב, (בראשית
מא יד) וְיִרְיָצוּהוּ מִן הַבּוֹר. מַאי וְיִרְיָצוּהוּ. דְאַרְצוּ
לִיָּה בְּמַלִּין טְבִין, בְּמַלִּין דְרַעוּתָא טְבָא, דְהִוָּה
עֲצִיב מְהִיָּהוּ בּוֹר. וְעַל דָּא נְרוּצָה: נְהִיא
בְּרַעוּתָא, בְּרַעוּתָא שְׁלִים פְּדָקָא יָאוּת.

אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה, טוֹל אֶת רַעוּתָא בְּקַדְמִיתָא,
וּלְבַתֵּר דְתַטּוֹל אַנְתָּ, אֲנָא, וְכָל אֵינוֹן
עוֹלִימְתָאִי, נְהִיא בְּרַעוּתָא. וְעַל דָּא מִשְׁכְּנִי
מִכָּאֵן, דְרַעוּתָא וּבְרָכָאֵן לָא אֲשַׁתְּפָחוּ אֶלָּא
בְּאַתֵּר דְדָכַר וְנוֹקְבָא אֲתַחֲבָרוּ בְּחָדָא.
וּבְגִין כֵּן, מִשְׁכְּנִי לְגַבְּךָ בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין
דְתַקְבֵּל רַעוּתָא, מְאַתֵּר דְכָל רַעוּתָא אֲשַׁתְּפָחוּ.
וּלְבַתֵּר, אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה, נְהִיא בְּרַעוּתָא. וְאִי לָא
תִמְשְׁכְּנִי לְגַבְּךָ, רַעוּתָא, וְרַעוּתָא עֵילְאָה לָא
יִשְׂרוֹן עֲלֶךָ, דְהָא דָּכַר בְּלָא נוֹקְבָא, לָא שְׂרִיין
בֵּיהּ בְּרָכָאֵן.

וְכִי דָא, בְּדִיּוּקָנָא דְקָא אֲתַעֲרַנָּא בְּרָזָא דְאֶלֶף.
דְהָא תַמָּן אֲשַׁתְּפָחוּ רִזִּין אֶלֶיךָ, אֲשֶׁה רֵיחַ
נִיחוּחַ לֵה'. וְאִיהוּ רָזָא דְלַעֲיִלָּא וְתַתָּא, וְכָל
רָזָא דְמְהִימְנוּתָא בֵּיהּ תְלוּיָא, וְעַל דָּא סְלִיקָא
בְּה' (נ"א בְּאֶחָד). וְכִלָּא אִיהוּ א.

בְּשֵׁעָתָא דְאַתָּ דָּא פִּרַח בְּאוֹרָא, אֲסַתְּלִיקוּ אֶלֶף
וּמָאָה עֲלִמִין, וְאַתְּכִלִּלוּ בְּגִיָּה.

והוא מתעטר בעטור חקוק,
שכולל את כל העולמות.

וא' היא אחת, אשה ריח ניחח
לה'. אשה - זה הקוץ התלוי
למטה, הסוד של כל הצבאות
והמחנות אלו ואלו. הריח - סוד
שעל אותו הקוץ שנאחו באמצע.
ניחח - המרכבה של התפשטות
האמצע, ששורה עליו רוח
עליונה. לה' - נקדה העליונה
שעל גב האמצע, שהוא מקיים
את הכל. והכל קשר אחד.

וזה של אחורי האמצע, אמר
משכני אחריך. להתחבר עמך,
לטל ברכות מעם הנקדה
העליונה שעליך. וכשנהיה זכר
ונקבה יחד, כיון שתטל ברכות
ורצון, אני והקוץ שתלוי למטה
ממני - אחריך נרוצה, נתרצה
אחריך, להיות שלמות אחת
מעלה ומטה, ולהיות א כל אחד
(הכל אחד) בשלמותו.

הביאני המלך חדריו וגו' (שיר א).
בכה רבי שמעון כמו מקדם,
ואמר, הלואי יהיה בידינו לגלות
סודות עליונים, שמחה היא,
הואיל ורצונו לגלות סודות
עליונים בדור הזה.

יש לדעת, שהרי קשר הדברים
לא נמצאו בכתוב, שפיון שאמר
משכני, מה זה הביאני המלך
חדריו? הנה צריך להיות תביאני
לחדריך, ועל זה נגילה ונשמחה
בך!

אָרָא בסוד האותיות תלויים
העליונים והתחתונים וכל
העולמות. וקשר הדברים כף
הוא, קשר של תשפחת לאור,
שעליה אמרה לבעלה, אמצע
האל"ף, משכני עמך, כמו
שנאמר. ואף על גב שאמרת זה,
רצתה להשתפח אליו, שאף על
גב שהיא תחפיו בשחות לאמצע
של האל"ף ושוכבת תחפיו,

ואתרשימו אתון אחרנין, ואתגליפו אבתריה.
ואיהו אתעטר בעטורא גליפא, דכליל כל
עלמין.

ואיהו חד א, אשה ריח ניחוח לה'. אשה, דא
קוצא דתליא לתפא, רזא דכל חיילין
ומשיריין אלין ואלין. ריח, רזא דעל ההוא
קוצא דאתאחדא באמצעיתא. ניחוח, רתיכא
דפשיטו דאמצעיתא, דשריא עליה רוח
עילאה. לה', נקודה עילאה דעל גבי
אמצעיתא, דאיהו מקיים כולא. וכולא
קישורא חדא.

וְדָא דְאַחֲרֵי אֲמָצְעִיתָא, אָמַר, מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךָ,
לְאַתְחַבְּרָא עִמָּךְ, לִיטוּל בְּרַכָּאן, מֵעַם
נְקוּדָה עֵילָאָה דְעַלְךָ. וְכַד נְהָא דְכַר וְנוֹקְבָא
פְּחָדָא, כִּיּוֹן דְתִטּוּל בְּרַכָּאן וְרַעְוָא, אָנָּא וְקוּצָא
דְתִלְיָא לְתַתָּא מִינֵי, אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה, נְתַרְעֵי
אַבְתְּרָךְ, לְמַהוּי חַד שְׁלִימוּ עֵילָא וְתַתָּא.
וְלְמַהוּי א' כָּל אֶחָד (כלא חד) בְּשְׁלִימוּ דִילֵיהּ.

הביאני המלך חדריו וגו'. בכה רבי שמעון
כמלקדמין ואמר. הלואי יהא בינדן
לגלאה רזין עילאין, חדוא איהו, הואיל
ורעותיה לגלאה רזין עילאין בדרא דא.

אית למנדע, דהא קישורא דמלין לא אשתפחו
בקרא, דכיון דאמר משכני, מהו הביאני
המלך חדריו, תביאני לחדריך מבעי ליה. ועל
דא נגילה ונשמחה בך.

אָרָא ברזא דאתון, תליין עילאין ותתאין,
ועלמין כולהו. וקישורא דמלין הכי
הוא, קישורא דתושפחתא לגבי נהורא, דעלה
אמרה לגבי בעלה, אמצעיתא דאל"ף, משכני
עמך, כמה דאתמר, ואף על גב דאמרת דא,
בעאת לאשתפחא לגביה, דאף על גב דאיהי
תחותי בשחותא לגבי אמצעיתא דאל"ף,

אמרה, איני בכך. ואף על גב שאני אליך כך, הביאני המלך חדריו, אני בעלוי וחביבות למלך העליון, בלי שחות.

שהרי הביאני חדריו, באיזה מקום? באות ה', שהרי ההתפשטות של מעלה, סוד המלך העליון, היא האות ה"א. ואותו שנקנס אליו, אני היא. ומשום כך אני בתשפחת רבה ובעלוי נכבד, אף על גב שאני בשחות אליך.

ואני לא חוששת אלא להיות אליך בשחות, ואתה שתשלט עלי. ועל זה, אף על גב שאהיה יותר בשחות אליך, אני וצבאותי נגילה ונשמחה בך. שמחה ורצון יש לנו להיות אצלך ולא להפרד ממך, שהרי כל השמחה והרצון אינם אלא בך, שהרי אין שמחה ורצון לאשה אלא עם בעלה, ולא באמה ואביה. הביאני המלך חדריו, ולא קבלתי שמחה ורצון אלא בך.

הביאני המלך חדריו - אלו הם חדריו גן עדן. ואם תאמר, חדריו גן עדן היא גן עדן, והיא אומרת כך? אלא אותם חדרים שגן עדן נזון מהם ונקרא בהם.

החדר הראשון, י"ה, זה חדר, וחדר עליון שאין בו מראה ולא גון כלל, אלא כמו שנצבע לפי שעה במדידת הניצוץ הקשה, וחוזר עולה לאין סוף, בסתר שגונז.

החדר הראשון הזה, כשעולה המדה, עובר הצבע של הגון ונטמן, ולא נראה בו גון כלל. אז בארבעה צדדים, נראים בסתר ונקסים בגלוי ארבע אותיות, והם: אהיה (אשר אהיה).

ושכיבת תחותיה, אמרת לאו אנא בכך, ואף על גב דאנא לגבך הכי, הביאני המלך חדריו, אנא בעילויה וחביבו לגבי מלכא עילאה, בלא שחותא.

דהא הביאני חדריו. באן אתר, באת ה', דהא אתפשטותא דלעילא, רזא דמלכא עילאה, את ה"א איהו. וההוא דעאל לגביה, אנא איהי. ובגין כך, אנא בתושבתתא סגי, ובעילויה יקירא, אף על גב דאנא בשחותא לגבך.

ואנא לא חיישנא, אלא למהוי גבך בשחותא. ואת דתשלוט עלי. ועל דא, אף על גב דאהא יתיר בשחותא לגבך, אנא וחיילי נגילה ונשמחה בך, חדווא ורעווא אית לן למהוי לגבך, ולא לאתפרשא מינך, דהא כל חדווא ורעווא לאו איהי אלא בך, דהא לית חדווא ורעו לאתתא אלא בבעלה, ולא באימא ואבוה. הביאני המלך חדריו, ולא קבילנא חדווא ורעווא אלא בך.

הביאני המלך חדריו, אלין אינון חדריו גן עדן. ואם תאמר חדריו גן עדן, איהי גן עדן, ואיהי אמרת הכי. אלא, אינון חדרים דגן עדן אתזנת מנייהו, ואתקרי בהו.

חדרא קדמאה, י"ה, דא חדרא, ואידרא עילאה דלית ביה חיזו, ולא גוון כלל, אלא כמא דאצטבע לפום שעתא במדידו דבוצינא דקרדינותא, והדר סלקא לאין סוף, בסתירו דגניז.

האי חדרא קדמאה כד סלקא משחתא, אתעברא צביעו דגוונא ואתטמר, ולא אתחזי ביה גוון כלל. כדין בארבע סטרין, אתחזיין בטמירו, ואתכסיין באתגללא, ארבע אתוון, אינון: אהי"ה (אשר אהיה).

על מה נקרא כף? שענית להתגלות מתוך הריח שעליה. ומשום שטרם התמלאה להאיר למטה, נקראת אהי"ה.

וכימן זה ראשית נבואת משה, שעד פאן לא יצאה הלבנה מפסויה להיות מוארת מתוך השמש. וכימן שהלבנה היתה בחשכה, עד עכשו השמש לא מאיר לה, והחדר העליון הנה לא התגלה להאיר, שהרי אותו ריח עליון עולה לתוך נסתר כל הנסתרים, שאין נודע כלל, ואז אהי"ה.

וכששב למקומו, אזי ודאי עומד להאיר לכל, ואז אשר אהיה, שהרי אז התתקנו להתמלא מתוך שביל דק אחד שנכנס בו בסתר. ועם כל זה, בשמות הללו, עד עכשו לא התגלה להאיר המנורות.

אחר כן אהיה השלישי, שהרי עתידה להתגלות ולהפשט אורות לכל צד, וזהו אהי"ה, הריני עתיד להתגלות.

וזה השלישי, תקון השופר להוציא קול. וכיון שיצא אותו הקול בחזק של ראשית הקול, יוצא בתקף של אותו שתקע אותו. אותו ראשית הקול נקרא יהו"ה, משום שאותו החזק של הראשית שב למקומו, ולא (התגלה) כשאר השמות. אחר כן כשהתפשט הקול בהתפשטות של מנוחה, אז נקרא יהו"ה, השם שהתגלה.

כאן סוד הסודות לידעי החכמה העליונה, ומעשים הם (שיודעים) שם זה. ואף על גב שהרי בארנו בסוד האותיות, וכך הוא. אבל נקודות וטעמים קבלה למשה מסיני, בדרך נסתר, לחכמי הלב. וזה סוד (שמות לא) ובלב כל חכם לב נתתי חכמה. שהרי מסוד

על מה אתקרי הכי דזמין לאתגלייא מגו ריחא דעלה. ובגין דעד לא אתמליאת לאנהרא לתתא, אתקרי אהי"ה.

וכימנא דא שירותא דנבואה דמשה, דעד פאן לא נפקת סיהרא מפסויה, לאתנהרא מגו שמשא. וכיון דסיהרא הות בחשוכא, עד כען שמשא לא נהיר לגבה, ואידרא עילאה דא לא אתגלייא לאנהרא, דהא ההוא ריחא עילאה, סלקא לגו סתימא דכל סתימין, דלא אתידע כלל, וכדין אהי"ה.

וכר תב לאתריה, פדין קיימא ודאי לאנהרא לכולא, וכדין אשר, אהיה, דהא כדין אתתקנן לאתמלייא, מגו שביל חד דקיק, (דף 9 ע"ב) דעיל ביה בסתימו. ועם כל דא, בשמהן אליו, עד כען לא אתגלייא לאנהרא בוצינין. לבתר אהיה תליתאה, דהא זמינת לאתגלייא, ולאפשטא נהורין לכל סטר, ודא איהו אהי"ה, הא אנא זמין לאתגלייא.

ודא תליתאה, תיקונא דשופר לאפקא קלא. וכיון דנפק ההוא קלא בתקיפו דשירותא דקלא, נפיק בתוקפא דההוא דתקע ליה, ההוא שירותא דקלא איקרי יהו"ה. בגין דההוא תוקפא דשירותא תב לאתריה, ולא (אתגלייא) כשאר שמהן. לבתר כד אתפשט קלא בפשיטו דנביחא, פדין איקרי יהו"ה, שמא דאתגלייא.

הכא רזא דרזין, לידעי חכמתא עילאה. וזעירין אינון (ידעין) שמא דא. ואף על גב דהא אוקימנא ברזא דאתוון, והכי איהו. אבל נקודי וטעמי, קבלה למשה מסיני, באורח סתים, לחפימי לבא. ורזא דא, (שמות לא ו) ובלב כל חכם לב נתתי חכמה. דהא מרזא דנקודי ותנועיי

דְּטַעְמִי, הוּוּ יְדַעִין לְאַנְהָרָא צִיּוּרִין דְּלַעִילָא.
דְּהָא נְקוּדֵי דְאַתְנוּן מִתְנַהֲרָן (מתנהגין) בְּהוּ הוּוּ
יְדַעִין, וּבְרָזָא דִּילְהוּן הוּוּ יְדַעִין וְאַשְׁתַּמּוּדַעִן
לְקַיִמָא הֵהוּא צִיּוּרָא בְּרָזָא עֵילָאָה.

בְּגִין דְּכוּנָה וְרַעוּתָא אִיצְטְרִיף לְכָל אִינוּן
עוּבְדִין וְצִיּוּרִין עֵילָאִין דְּלַעִילָא. וְאִינוּן
הוּוּ יְדַעִי מַגּוּ רָזָא דְצִיּוּרָא דְנְקוּדֵי, לְשׁוּאָה
רַעוּתָא וְלַבָּא בְּכָל עוּבְדָא וְעוּבְדָא.

כִּרְ אִינוּן צִיּוּרִין דְּמִשְׁפָּנָא, לָא הוּוּן אֶלָּא רָזָא
דְּאַתְנוּן דְּקִיקִין. בְּגִין דְּאִית אַתְנוּן עֵילָאִין
רְבֻרְבִין, וְאִית אַתְנוּן זְעִירִין דְּקִיקִין. אַתְנוּן
זְעִירִין דְּקִיקִין, אִינוּן עוּבְדָא דְּמִשְׁפָּנָא. אַתְנוּן
עֵילָאִין רְבֻרְבִין, עוּבְדָא דְּבִי מְקַדְשָא דְּבִית
רַאשׁוֹן, וְהֵי לָא אַתְעַבִּירוּ לְאַתְקַדְשָא לַעִילָא,
אֶלָּא בְּצִיּוּרָא דָּא.

דְּרָזָא דְּנְקוּדֵי דְאַתְנוּן דְּקִיקִין, אִינוּן מִסְטְרָא
דְּשְׁמָאֵלָא. וְנְקוּדֵי דְאַתְנוּן עֵילָאִין
רְבֻרְבִין, אִינוּן מִסְטְרָא דִּימִינָא. וְאַלִין פְּגוּוּנָא
דְּאַלִין אַתְנָשִׁי מַעְלָמָא, בַּר דְּאַתּוּ חַפְיָמִי,
דְּקַבִּילוּ נְהִירוּ דְּחַכְמָתָא מְקַדְמָאִי, וְאַקִּימוּ לֹון
עַל אַתְנוּן, לְנִטְלָא אַתְנוּן מִטְּלַנְהוּן בְּגִינֵיהוּ.
וְעַל דָּא עַבִּידְתָּא דְּמִשְׁפָּנָא, וְעַבִּידְתָּא דְּבִי
מְקַדְשָא, בְּצִיּוּרָא נְקוּדֵי הוּוּ שְׁלַמִּין בְּרַעוּתָא
וּכְוָנָה.

תְּנוּעֵי דְּטַעְמִי קַיִמוּ כּוּלָּא עַל יְדָא דְּמִשְׁהָ.
וְעַל דָּא, (שם לט א) וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁפָּן אֶל
מִשְׁהָ, דְּאִיהוּ קַיִים כּוּלָּא בְּרָזָא דְּלְהוּן.

בְּתְנוּעֵי דְּטַעְמִי, אִית בְּהוּ תְנוּעֵי בְּרָזָא דְּלְתַתָּא,
לְאַנְהָגָא וּלְקַיִמָא עוּבְדָא דְּמִשְׁפָּנָא.

וְאִית בְּהוּ תְנוּעֵי בְּרָזָא דְּלַעִילָא, לְאַנְהָגָא
וּלְקַיִמָא עוּבְדָא דְּבִי מְקַדְשָא.

הַנְּקוּדוֹת וְהַתְּנוּעוֹת שֶׁל הַטַּעְמִים
הֵינּוּ יוֹדְעִים לְהַאִיר הַצִּיּוּרִים
שֶׁלְמַעַלָּה. שֶׁהֵרִי הַנְּקוּדוֹת שֶׁל
הָאוֹתִיּוֹת מְאִירִים (מִתְנַהֲגִים) בָּהֶם
הֵינּוּ יוֹדְעִים, וּבִסּוּד שֶׁלָּהֶם הֵינּוּ
יוֹדְעִים וּמְפִירִים לְקַיִם אוֹתוֹ
הַצִּיּוּר בִּסּוּד עֲלִיּוֹן.

מִשּׁוֹם שֶׁכּוֹנֵה וְרָצוֹן צְרִיף לְכָל
אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים וְהַצִּיּוּרִים
הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל מַעַלָּה, וְהֵם הֵינּוּ
יוֹדְעִים מִתּוֹךְ סוּד הַצִּיּוּר שֶׁל
הַנְּקוּדוֹת לְשִׁים רָצוֹן וְלֵב בְּכָל
מַעֲשֵׂה וּמַעֲשֵׂה.

כִּרְ אוֹתָם צִיּוּרֵי הַמִּשְׁפָּן לֹא הֵינּוּ
אֶלָּא סוּד הָאוֹתִיּוֹת הַקְּטַנּוֹת,
מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ אוֹתִיּוֹת עֲלִיּוֹנוֹת
גְּדוּלוֹת, וְיֵשׁ אוֹתִיּוֹת קְטַנּוֹת
דְּקוֹת. הָאוֹתִיּוֹת הַקְּטַנּוֹת הַדְּקוֹת
הֵינּוּ מַעֲשֵׂה הַמִּשְׁפָּן. הָאוֹתִיּוֹת
הָעֲלִיּוֹנוֹת הַגְּדוּלוֹת - מַעֲשֵׂה בֵּית
הַמְּקַדֵּשׁ שֶׁל בֵּית רַאשׁוֹן, וְאֵלוֹ
לֹא נַעֲשׂוּ לְהַתְּקַדֵּשׁ לְמַעַלָּה אֶלָּא
בְּצִיּוּר הַזֶּה.

שֶׁסּוּד הַנְּקוּדוֹת שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת
הַדְּקוֹת הֵן מִצַּד הַשְּׂמָאל,
וְהַנְּקוּדוֹת שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת
הַגְּדוּלוֹת הֵן מִצַּד הַיָּמִין. וְאֵלוֹ
כְּמוֹ אֵלוֹ נִשְׁכַּחוּ מִהָעוֹלָם, רַק
שָׁבְאוּ חַכְמִים, שֶׁקִּבְּלוּ אֶת אוֹר
הַחֻכְמָה מִהָרַאשׁוֹנִים, וּבְאִרוֹ
אוֹתָם עַל הָאוֹתִיּוֹת, לְנִסְעַ
הָאוֹתִיּוֹת מִסְעִיָּהֶם בְּשִׁבְלֵם. וְעַל
כֵּן עֲבוּדַת הַמִּשְׁפָּן וְעֲבוּדַת בֵּית
הַמְּקַדֵּשׁ, בְּצִיּוּר שֶׁל הַנְּקוּדוֹת הֵינּוּ
שְׁלַמִּים בְּרָצוֹן וּבְכּוֹנָה.

תְּנוּעוֹת הַטַּעְמִים קָמוּ כֻלָּן עַל יַד
מִשְׁהָ. וְעַל כֵּן (שְׁמוֹת לט) וַיְבִיאוּ אֶת
הַמִּשְׁפָּן אֶל מִשְׁהָ, שֶׁהוּא הַעֲמִיד
הַכֹּל בִּסּוּד שֶׁלָּהֶם.

בְּתְנוּעוֹת שֶׁל הַטַּעְמִים, יֵשׁ בְּהֵן
תְּנוּעוֹת בִּסּוּד שֶׁלְמַטָּה, לְהַנְּהִיג
וּלְקַיִם אֶת מַעֲשֵׂה הַמִּשְׁפָּן. וְיֵשׁ
בְּהֵן תְּנוּעוֹת בִּסּוּד שֶׁלְמַעַלָּה, לְהַנְּהִיג וּלְקַיִם מַעֲשֵׂה בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ.

שְׁרֵמֹה מִלְפָּא, לֹא אֶצְטְרִיךְ לְנִקּוּדֵי וְלִטְעָמֵי,
 אֶלֶּא אֵינּוֹן הוּוּ אַתְיִין בְּסַתִּימוּ וְלַחֲיִשׁוּ,
 וּמַתְצִיירִין בְּגִלְפִיפוּ (נ"א בְּגִלְפִיפוּ) צִיּוּרֵי מִקְדָּשָׁא.
 הָדָא הוּא דְכְתִיב, (מ"א ר"ז) וְהִבִּית בְּהַבְנוֹתוֹ, וְדָאֵי,
 אֶבְנֵי שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה. אֶבְנֵי שְׁלֵמָה, וְלֹא חֲסָרָה
 בְּאַתְוּוֹן דְקִיקִין, כְּעוֹבְדָא דְמִשְׁפָּנָא. וּמִקְבּוֹת
 וְהַגְרָזָן כָּל כְּלֵי בְרִזָּל לֹא נִשְׁמַע בְּבֵית בְּהַבְנוֹתוֹ.
 לֹא נִשְׁמַע וְדָאֵי, דְהָא אַתְרִיהּ גְרַם דְאִיהוּ
 בְּלַחֲשׁוּ.

שְׁרֵמֹה הַמְלִיךְ לֹא הֶצְטַרְךְ לְנִקְדוֹת
 וְלִטְעָמִים, אֶלֶּא הֵם הָיוּ בְּאִים
 בְּסַתְרָא וְלַחֲשׁ, וּמִצְטִיָּרִים בְּחִקִּיקַת
 (בְּחִקִּיקוֹת) צִיּוּרֵי הַמִּקְדָּשׁ. זֶהוּ
 שְׁכֵתוֹב (מַלְכִים-א ו') וְהִבִּית
 בְּהַבְנוֹתוֹ, וְדָאֵי, אֶבְנֵי שְׁלֵמָה מִסַּע
 נִבְנָה. אֶבְנֵי שְׁלֵמָה, וְלֹא חֲסָרָה
 בְּאוֹתִיּוֹת דְקוֹת, כְּמַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן.
 וּמִקְבּוֹת וְהַגְרָזָן כָּל כְּלֵי בְרִזָּל לֹא
 נִשְׁמַע בְּבֵית בְּהַבְנוֹתוֹ, לֹא נִשְׁמַע
 וְדָאֵי, שְׁהָרֵי מְקוֹמוּ גְרַם שְׁהוּא
 בְּלַחֲשׁוּ.

וְעַל דָּא, סִפְר תוֹרָה דְאִיהוּ דִּיּוֹקְנָא דְבִי
 מִקְדָּשָׁא, לִית בֵּיה דִּיּוֹקְנָא דִּטְעָמֵי
 וְנִקּוּדֵי, דְכוּלָּא סְתִים בְּגוּיָה, כְּגוּוֹנָא דְדִיּוֹקְנָא
 דְרָזָא דְבִי מִקְדָּשָׁא קְדָמָא, דִּטְעָמֵי וְנִקּוּדֵי
 הוּוּ סְתִימִין בְּגוּיָה.

וְעַל כֵּן סִפְר תוֹרָה, שְׁהוּא דִּיּוֹקְנָא
 שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֵין בּוֹ דִּיּוֹקְנָא
 שֶׁל טְעָמִים וְנִקְדוֹת, שֶׁהַכֵּל נִסְתָּר
 בְּתוֹכּוֹ, כְּמוֹ שֶׁהִדְיוֹקְנָא שֶׁל סוּד
 בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הִרְאִישׁוֹן, שְׁטְעָמִים
 וְנִקְדוֹת הָיוּ נִסְתָּרִים בְּתוֹכּוֹ.

וְדַחֲקוּ דְתוֹקְפָא דְשִׁירוּתָא דְקָלָא, אַהֲדַר
 לְאַתְרִיהּ, וְנִקּוּדֵי דִילִיָּה בְּאַתְוּוֹן
 יְהו"ה (אֵינּוֹן, כְּרִזָּא דְשְׁמָא אֱלֹהִים). וּבְגִינִיָּהּ אִיקְרִי
 בְּשְׁמָא דָּא, לְאַתְגְּלִיָּא אֱלֹהִים חַיִּים. וְעַל דָּא
 נִקּוּדֵי מַתְתָּא לְעִילָא וּמַעִילָא לְתַתָּא כְּנִישׁ
 וְנָטִיל, וְאַהֲדַר לְאַתְרִיהּ.

וְהַדְחֵק שֶׁל תְּקוּף הִרְאִישִׁית שֶׁל
 הַקּוֹל חוֹזֵר לְמְקוֹמוֹ, וְנִקְדוּתֵי
 בְּאוֹתִיּוֹת יְהו"ה (הֵם בְּסוּד שֶׁל שֵׁם
 אֱלֹהִים). וּבִשְׁבִילֵם נִקְרָא בְּשֵׁם הַזֶּה,
 לְגַלּוֹת אֱלֹהִים חַיִּים, וְעַל זֶה
 נִקְדוֹת מִמְּעַלָּה לְמַטָּה מְכַנְּסִים
 וְנוֹסְעִים, וְחוֹזֵר לְמְקוֹמוֹ.

לְבַתַּר אַתְפְּשִׁיט בְּפִשְׁטוֹ דְנִיּוּחָא, וְאַתְהַדְרוּ
 נִקּוּדֵי, כְּגוּוֹנָא דְרָזָא עִילָאָה, לְמַהוּי
 כּוּלָּא רָזָא חָדָא כְּדָקָא יְאוּת. אַתְוּוֹן וְנִקּוּדֵי
 כְּגוּוֹנָא חָדָא.

אַחַר כֵּן מַתְפַּשֵּׁט בְּהַתְפַּשְּׁטוֹת
 שֶׁל מְנוּחָה, וְחוֹזְרוֹת הַנִּקְדוֹת,
 כְּמוֹ הַסּוּד הַעֲלִיּוֹן, שֶׁהַכֵּל יִהְיֶה
 בְּסוּד אֶחָד כְּרִאוּי. הָאוֹתִיּוֹת
 וְהַנִּקְדוֹת כְּגוֹן אֶחָד.

נִקּוּדֵי בְּתַלַּת אַתְוּוֹן קְדָמָיִן. הַ בְּתַרְאָה, לִית
 לָהּ נְהוּרָא מְגַרְמָה כְּלוּם. י אִיהוּ אַתְנַהֲרִיר
 בֵּיה נְהִירוֹ דְנִקּוּדָה בְּהוּא גּוּוֹנָא מְשֵׁשׁ, וְהוּא
 דִּיּוֹקְנָא מְשֵׁשׁ. הַ, נְהִירוֹ דְנִקּוּדָה בְּהוּא גּוּוֹנָא,
 וְרָזָא חָדָא. ו דְאִיהוּ אִמְצָעִיתָא, בְּרָזָא דִילִיָּה
 לְמַהוּי כּוּלָּא גּוּפָא וְרוּחָא, בְּדִיּוֹקְנָא וְנְהִירוֹ
 שְׁלִים, כְּדָקָא יְאוּת.

הַנִּקְדוֹת בְּשֵׁלֶשׁ אוֹתִיּוֹת
 הִרְאִישׁוֹנוֹת. ה' אַחְרוּנָה, אֵין לָהּ
 אוּר מַעֲצָמָה כְּלוּם. י' הוּא מְאִיר
 בּוֹ אוֹ שֶׁל נִקְדָּה בְּאוֹתוֹ גּוֹן מְשֵׁשׁ
 וְאוֹתוֹ דִּיּוֹקְנָא מְשֵׁשׁ. ה' הָאוּר שֶׁל
 הַנִּקְדָּה בְּאוֹתוֹ הִגְנוֹן וְסוּד אֶחָד.
 ו' שְׁהוּא בְּאִמְצָע, בְּסוּד שְׁלוֹ
 שִׁיָּהִי הַכֵּל, גּוּף וְרוּחַ, בְּדִיּוֹקְנָא
 וְאוּר שְׁלֵם כְּרִאוּי.

וְעַל דָּא, שְׁמָא דָּא שְׁמָא דְרַחֲמֵי, דְאַתְוּוֹן וְנִקּוּדֵי
 בְּדִיּוֹקְנָא וְרָזָא חָדָא, בְּאוּרַח מִיִּשְׁר. כֵּד אַתְוּוֹן וְנִקּוּדֵי בְּעִיקְמוֹ דָּא מִן

וְעַל זֶה (שְׁמוֹת יד) שֵׁם זֶה הוּא שֵׁם
 הַרְחָמִים, שְׁהָאוֹתִיּוֹת וְהַנִּקְדוֹת
 בְּדִיּוֹקְנָא וְסוּד אֶחָד, בְּדַרְךָ יִשְׂר.

כְּשֶׁהָאוֹתִיּוֹת וְהַנְּקֻדּוֹת בְּעֻקְמוֹת
זֶה מִזֶּה, אִזּוֹ אֵינוֹ בְּדֶרֶךְ שֶׁל
רַחֲמִים, שֶׁהֵרִי עוֹמֵד בְּהֶפֶךְ.

זֶה סוּד וַיְבֹא בֵּין מַחְנֵה מִצְרַיִם
וְכוּ', בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת הַחֻקּוֹת
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִרְאֶה
בְּאוֹתָם שְׁלֹשָׁה צְדָדִים. וְאוֹתוֹ שֶׁל
הַהֶפֶךְ אֵינוֹ בְּדֶרֶךְ הַרַחֲמִים,
מִשּׁוּם שֶׁהָאוֹתִיּוֹת מַתְּהַפְּכוֹת, וְכֵן
שֶׁפֶן הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהֵן כְּגוֹן אַחֵר.

לְהֵאָחֲרוֹנָה אֵין לָהּ מַעֲצָמָה
כְּלוּם. וּמִשּׁוּם כֵּן אֵין לָהּ נִקְדָּה
מַעֲצָמָה, רַק כְּשֶׁעוֹשֶׂה שְׁלִיחוֹת,
שְׁמֵלָיִים אוֹתָהּ נִקְדָּה אַחַת לְהַכְנִס
וְלַעֲשׂוֹת חֵיל וְתַקְּףָהּ. כְּמוֹ שְׁמֵלָיִים
אוֹתָהּ נִקְדָּה לְהַכְנִס, אֲפִי כֵּן מְלִיִּים
אוֹתָהּ הָאוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵם סוּד עֲלִיּוֹן
לְהַשְׁלִים אֶת אוֹתָהּ שְׁלִיחוֹת.

חֲדָר שְׁנֵי - אֵל. זֶה חֲדָר וְאֵדְרָא
שֶׁל יָמִין, שֵׁשׁ בּוֹ מֵרָאֵה שְׁנַטְמָן
וּנְגֻנָּה. כִּיּוֹן שֵׁיִצָא וּמֵאִיר לְפִי
שְׁעָה, מִיָּד נִגְנָה.

אֵל, לְמָה נִקְרָא כֵּךְ ? א - הוּא סוּד
הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן, שְׁכֵלּוֹל בְּשְׁנֵי
אוֹרוֹת, וְעַל זֶה א' הוּא אֶחָד. מִשּׁוּם
הָרֵאשִׁית לְהָאִיר וְשִׁיתְּפִשְׁטוֹ
אוֹרוֹת לְכָל צַד, וְעַל כֵּן הוּא
רֵאשׁוֹן לְכָל הָאוֹתִיּוֹת, הָרֵאשִׁית
שֶׁל כְּלָם.

הַכְּרָר שֶׁל שֵׁלֶשׁ, שֶׁהֵם אֶחָד,
שְׁלֹשָׁה (וּשְׁלִשִׁים) אוֹרוֹת כְּלוּלִים
בְּאוֹת א', בְּזִרְעֵ אַחַת בְּצַד אֶחָד,
וּבְזִרְעֵ אַחַת בְּצַד אֶחָד. ו'
בְּאֻמְצָע, שְׁכּוֹלְלֵת שְׁתֵּי זְרוּעוֹת
שֶׁל שְׁנֵי צְדָדִים.

זְרִיךְ הַשְּׁעוֹר שֶׁל הָאֻמְצָע בְּשְׁתֵּי
זְרוּעוֹת שֶׁל שְׁנֵי צְדָדִים, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא נוֹטֵל אוֹתָם, וְהוּא לְבָדוֹ
בְּשִׁנְיָהֶם. א - אֵשׁ מִצַּד זֶה, מִיָּם
מִצַּד זֶה. הַרוּחַ מִפְּסִיקָה בְּאֻמְצָע,
וְנוֹסַעַת בְּשְׁנֵי צְדָדִים, וְהַכֵּל הֵם
אֶחָד.

דָּא, כְּדִין לָאוּ אִיהוּ בְּאוֹרַח דְּרַחֲמִי, דְּהָא
בְּהַפּוּכָא קִיּוּמָא.

וְרָזָא דָּא, (שְׁמוֹת י"ד כ) וַיְבֹא בֵּין מַחְנֵה מִצְרַיִם וְכוּ',
בְּרָזָא דְּאַתְּוּוֹן גְּלִיפִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
אַתְּחִזִי בְּאֵינוֹן תְּלַת סְטָרִין. וְהֵהוּא דְּהַפּוּכָא,
לָאוּ אִיהוּ בְּאוֹרַח דְּרַחֲמִי, בְּגִין דְּמַתְּהַפְּכָן
אַתְּוּוֹן. וְכֵן שֶׁפֶן אַתְּוּוֹן דְּאֵינוֹן כְּגוֹנוֹנָא אֶחָדָא.
ה' בְּתֵרָאָה, לִית לָהּ מַגְרָמָה כְּלוּם. וּבְגִין כֵּן
לִית לָהּ נִקְוּדָה מַגְרָמָה, בְּרַךְ עֲבָדָא
שְׁלִיחוֹתָא, דְּאוֹזְפִין לָהּ חַד נִקְוּדָה, לְאַעְלָא
וְלְמַעַבַּד חֵילִין וְתוֹקְפָא. כְּמָה דְּאוֹזְפִין לָהּ
נִקְוּדָה לְאַעְלָא, אוֹף הֵכִי אוֹזְפִין לָהּ אַתְּוּוֹן,
דְּאֵינוֹן רָזָא עֵילָאָה לְאַשְׁלָמָא בְּהֵהוּא
שְׁלִיחוֹתָא.

חֲדָרָא תְּנַיְינָא, א"ל. דָּא חֲדָרָא וְאֵדְרָא
דְּיֵמִינָא, דְּאִית בֵּיהּ חִיזוֹ, דְּאַתְּטַמַּר
וְאַתְּגַנִּיז. כִּיּוֹן דְּנִפְיָק וְנִהִיר לְפּוּם שְׁעָתָא, מִיָּד
אַתְּגַנִּיז.

א"ל, אֲמַאי אֵיִקְרִי הֵכִי. א, אִיהוּ רָזָא דְּנִהוּרָא
קְדָמָאָה, דְּכֵלִיל בְּתָרִין נִהוּרִין, וְעַל דָּא
א' אִיהוּ חַד. מִתְּמָן שִׁירוֹתָא לְאַתְּנַהֲרָא
וְלְאַתְּפִשְׁטָא נִהוּרִין לְכָל סְטָר, וְעַל דָּא אִיהוּ
קְדָמָאָה לְכָל אַתְּוּוֹן, שִׁירוֹתָא דְּכֵלָהוּ.

בְּרָרָא דְּתְלַת, דְּאֵינוֹן חַד. תְּלַת (וּתְלַתִּין) נִהוּרִין
אֵינוֹן כְּלִילִין בְּאוֹת א'. בְּדְרוּעָא חָדָא
בְּחַד סְטָרָא. וּדְרוּעָא חָדָא בְּחַד סְטָרָא. ו'
בְּאֻמְצָעִיתָא, דְּכֵלִיל תְּרִין דְּרוּעִין, דְּתָרִין
סְטָרִין.

וְאַצְטָרִיךְ שִׁיעוּרָא דְּאֻמְצָעִיתָא, בְּתָרִין דְּרוּעִין
דְּתָרִין סְטָרִין. בְּגִין דְּאִיהוּ נְטִיל לֹזֵן,
וְאִיהוּ בְּלַחוּדוּי בְּתְרוּיְיהוּ. א, אֵשׁ מִסְטָרָא דָּא.
מִיָּם מִסְטָרָא דָּא. רוּחַ פְּסִיק בְּאֻמְצָעִיתָא, וְנְטִיל
בְּתָרִין סְטָרִין, וְכוּלָא אֵינוֹן חַד.

עוד, א' היו מתפשטת ונכללת
בכלל של כלם, וכיון שהוא כולל
בשלמות של שני צדדים,
שהעירו שלשה (שלמה), מתעורר
לנקבתו, ומתהפך א' בסוד אחר.
ונוטל נקבתו למטה ממנו,
ומתחברים יחד, ואז הנקדה
העליונה שורה עליו, להראות
שהאור העליון, הנקדה
הראשונה, בסוד השכינה
העליונה, אין שורה אלא במקום
שזכר ונקבה מחברים יחד.

בראשית ברא אלהים את - הרי
כאן ארבע אלפיים, מחברים יחד
זכר ונקבה בארבע תבות, בכל
תבה ותבה א' שהוא זכר, ובכל
תבה ותבה אות אחת שהיא
נקבה.

ובספרו של רב המנונא סבא,
בראשית - אדם ואשתו. ברא -
אברהם ונקבתו. אלהים - יצחק
ונקבתו. את - יעקב ונקבתו.
ואם תאמר את נקבה בכל מקום
- בא וראה, א' זכר, ת' נקבה,
כלולים שניהם יחד. והנקבה
נראית בשלמות, כלולה בסוד של
כל האותיות. ומשום כך (אח), אף
על גב שהיא נקבה, אבל היא
בסוד של הכלל של הזכר.

ועל כן ארבעה זווים הם כאן,
ובכל מקום א זכר, שמתחבר עם
הנקבה באות אחרת. קרית
ארבע, על שהתחברו ארבעה
גדולים ממנים של העולם שם.
ל, זה מגדל הפורח באויר, שהוא
מלך גדול, ומשום כך נקרא אל
עליון (מעלה) ואמצעי יחד.
המעלה נראש של ההשגחה,
ראש של כל האותיות יחד. אל
- נוטל אל"ף סיוע של אותו
המגדל הפורח באויר אליו, ועליו
עולה בשם.

שרשים ושנים שבילים הם
שיוצאים מן התורה, והם הסוד

תו, א' דא, אתפשט ואתכליל בכלל דכלהו,
וכיון דאיהו כליל בשלימו דתריין סטריין,
דאתערו דתלתא (דלתא), אתער לגבי נוקביה,
ואתהפך א ברזא (דף פא ע"א) אחרא. ונטיל
נוקביה לתתא מיניה, ומתחבראן פחדא, וכדין
נקודה עילאה שריא עליה, לאחזאה דנהורא
עילאה, נקודה קמייטא, ברזא דשכינתא
עילאה, לא שריא אלא באתר דאיהו דכר
ונוקבא מתחברן פחדא.

בראשית ברא אלהים את (בראשית א א), הא הכא
ארבע אלפין, מתחברן פחדא דכר
ונוקבא, בארבע תיבין, בכל תיבה ותיבה א'
דאיהו דכר. ובכל תיבה ותיבה, את חד דאיהו
נוקבא.

ובספרא דרב המנונא סבא, בראשית, אדם
ואתתיה. ברא, אברהם ונוקביה.
אלהים, יצחק ונוקביה. את, יעקב ונוקביה.
ואי תימא את נוקבא בכל אתר. תא חזי, א
דכר, ת נוקבא כלילן תרוייהו פחדא,
ונוקבא אתחזי בשלימו, כלילא ברזא דכל
אתוון. ובגין כך (אח), אף על גב דנוקבא איהו,
אבל איהי ברזא דכללא דדכורא.

ועל דא ארבעא זווין אינון הכא. ובכל אתר
א דכר, דמתחברא בנוקבא באת אחרא,
קרית ארבע, על דאתחברו ארבע רכרבן ממנן
דעלמא תמן.

ל, דא מגדל דפרח באוירא, דאיהו מלך גדול.
ובגין כך איקרי אל עילאה (ס"א עילא)
ואמצעיתא פחדא. עילא ורישא דאשגחותא,
רישא דכל אתוון, פחדא. אל: נטיל אל"ף
סיועא דהוא מגדלא דפרח באוירא לגביה,
ועליה סליק בשמא.

תלתין ותריין שבילין אינון דנפקי מאורייתא,

של עֶשֶׂר אֲמִירוֹת וְעֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם
הַאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, וְכֻלָּם
יוֹצְאִים מִסּוּד הַנְּקֻדָּה הָעֵלְיוֹנָה.
כָּל הָעֶשֶׂר אֲמִירוֹת כְּלוּלוֹת בְּסוּד
הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ הָעֵלְיוֹן,
הַסּוּד שֶׁל תּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב, הָעוֹלָם
הַבָּא.

וְעֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת
מִתְּפַשְׁטוֹת, וּמִתְחִילוֹת לְהָאִיר
מֵרֵאשׁ הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן בְּסוּד
הַיְחוד, שְׁשָׁם הַאוֹתִיּוֹת
לְהַתְּגַלוֹת, וּמִשָּׁם מְאִירוֹת
הַאוֹתִיּוֹת וְעוֹלוֹת. א' הַסּוּד שֶׁל
כָּל הַאוֹתִיּוֹת בְּסוּד אֶחָד.

הַחֲדָר הַשְּׁלִישִׁי - אֱלֹהִים. זֶהוּ
זֶהר אָדָם, נוֹצֵץ כְּמוֹ זָהָב. זֶהר
שֶׁלִּפְעָמִים מְאִיר וְטוֹב, וְלִפְעָמִים
נִחְשָׁף בַּחֲשָׁכָה, וְ(אִין ל) נִיּוֹץ כְּמוֹ
שֶׁהִיָּה (זָהָב).

אֱלֹהִים, הַסּוּד שֶׁל הַהֲתַעֲוֹרוֹת
לְנֻקְבָה, בְּאוֹתוֹ הַצֵּד. שֶׁשָּׁם הַזֶּה
הוּא בְּסוּד הַסּוּדוֹת לְיִוְדָעִי
הַחֲכָמָה, שְׁשָׁם זֶה הוּא זָכָר,
וְהַהֲתַעֲוֹרוֹת לְנֻקְבָה בְּשָׁם הַזֶּה
מְעִיר הַכֹּל.

וְאֵלֵּמָּלָה הַהֲתַעֲוֹרוֹת שֶׁל הַשָּׁם
הַזֶּה, צְדִיק לֹא מִתְּעוֹרֵר. וְאֵף עַל
גַּב שֶׁהַכֹּל הוּא דִין, וְהַצְדִּיק הוּא
מִצֵּד הַיָּמִין, אֲבָל הַתְּעוֹרוֹתוֹ
אֵינָה אֵלָּא מִצֵּד הַשְּׂמָאל.

אָדָם עוֹבֵר אֶת הַצֵּד הַזֶּה, וְהַתְּעוֹרֵר
בְּפִסְלֵת הַזָּהָב הַהִיא, שִׁיּוֹצֵאת
מִהַלְכָּלוֹף שֶׁל הַהַתּוֹף שְׁלוֹ.

אֱלֹהִים, אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים -
הַתְּעוֹרוֹת הַצְדִּיק. וְהוּא מִלֵּה
בְּפְרִיעָה, בְּלִי צֵד עֲרָלָה כְּלָל וְזֶהוּ
כְּשֶׁנֹּכַח הַשָּׁם הַזֶּה לְטוֹב, כְּמוֹ
וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ,
שֶׁהַתְּעוֹרָה הַבְּרִית בְּסוּד זֶה,
וְאֵלֵּהִם פָּקֵד וְיִפְקֵד.

בְּצֵד אַחַר הַתּוֹרָה מְעִידָה עַל
דִּינוֹ, שֶׁהָרִי מִשָּׁם יוֹצֵאת הָעֲרָלָה.

וְאֵינּוֹן רִזָּא דְעֶשֶׂר אֲמִירָן, וְעֶשְׂרִין וְיִתְרִין אֲתוּוֹן
דְּאוּרִייתָא. וְכֻלְהוּ נִפְקִי מִרְזָא דְנִקְוֵדָה עֵילָאָה.
עֶשֶׂר אֲמִירָן, כְּלֵהוּ כְּלֵילָן בְּרִזָּא דְאוּרִייתָא,
דְּאִיהוּ מְלִךְ עֵילָאָה, רִזָּא דְתוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב,
עֲלָמָא דְאִתִּי.

וְעֶשְׂרִין וְיִתְרִין אֲתוּוֹן, מִתְּפַשְׁטִין, וְשְׂרִיין
לְאֲתַנְהָרָא מְרִישָׁא דְנִהוּרָא קְדָמָאָה,
בְּרִזָּא דִיחֻדָּא, דְתַמָּן אֲתוּוֹן לְאֲתַגְלִיא, וּמִתַּמָּן
נִהְרִין אֲתוּוֹן וְסִלְקִין, א' רִזָּא דְכָל אֲתוּוֹן בְּרִזָּא
דְאֶחָד.

חֲדָרָא תְּלִיתָאָה, אֱלֹהִים. דָּא אִיהוּ זָהָרָא
סוּמְקָא, נִצִּיץ כְּדֵהָבָא. זָהָרָא, דְלִזְמַנִּין
נִהִיר וְטוֹב, וְלִזְמַנִּין אֲתַחֲשָׁף בַּחֲשׁוּכָא, וְ(לִית לֵיה)
נִצִּיצוּ כְּמָה דְהָהוּ (דְהָבָא).

אֱלֹהִים, רִזָּא דְאֲתַעֲרוּתָא לְגַבֵּי נוּקְבָא, בְּהֵהוּא
סְטָרָא. דְשָׁמָא דָּא אִיהוּ בְּרִזָּא דְרִזִּין
לְיִדְעֵי חֲכָמָתָא, דְשָׁמָא דָּא אִיהוּ דְכָר, וְאֲתַעֲרוּ
לְגַבֵּי נוּקְבָא בְּשָׁמָא דָּא, כְּלָא אֲתַעֲרוּ.

וְאֵלֵּמָּלָה אֲתַעֲרוּ דְשָׁמָא דָּא, צְדִיק לֹא
אִיתַעֲרוּ. וְאֵף עַל גַּב דְכּוֹלָא אִיהוּ
דִינָא, וְצְדִיק מִסְטָרָא דִימִינָא אִיהוּ, אֲבָל
אֲתַעֲרוּ דִילֵיה, לֹאוּ אִיהוּ אֵלָּא מִסְטָרָא
דְשָׁמָלָא.

אָדָם שֶׁבַק סְטָרָא דָּא, וְאֲתַעֲרוּ בְּהֵהוּא טוּפְסָרָא
דְדֵהָבָא, דְנִפְיָק מִלְכָּלוֹכָא דְהַתּוֹכָא
דִילֵיה.

אֱלֹהִים, אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים, אֲתַעֲרוּתָא דְצְדִיק, וְאִיהוּ
מִיִּלָּה בְּפְרִיעוֹ, בְּלָא סְטָר
עֲרָלָה כְּלָל. וְדָא אִיהוּ כְּדֵ אֲדָפֵר שָׁמָא דָּא
לְטוֹב, כְּגוֹן (שְׁמוֹת ב כד) וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ,
דְּאֲתַעֲרוּ בְּרִית. בְּרִזָּא דָּא, (בְּרֵאשִׁית נ כד) וְאֵלֵּהִם פָּקֵד
וְיִפְקֵד.

בְּסְטָרָא אֲחָרָא, אוּרִייתָא אֲסֵהִידָת עַל דִּינוֹי, דְהָא מִתַּמָּן עֲרָלָה נִפְקָת.

לפַעמים השמע הַזֶּה, הַנִּקְבָּה יורֶשת אותו, כְּדֵי שִׁידוֹן אֶת העולם באותו סוד העֲרָלָה. כְּשִׁמְתַחֲזֵק אֱלֹהִים הַזֶּה לְמַעְלָה, וּמִתְקַשֶּׁה אוֹתָהּ הַעֲרָלָה, וְאֵין נִמְצָאת פְּרִיעָה.

וְעַל כֵּן, לְטוֹב הוּא בְּפִרְיעָה, שֶׁהֵרִי נִפְרַעַת הַעֲרָלָה וּמַעְכְּרַת, וּמִתְגַּלֶּה סוֹד בְּרִית הַקֹּדֶשׁ, וְהַכֵּל הוּא בְּסוֹד שֶׁל אֱלֹהִים. שֶׁהֵרִי גִוּוֹן זֶה מִתְהַפֵּף לְכַמָּה גִּוּוִּים, לְפַעְמִים כֶּף וּלְפַעְמִים כֶּף, וְזֶהוּ בְּסוֹד שֶׁל אֱלֹהִים.

אֱלֹהִים, שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת הֵם. אֶחָד - אֱלֹהִים חַיִּים, שֶׁהוּא אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם. אֱלֹהִים שֶׁל פֶּחַד יִצְחָק. אֱלֹהִים הָאֲחֵרוֹן. וְשֵׁם מִתְפַּשְׁטִים אֱלֹהִים שֶׁל פֶּחַד יִצְחָק.

הַחֲשֻׁנְחָה שֶׁלוֹ, חֲצִיו אֶל הַיָּם הַקֶּדְמוֹנִי דוֹקָא, וְחֲצִיו אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן. אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן דוֹקָא. שְׁנִקְרָא בְּשֵׁם הַזֶּה.

וּכְמוֹשׁ שִׁיּוּצָא מְלַמְעָלָה, יֵשׁ לוֹ רִשּׁוֹת לְהַכְלִיל הַיָּמִין בְּתוֹכוֹ. וּכְשֶׁנִּכְלַל הַיָּמִין בְּתוֹכוֹ, אַזְּ הִיא בְּשִׁמְחָה, וְאוֹחוֹז בְּתוֹף הַיָּם הַתַּחְתּוֹן תַּחַת הָרֵאשׁ, שְׁכַתּוּב (שֶׁר) שְׁמָאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי. אַזְּ נִקְרָא אֱלֹהִי"ם, שֶׁהֵרִי הוֹלֵךְ אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן. וְזֶהוּ הַחֲדָר הַשְּׁלִישִׁי (מֵאוֹתוֹ) הַמְּלַךְ הַעֲלִיּוֹן.

בְּחֲדָר הַרְבִּיעִי, הַדְּמוּת שֶׁל יַעֲקֹב הַזָּקֵן, בְּסוֹד יְהוּ, שְׁנוּטֵל יִרְשָׁה שֶׁל אָב וְאָם, וְהוּא מִתְגַּדֵּל בְּתוֹכָם וְהוֹלֵךְ לַפְּנִיָּהם.

דֶּרֶךְ צְנִיעוּת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כֶּף נִרְאָה, כְּמוֹ שֶׁסְּדוֹר הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל רַבּוֹן הַכֵּל, כְּמוֹ שֶׁהֵם מְסַפְּדִים יְהו"ה, דֶּרֶךְ הַזְּכָר לְשֵׁם תְּמִיד נִקְבְּתוֹ לַפְּנִי, לְהַשְׁגִּיחַ בָּהּ, וּלְסַלֵּק מִמֶּנָּה חֲשָׁד וְקִנְיָה, וְאֵין נוֹתֵן עֵינָו בְּאִשָּׁה אַחֲרָת. י' זָכָר, ה' נִקְבָּה. י"ה, הַנֶּה נִקְבָּה לַפְּנִי

לְזַמְנֵין שְׁמַע דָּא נּוֹקְבָא יִרְתָּא לִיה, בְּגִין לְאַתְדַּנָּא עֲלָמָא בְּהַהוּא רְזָא דְעֲרָלָה. כַּד אֲתַתְקַף הָאֵי אֱלֹהִים לְעִילָא, וְאֲתַקְשִׁי הַהוּא עֲרָלָה, וּפְרִיעָה לָא אֲשַׁתְּכַח.

וְעַל דָּא, לְטַב בְּפִרְיעוֹ אִיהוּ, דְּהָא אֲתַפְרַע עֲרָלָה וְאֲתַעְבֵּר, וְאֲתַגְלִיָּא רְזָא דְבְרִית קְדִישָׁא. וְכוּלָא בְּרְזָא דְאֱלֹהִים אִיהוּ. דְּהָא גִוּוֹן דָּא אֲתַהֲפֵף לְכַמָּה גִוּוִּין, לְזַמְנֵין הַכִּי, וְלְזַמְנֵין הַכִּי, וְדָא אִיהוּ בְּרְזָא דְאֱלֹהִים.

אֱלֹהִים, תְּלַת שְׁמֵהֶן אֵינוֹן. חֲדָא, אֱלֹהִים חַיִּים, דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם. אֱלֹהִים, דְּפֶחַד יִצְחָק. אֱלֹהִים בְּתַרְרָא. וְתַמָּן מִתְפַּשְׁטִין אֱלֹהִים דְּפֶחַד יִצְחָק.

אֲשַׁנְחוּתָא דִּילִיָּה, (זכריה יד ח) חֲצִיו אֶל הַיָּם הַקֶּדְמוֹנִי דִּיִּיקָא. וְחֲצִיו אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן. אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן דִּיִּיקָא. דְּאֲתַקְרִי בְּשֵׁמָא דָּא.

וּבְגִין דְּנַפִּיק מְלַעֲיִלָא, אִית לִיה רִשּׁוֹ לְאַכְלָלָא יְמִינָא בְּגוּיָה. וְכַד אֲתַפְלִילָא יְמִינָא בְּגוּיָה, כְּדִין אִיהִי בְּחֲדוּא, וְאַחִיד בְּגוּ יִמָּא תַּתְּאָה תַּחּוֹת רִישָׁא. דְּכַתִּיב שְׁמָאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי, כְּדִין אֲתַקְרִי אֱלֹהִי"ם, דְּהָא אֲזִיל אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן. וְדָא אִיהוּ חֲדָרָא תְּלִיתָאָה, (מֵסֻחָא) מְלַךְ עִילָאָה.

חֲדָרָא רְבִיעָאָה, דִּיוֹקְנָא דִּיעֲקֹב סְבָא, בְּרְזָא יְה"ו, דְּנֻטִיל יְרוּתָא דְאַבָּא וְאַמָּא, וְאִיהוּ אֲתַרְבִּי בְּגוּיָהוּ, וְאַזֵּל לְקַמֵּיָּהוּ.

אוֹרְחָ דְצְנִיעוֹ דְכָל עֲלָמָא, הַכִּי אֲתַחְזִי, כְּגוּוֹנָא דְסִידוּרָא דְאַתּוּוֹן דְמֵאֲרִי כּוּלָא, כְּמָא דְאֵינוֹן מְסַפְּדֵין יְהו"ה. אוֹרְחִיה דְדְכוּרָא, לְשׁוּאָה תְּדִיר נּוֹקְבִיָּה לְקַמֵּיָּה, לְאַשְׁגַּחָא בָּהּ, וְלְאַסְתַּלְקָא מִינָּה חֲשָׁדָא וְקִנְיָה, וְלָא יְהִיב עֵינױ בְּאַנְתּוֹ אַחֲרָא. י' דְכָר, ה' נּוֹקְבָא. י"ה,

הזכר כדי להסתכל ביה תמיד. הבן
הולך לפני אמו, לכסותה מן
העין, בשביל כבודו וכבוד אביו.
וסימנך - (בראשית מט) בן פרת יוסף.
שפתוב (שם לג) ואחר נגש יוסף
ורחל, יוסף לפני אמו.

יעקב נטל נקבתו ושם אותה
לפניו, להשגיח ביה (תמיד) ולא
באחרת. זהו שפתוב (דברים יא)
תמיד עיני ה' אלהיך ביה, שאין
מסתלקת מהעין רגע אחד. וזהו
סוד האותיות הקדושות, שיהיה
הסדור הזה מעלה ומטה.

האותיות הללו נרשמו ברשם
שלהן, כשיצאו החוצה מכח
ותקף השופר, אז בשעה
שיוצאות מכח ותקף השופר
מתוך דחק, שהקול נעשה כלול
מאש רוח ומים, האותיות
התגלמו, ונרשמו בפרצופים
שלהם, כל אחד ואחד פראוי
להם, והתישרו במקומם.

האותיות היו גנוזות בתוך
השופר, בלי רשם שנואה כלל.
כיון שיצאו, כלם התגלמו,
ונרשמו בדיוקנם, כל אחד ואחד
פראוי לו, כמו שנואה תוך סוד
הנקודות.

חדריו - חדרים טמירים. הביאני
- תוך אותן האותיות להיות
ביניהם בהתנשאות בחבור אחד.
וכל זה למה? (שיר א) נגילה
ונשמחה בך, כדי שתהיה לנו
שמחה בך.

ער פיו של אליהו נגזר. (שם)
משכני אחריך נרוצה. כתוב
(בראשית א) ויברא אלהים את האדם
בצלמו וכו'. כאשר ברא הקדוש
ברוך הוא את האדם, כמו שאמר
החברים, אשריהם: דו פרצופים
נבראו, באותיות עליונות גדולות,
ובאותיות קטנות תחתונות.

האותיות העליונות הגדולות היו
בדרך ישר לגבי הזכר. האותיות

הא נוקבא לקמי דכורא, בגין לאסתפלא ביה
תדיר. ברא אזיל לקמיה אמיה, לחפיא לה
מעינא. בגין יקרא דיליה ויקרא דאבוי.

וסימנך (בראשית מט כב) בן פרת יוסף. דכתיב, (שם
לג טז) ואחר נגש יוסף ורחל, יוסף לקמי אמיה.

יעקב נטיל נוקביה, ושוי לה לקמיה, לאשגחא
בה (תדיר) ולא באחרא. הדא הוא דכתיב,

(דברים יא ב) תמיד עיני ה' אלהיך ביה, דלא תסתלק
מעינא רגעא חדא. ודא איהו סדרא דאתון
קדישין, למהוי סידורא דא עילא ותתא.

אתון אלין אתרשימו ברשימו דלהון, פד נפקו
לבר מחילא ותוקפא דשופר. כדין

בשעתא דנפקי מחילא ותוקפא דשופר, מגו
דחיקו, דאתעביד קלא פלילא מאש ורוח

ומים, אתון אתגלימו, ואתרשימו בפרצופין
דלהון, כל חד וחד פדקא חזי לון, ואתישרו
בדוכתיהו.

גנוין הו אתון גו שופר, בלא רשימו דאתחזי
כלל, כיון דנפקי, אתגלימו פולהו,

ואתרשימו בדיוקניהו, כל חד וחד פדקא חזי
ליה, כמא דאתחזי (דף פא ע"ב) גו רזא דנקודין.

חדריו, חדרין טמירין. הביאני, גו אינון אתון,
למהוי ביניהו גופטרא בחבורא חדא.

וכל דא למה. נגילה ונשמחה בך, בגין דיהא
לן חדווא בך.

ער פומא דאליהו אתגזר. משכני אחריך
נרוצה. כתיב (בראשית א כז) ויברא אלהים את

האדם בצלמו וכו'. פד ברא קודשא בריך הוא
לאדם, כמא דאמרו חבריאי זכאין אינון, דו

פרצופין אתבריאו באתון עילאין רברבין.
ובאתון זעירין תתאין.

אתון עילאין רברבין, הו באורח מישור לגבי
דכר. אתון זעירין תתאין, הו בהיפוכא

הקטנות התפתחות היו בהפוך לנזקבה. האותיות העליונות הגדולות היו בדרך ישר לזכר, אב גד, וכן כלם, כמו שראוי שילכו האותיות בדרך ישר אל הזכר. האותיות הקטנות התפתחות היו בהפוך למפרע תוף הנזקבה, תשרק, וכן כלם, כמו שראוי לנזקבה, שהיתה מאחור, קשר התפלין שנקרא אחור.

כמו שנאמר (תהלים קלט) אחור וקדם צרתני. אחור לנזקבה, וקדם לזכר. וזהו שכתוב (שמות לג) וראית את אחרי, זו הנקדה שהיתה מאחור.

ובשמתקשטת הנזקבה, שמקשט אותה המלך העליון, שיתישבו האותיות במקומן פראוי, מכניס אותן לתדריו להתפקן, ומתפקנות האותיות.

וכך את של נזקבה קוראת לכל את של הזכר, ומתפקנות כל את ואת זכר ונזקבה, וכל את קוראת ואומרת, משכני אחריך נרוצה.

בשהתפקנו להתחבר, בסוד של א"ת ב"ש הם התפקנו, והתישבו פנים בפנים. ונזקבה פשרצה להראות לפניו, היא אומרת, ששרי התקשטה ברצון האם, וכל האותיות התפקנו. ועל זה הביאני המלך חדריו, להתפקן ולהתקשט פראוי.

וכך זה פדי שנגילה ונשמחה ב"ך. עשרים ושתים האותיות הרשומות העליונות. וזהו ב"ך, וזהו הסוד אשר נשבעת להם בך. נזכרה דידך מיין, פיין שנתחבר יחד, באותה השמחה שלנו, נתן חלק לכל אחד ואחד מאותה השמחה שלנו ונרוה אותם, כמו שנאמר יזכר כל מנחתך. מיין - משמחתנו, מצד של אותו היין שמשמח הכל.

לגבי נוקבא. אתון עילאין רברבין, הו באורח מישר לגבי דכר, א"ב ג"ד, וכן פולהו, כמה דאתחזי למיהף אתון באורח מישר לגבי דכורא. אתון זעירין תפאין, הו בהפוכא למפרע גו נוקבא, תשר"ק, וכן פולהו, כמה דאתחזי גבי נוקבא, דהוות מאחורא, קשר דתפלין דאיקרי אחר.

כמה דאת אמר (תהלים קלט ה) אחור וקדם צרתני, אחור, לגבי נוקבא. וקדם, לגבי דכורא. ודא איהו דכתיב, (שמות לג כג) וראית את אחורי, דא נוקבא דהות מאחורא.

וכר אתקשטת נוקבא, דקשיט לה מלפא עילאה, לאתיישבא אתון בדוכתייהו פדקא חזי, אעיל לון לאדרוי לאתפקנא, ואתפקנו אתון.

וכר את דנוקבא, קרי לכל את דדכורא, ואתפקנו כל את ואת דכר ונוקבא. וכל את קרי ואמר, משכני אחריך נרוצה.

כד אתפקנו לאתחברא, ברזא דא"ת ב"ש אתפקנו. ואתישבו אנפין באנפין. ונוקבא פד בעא לאתחזאה לגביה, היא אומרת, דהא אתקשטא ברעו דאימא, וכל אתון אתפקנו. ועל דא הביאני המלך חדריו, לאתפקנא ולאתקשטא פדקא יאות.

וכר דא בגין דנגילה ונשמחה ב"ך. עשרין ותריין אתון רשימין עילאין. ודא איהו ב"ך. (שם לב יג) ורזא דא אשר נשבעת להם בך. נזכרה דודיך מיין, פיין דנתחבר כחדא, בההוא חדוא דילן, גיהב חלקא לכל חד וחד מההוא חדוא דילן, ונרווי לון. כמה דאת אמר, (תהלים כ ד) יזכר כל מנחתך. מיין: מחדוא דילן, מסטרא דההוא יין דחדי פולא.

מִיִּשְׂרָאֵל אֶהְבֹּדָה, מִיִּשְׂרָאֵל - אוֹתָן
שְׂאֵר הָאוֹתִיּוֹת שֶׁנִּשְׁאַרוּ. וּמִי הֵם?
מִנְצַפ־ךְ. שְׂאִין בְּכָל הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁנִּקְרְאוּ מִיִּשְׂרָאֵל פָּרַט לְאֵלֶּה.
וְאֵלּוֹ שֶׁנִּכְפְּלוּ מִיִּשְׂרָאֵל, אֵלּוֹ
בְּאֵלּוֹ, מ' בִּם', נ' בִּן', צ' בִּין', פ'
בִּין', כ' בִּךְ'. אֵלּוֹ מִיִּשְׂרָאֵל אֵלּוֹ
עִם אֵלּוֹ, וְזֶה עִם זֶה.

שְׂהָרִי עֲשִׂים וּשְׂתִים אוֹתִיּוֹת
כְּלוּלוֹת בִּין. אוֹתָם שֶׁנִּשְׁאַרוּ,
שֶׁהֵם מִיִּשְׂרָאֵל, אֶהְבֹּדָה לְהַכְלִיל
עִמָּךְ בְּאוֹתָם עֲשִׂים וּשְׂתִים
אוֹתִיּוֹת.

הַמִּיִּשְׂרָאֵל הֵלְלוּ הֵם אוֹתִיּוֹת
טְמִירוֹת גְּנוּזוֹת בְּתוֹךְ הָעוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן, וְכִשְׁנִגְנוּ הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן,
נִגְנוּ הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ. וְהָיָה מִפִּיר
אוֹתָן אָדָם. אַחַר שְׂאָדָם חָטָא,
נִגְנוּ כְּמוֹ מִקְדָּם, עַד שֶׁבָא
אֲבָרָהָם וְהַפִּירָן בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
שֶׁשְׂרָתָה עֲלָיו.

אַחַר כֵּךְ הוֹרִישֵׁן לְיִצְחָק, שְׂכָתוּב
(בראשית כה) וַיִּתֵּן אֲבָרָהָם אֶת כָּל
אֲשֶׁר לוֹ לְיִצְחָק. יִצְחָק הוֹרִישֵׁן
לְיַעֲקֹב, יַעֲקֹב הוֹרִישֵׁן לְיוֹסֵף. כִּיּוֹן
שְׂמַת יוֹסֵף וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ
בְּגִלוּת, נִגְנוּ הָאוֹתִיּוֹת, וְהִסְתַּלְקוּ
כְּמוֹ מִקְדָּם.

עַד שֶׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי וּנְמַסְרָה
תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הִתְגַּלוּ הָאוֹתִיּוֹת,
וַיִּשְׂרָאֵל הָיוּ מִפִּירִים אוֹתָן עַל
בְּרִיָּה, בְּסוּד הַשְּׂמוֹת הַחֲקוּקִים,
עַד שְׂחָטָאוּ. כִּיּוֹן שְׂחָטָאוּ, כְּתוּב
(שמות א) וַיִּתְנַצְּלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
עֲדָיִם. וְהָיָה מִפִּיר אוֹתָם מִשֶּׁה
וַיְהוּשַׁע וְשִׁבְעִים זְקֵנִים, וּבָהֶם
נִכְנְסוּ לְאַרְצָן.

כִּיּוֹן שֶׁנִּבְנְהָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְהִתְגַּלָּה
הַשִּׁיר הַזֶּה, נִחְקְקוּ הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ
בְּעֲשִׂים וּשְׂתִים אוֹתִיּוֹת, סוּד
בִּין, וְהִינּוּ מִיִּשְׂרָאֵל אֶהְבֹּדָה.

וְכָתוּב (תהלים צט) אֶתְּהָ כוֹנֵנֶת
מִיִּשְׂרָאֵל. (שיר ז) וְחִכְךָ כִּיּוֹן הַטּוֹב
הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי מִיִּשְׂרָאֵל. כָּלֵם בְּסוּד

מִיִּשְׂרָאֵל אֶהְבֹּדָה, מִיִּשְׂרָאֵל: אֵינּוֹן שְׂאֵר אֶתְּוֹן
דְּאֶשְׂתְּאָרוּ. וּמֵאֵן אֵינּוֹן. מִנְצַפ־ךְ.
דְּלִית בְּכָל אֶתְּוֹן דְּאִיקְרוֹן מִיִּשְׂרָאֵל, בַּר אֲלִין.
וְאֵינּוֹן דְּאֶתְּכַפְּלוּ מִיִּשְׂרָאֵל אֲלִין בְּאֲלִין, מ' בִּם',
נ' בִּין', צ' בִּין', פ' בִּין', כ' בִּךְ'. אֲלִין מִיִּשְׂרָאֵל
אֲלִין בְּאֲלִין, וְדָא בְּדָא.

דְּהָא עֲשִׂים וּתְרִין אֶתְּוֹן כְּלִילָן בִּין, אֵינּוֹן
דְּאֶשְׂתְּאָרוּ דְּאֵינּוֹן מִיִּשְׂרָאֵל, אֶהְבֹּדָה
לְאֶתְּכַלְלָא עִמָּךְ, בְּאֵינּוֹן עֲשִׂים וּתְרִין אֶתְּוֹן.
אֲלִין מִיִּשְׂרָאֵל, אֵינּוֹן אֶתְּוֹן טְמִירִין גְּנוּזִין גּוֹ
עֲלֵמָא עֵילְאָה. וְכַד אֶתְּגַנְזִי אוֹר קְדָמָאָה,
אֶתְּגַנְזִי אֶתְּוֹן אֲלִין. וְהָיָה יַדַּע לֹון אָדָם. כְּתוּב
דְּחָטָא אָדָם, אֶתְּגַנְזִי כְּמִלְקָדְמִין. עַד דְּאֶתְּא
אֲבָרָהָם וַיַּדַּע לֹון בְּרוּחַ קוֹדֶשׁ דְּשְׂרָתָה עֲלָיָה.

רְבַתְּר אוֹרִית לֹון לְיִצְחָק, דְּכְתִיב, (בראשית כה ה)
וַיִּתֵּן אֲבָרָהָם אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ לְיִצְחָק.
יִצְחָק אוֹרִית לֹון לְיַעֲקֹב. יַעֲקֹב אוֹרִית לֹון
לְיוֹסֵף. כִּיּוֹן דְּמִית יוֹסֵף, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ
בְּגִלוּתָא, אֶתְּגַנְזִי אֶתְּוֹן, וְאֶסְתַּלְקוּ
כְּמִלְקָדְמִין.

עַד דְּקִיּוּמוֹ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְּסִינַי, וְאֶתְּמַסְרַת
אוֹרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, וְאֶתְּגַלוּ אֶתְּוֹן, וְהָיוּ
יִשְׂרָאֵל יַדְעִין לֹון עַל בְּרִירוֹ דְּלֵהוֹן, בְּרִיָּה
דְּשְׂמָהֶן גְּלִיפִין. עַד דְּחָטָאוּ. כִּיּוֹן דְּחָטָאוּ,
כְּתִיב (שמות לג ו) וַיִּתְנַצְּלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדָיִם.
וְהָיָה יַדַּע לֹון מִשֶּׁה וַיְהוּשַׁע וְשִׁבְעִים זְקֵנִים,
וּבָהוּ עֲאֵלוֹ לְאַרְעָא.

כִּיּוֹן דְּאֶתְּכַנְי בֵּי מִקְדָּשָׁא, וְאֶתְּגַלִּי שִׁיר דָּא,
אֶתְּגַלִּיפוּ אֲלִין אֶתְּוֹן, בְּעֲשִׂים וּתְרִין
אֶתְּוֹן, רְזָא בִּין, וְהִינּוּ מִיִּשְׂרָאֵל אֶהְבֹּדָה.

וְכָתִיב, (תהלים צט ד) אֶתְּהָ כוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָאֵל. וְחִכְךָ
כִּיּוֹן הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי מִיִּשְׂרָאֵל.
כְּלֵהוּ בְּרִיָּה דְּאֲלִין אֶתְּוֹן, אֵינּוֹן דְּאִיקְרוֹן

האותיות הללו, אותם שנקראים
מישרים. והאותיות הללו הם
כתרים גנוזים בתוך העולם הפא,
וכלם נביעה אחר נביעה תוף
המשבחה בחקיקת הסודות של
השמות הקדושים, בחקיקת זכר
ונקבה להספים יחד, שהרי אין
ככל האותיות הספמה אלו עם
אלו להיות זה עם זה, פרט לאלו.
עוד מישרים, אלו יה, שאהבתם
לו, והם הספמת הכל, ובכרזון
אחד לו. ועל זה משכני לגביך,
להיות עמך, שהרי האותיות
הקדושות העליונות הן יה.
מתחבר עמהם ו', והוא השם
הקדוש העליון. ה' שיושבת
תחתיו, ואין לה מעצמה פלום,
תשוקתה לעלות אליו, להתחבר
עמו. ואין עולה אלא ברשות,
והיא אומרת משכני, להיות עמך
בחבור אחד.

הביאני המלך חדריו, והתקין
אותי בכל מיני תקונים, בלפי
עליון, כדי להיות אצלך. ועל זה
נגילה ונשמחה בך, אני וכל
תקוני, כשאהיה אצלך בחבור
אחד.

נזכרה דרך, כמו שנאמר, נרוה
לכל אחד ואחד, ונשמח אותם
מאותו היין שמשמח את הכל,
ולא נפסיק מלשמח אותם, שהרי
מישרים אהבוך. ולא יפסיקו
לתת לך, הואיל והם אהבוך, לתת
לך, ולהריק בך, ולהאיר לך.

אמר רבי שמעון, אם נוח לפני
מר, הרי כתוב (תהלים טז) אפה
כוננת מישרים. אם הם יה, מי
יכול לתקן אותם פרט לעתיק כל
העתיקים שאינו ידוע פלל,
וההוא שלא נודע, טמיר וגנוז,
לא נקרא אפה, ואיך אמר וכתוב
אפה כוננת מישרים?

אמר לו, הרי נתבאר שאין דיוקן
לאותיות בהתגלמות שלהם, עד

מישרים. ואלין אתון, כתרין גניזין גו עלמא
דאתי אינון. וכולהו נביעו בתר נביעו גו
מחשבה, בגליפו דרזין דשמחן קדישין,
בגליפו דכר ונוקבא, לאסתפמא פחדא, דהא
לית בכל אתון אספמותא אלין באלין למהוי
דא בדא, בר אלין.

הו. מישרים, אלין י"ה, דרחימו דלהון לגבי
ו, ואינון אספמותא דכלא, וברעותא
חדא לגבי ו. ועל דא, משכני לגביך, למהוי
עמך, דהא אתון קדישין עילאין אינון י"ה,
אתחבר עמהון ו', ואיהו שמא קדישא עילאה.
ה' דיתבא תחותיה, ולית לה מגרמה פלום,
תיאובתה דידה לסלקא לגביה, לאתחברא
בהדיה, ולא סלקא אלא ברשו, ואיהי אומרת
משכני, למהוי בהדך בחיבורא חדא.

הביאני המלך חדריו, ואתקין לי בכל זיני
תיקונין, בשפירו עילאה, בגין למהוי
לגבך. ועל דא נגילה ונשמחה בך, אנא וכל
תיקוני, פד אהא לגבך בחיבורא חדא.

נזכרה דודך, פמה דאיתמר, נרווי לכל חד
וחד, ונחדי לון מההוא יין דחדי
כולא, ולא נפסוק מלמחדי לון, דהא מישרים
אהבוך. ולא יפסקון למיתן לך, הואיל והם
אהבוך, למיתן לך, ולארקא בך, ולאנהרא
לך.

אמר רבי שמעון, אי ניחא קמי דמר, הא
כתיב, אפה כוננת מישרים. אי אינון
י"ה, מאן יכיל לאתתקנא לון, בר עתיקא דכל
עתיקין, דלא ידיע פלל, וההוא דלא אתידיע,
טמיר וגניז, לא אקרי אפה, והיכי קאמר וכתוב
אפה כוננת מישרים.

אמר ליה, הא אתמר דלית דיוקנא לאתון
בגלימו דלהון, עד דנפקי לבר, פיון

שיוצאות החוצה. כיון שיוצאו, התגלמו ונתקנו להקרא בהם באותן האותיות הקדוש ברוך הוא. ומשום כך, אתה כוננת מישרים. כיון שמגיעים לאותו מקום שנקרא אתה, אזי התתקנו מישרים.

ועל זה התשוקה להתחבר עם אותן האותיות, שיהיה הכל שם שלם, ועד שהתתקנו הצדדים הללו שלה, אינה מתחברת עם שאר האותיות, שיהיה הכל שם שלם.

ועל זה היא אומרת ביפי תקוניה, משכני אחריו גרוצה, הרי היא וצדיקה. הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה, הרי היא וצדיקה. משום שהיא התתקנה ביפי תקוניה להתחבר, להיות שם שלם בחבור אחד. שפשעולה, אז הוא שם שלם, סוד השם יהו"ה אלהים.

ואם תאמר, הרי כשעולה להתחבר, אזי היא שם שלם יהו"ה, ולא יותר, איפה הוא הסוד של אלהים? אלא כשהשם בשלמות, אז נכללת מעלה ומטה. למעלה בשם של יהו"ה, ולמטה בשם של אלהים, ואז נשלמת בכל.

כתוב (מלכים-א ב) והמלך שלמה ברוך. למה נקרא כך? אלא והמלך שלמה - המלך שהשלוש שלו. שהרי בכמה מקומות כתוב סתם המלך, ולא כתוב המלך שלמה. אלא המלך סתם, על בית דוד הוא אמר. המלך שלמה - על המלך שהשלוש שלו הוא אמר.

ברוך - שהרי אז נביעת הברכות לא היו פוסקים למעלה ולמטה. ברוך - שכל הברכות נובעות משם שיתברכו כל העולמות, וכל האותיות מאירות כלן בחבור אחד, בשלמות אחת.

דנפקי, אתגלימו ואתתקנו, לאתקרי בהו באינון אתוון קודשא בריך הוא. ובגין כך, אתה כוננת מישרים. כיון דמטו לההוא אתר דאקרי אתה, כדין אתתקנו מישרים.

ועל דא תיאובתא לאתחברא באינון אתוון, למיהוי כולא שמא שלים, ועד דאתתקנו אינון סטרין דילה, לא אתחברת עם שאר אתוון, למיהוי כולא שמא (דף פב ע"א) שלים.

ועל דא איהי אמרת בתיקוני שפיראה, משכני אחריו גרוצה, הא איהי וסטרהא. הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה, הא היא וסטרהא.

בגין דאיהי אתתקנת בשפירו תיקונתא, לאתחברא, למיהוי שמא שלים בחיבורא חדא. דכד סלקא, כדין איהו שמא שלים, רזא דשמא יהו"ה אלהים.

ואי תימא, הא כד סלקא לאתחברא, כדין הוא שמא שלים יהו"ה, ולא יתיר, אן הוא רזא דאלהים. אלא כד הוי שמא בשלימו, כדין אתפלילת עילא ותתא, עילא בשמא דיהו"ה. לתתא בשמא דאלהים. וכדין אשתלימת בכולא.

בתיב, (מ"א ב מה) והמלך שלמה ברוך. אמאי איקרי הכי. אלא והמלך שלמה, מלכא דשלמה דיליה. דהא בכמה אתרי בתיב המלך סתם, ולא בתיב המלך שלמה. אלא המלך סתם, על בית דוד קאמר. המלך שלמה, על מלכא דשלמה דיליה קאמר.

ברוך, דהא כדין נביעו דברכאן לא הוו פסקין עילא ותתא. ברוך, דכל ברכאן נבעין מתמן, לאתברכא כל עלמין, וכל אתוון אתנהרין, פלהו בחבורא חדא, בשלימו חד.

וכל האותיות מאירות כלן בחבור אחד, בשלמות אחת.

וְאִזּוּ יִרְשׁ הַשֵּׁם הַזֶּה אֶת הָאוֹת
הָאֲחֻרוֹנָה שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
לְהִקְרֹא אַף כִּף בְּרוּךְ, שְׁכָתוּב (שם
ה) בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי וְכוּ' דָּוִד אָבִי.
שֶׁבְאֲשֶׁר נִקְרָא בְּרוּךְ, אִזּוּ הַכֹּל הוּא
שֵׁם שֶׁלֹּם כְּרֵאוֹי, וְכֹל הָעוֹלָמוֹת
מִתְבָּרְכִים מִתּוֹךְ מְקוֹר הַחַיִּים.
וְהַשֵּׁם הַזֶּה הוּא מַעֲלָה וּמְטָה.
לְפַעֲמִים לְמַעֲלָה, וְלְפַעֲמִים
לְמַטָּה. אֲשֶׁרִיכֶם הָעַם הַקְּדוֹשׁ,
שְׂפֹדוֹת קְדוֹשִׁים עֲלוֹנִים הַתְּגַלּוּ
לְכֶם.

בְּאֲשֶׁר מִתְחַבְּרוֹת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל
הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, אִזּוּ ו' יוֹרֶדֶת
לְהַמְשִׁיךְ אֶת ה' מִמְטָה לְמַעֲלָה,
לְהִיּוֹת חֲבוּר אֶחָד, וְאִזּוּ הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁל אֶלְפָּא בִּיתָא יוֹרְדוֹת וְעוֹלוֹת.
א' יוֹרֶדֶת אֶל ת' לְהַמְשִׁיכָה אֵלַיָּה,
שִׁיתְחַבְּרוּ אֵלָיו תּוֹךְ אֵלָיו. ב' עוֹלָה
לְש' מִמְטָה לְמַעֲלָה, שְׁהָרִי
נִמְשָׁכָה מִמְטָה, וְרוֹצֵה לְהִתְחַבֵּר
עִם בְּעֵלָה.

א' הַסּוּד שֶׁל הָאוֹת ו', שְׂרוּצָה
לְהַקִּים אֶת הַפְּלָה בְּשִׁירִים הִלְלוּ
שֶׁהִיא מְעוֹרֶרֶת מִמְטָה, כְּשֶׁהִיא
מִתְקַשֶּׁטֶת, וְנוֹתֵן לָהּ יָד
לְהַמְשִׁיכָה אֵלָיו, וְהָאוֹתִיּוֹת
שֶׁמְחוֹת זֹו לְזֹו. בְּשַׁעֲהָ שֶׁהִיא
אוֹמֶרֶת אֵלָיו מְשַׁכְּנִי, אִזּוּ א'
שֶׁהוּא ו', יוֹרֶדֶת אֶל הַת'
לְהַמְשִׁיכָה אֵלַיָּה.

וּבְשַׁעֲהָ שֶׁהִיא אוֹמֶרֶת אַחֲרָיָךְ
נְרוּצָה, עוֹלָה ב', וְרוּצָה אַחֵר ש',
שֶׁהִיא ו'. וְאִזּוּ הִיא נִכְנָסֶת לְתוֹךְ
חֲדָרֵי הַפְּלָה, שֶׁהֵם שְׁלֹשׁ נְקֻדוֹת,
וְהַחֲדָרִים, וְהַאֲכַסְדְּרוֹת לְתוֹךְ
הַחֲדָרִים, זֹו הִיא הָאוֹת ש', שְׁלֹשׁ
נְקֻדוֹת וְהַאֲכַסְדְּרוֹת לְפָנִים.

וּבְשַׁעֲהָ שְׂאוֹמֶרֶת נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה
כִּף, בָּאָה ג' לְהִתְדַבֵּק בְּאוֹת ר',
שְׁהָרִי אִזּוּ שְׂמַחָה וְרוּצוֹן בְּעֶשְׂרִים
וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת, שֶׁנִּשְׁתַּלְמּוּ בְּאוֹת
ג', וְהָאוֹת ר' מִתְגַּלִּית אֵלָיו, לְטַל
מִמֶּנּוּ בְּלִי בּוֹשָׁה כָּלֵל. וְהוּא
לְהִדְבֵּק בָּהּ וּלְהִרְיֹק בָּהּ בְּרִצּוֹן.

וְכַדְרִין, יִרְתָּא שְׂמָא דָּא, אֶת בְּתָרְאָה דְּבִשְׂמָא
קְדִישָׁא, לְאַתְקָרִי אוּף הָכִי בְּרוּךְ.

דְּכְתִיב, (שם ח טו) בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי וְכוּ' דָּוִד אָבִי.

דְּכַד אַתְקָרִי בְּרוּךְ, כְּדִין כּוּלָּא אִיהוּ שְׂמָא
שְׁלִים כְּדָקָא יְאוּת, וְכֹל עֲלָמִין אַתְבְּרָכָאן
מִגּוּ מְקוּרָא דְחַיִּי. וּשְׂמָא דָּא, אִיהוּ עֵילָא
וְתַתָּא. לְזַמְנִין לְעֵילָא, לְזַמְנִין לְתַתָּא. זַכְּאִין
אַתּוֹן עֲמָא קְדִישָׁא, דְּרִזִּין קְדִישִׁין עֵילָאִין
אַתְגַּלְיִין לְכוּ.

כַּד מִתְחַבְּרִין אַתּוֹן דְּשְׂמָא קְדִישָׁא, כְּדִין ו'
נְחִית לְאַמְשַׁכָּא ה', מִתַּתָּא לְעֵילָא, לְמַהוּי
חִיבּוּרָא קְדָא, וְכַדִּין אַתּוֹן דְּאַלְפָּא בִּיתָא
נְחִיתִין וְסַלְקִין. א' נְחִיתָא לְגַבִּי ת', לְאַמְשַׁכָּא
לָהּ לְגַבִּיָּה, לְאַתְחַבְּרָא אֵלַיִן גּוּ אֵלַיִן. ב' סַלְקָא
לְגַבִּי ש', מִתַּתָּא לְעֵילָא, דְּהָא אַתְמְשַׁכַּת
מִתַּתָּא, וּבְעֵיָא לְאַתְעַטְרָא בְּבַעֲלָהּ.

א רְזָא דָּאֵת ו', דְּבַעֲי לְאַקְמָא לְכֹלָה, בְּאַלִּין
שִׁירִין דְּאִיהִי אַתְעַרַת מִתַּתָּא, כַּד אִיהִי
מִתְקַשֶּׁטֶת. וְיַהִיב לָהּ יָדָא לְאַמְשַׁכָּא לָהּ לְגַבִּיָּה,
וְאַתּוֹן חֲדָאן דָּא לְגַבִּי דָּא. בְּשַׁעֲתָא דְּאִיהִי
אַמְרַת לְגַבִּיָּה מְשַׁכְּנִי, כְּדִין א' דְּאִיהוּ ו', נְחִית
לְגַבִּי ת', לְאַמְשַׁכָּא לָהּ לְגַבִּיָּה.

וּבְשַׁעֲתָא דְּאִיהִי אַמְרַת אַחֲרִיךְ נְרוּצָה, סַלְקָא
ב', וּמְרַהֲטָא כְּתָר ש', דְּאִיהוּ ו'.

וְכַדִּין עֵילָא אִיהִי גּוּ חֲדָרֵי מְלָפָא, דְּאִינוֹן תְּלַת
נְקוּדִין, וְחֲדָרִין, וְאַכְסְדְּרִין לְגּוּ חֲדָרִין, דָּא
אִיהִי אוֹת ש', תְּלַת נְקוּדִין, וְאַכְסְדְּרִין לְגּוּ.

וּבְשַׁעֲתָא דְּאַמְרַת נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה כִּף, אַתְנָא
ג' לְאַתְדַּבְּקָא בְּאַת ר', דְּהָא כְּדִין

חֲדוּוּא וְרַעוּא בְּעֶשְׂרִין וְיִתְרִין אַתּוֹן,
דְּאַשְׁתַּלְיִמוּ בְּאַת ג'. וְאַת ר אַתְפְּרַעָא לְגַבִּיָּה,
לְנִטְלָא מִנִּיהָ בְּלֹא כִּיסוּפָא כָּלֵל. וְאִיהוּ
לְאַתְדַּבְּקָא בָּהּ, וְלְאַרְקָא בָּהּ בְּרַעוּא.

בשעה שהיא אומרת נזכירה דודיך מיין, נזכרת שהרי העולה באה לתוך אותם ההמונים לערבב שמחתה, כדי לטל חלק בשמחת הקדש. וכשהיא רואה אותו, שאוחזו הטמאה בשפולי המקדש, אזי היא מקטינה את עצמה, כדי לתת לו תמצית דחוקה ונסתרת, כמו שנזכר מתוך האבן. ואז ד' נותנת לאות ק', והאות ק' מתפשטת בשמחה, לטל חלק מתוך המקדש.

ועל שהפלה הזו היא קדושה, לטמאה אין לה לתת, עושה עצמה ד', כמי שלא נוטל בתוכה כל פך, והיא עניה, וכך צריך. וסימנה (בראשית מב א) ויאמר יעקב לבניו למה תתראו. שאתם בשבע ובעשר, הרי רשעי הארץ אצלכם. הראו עצמכם עניים ורעבים. ועל זה מראה עצמה בשמחה, ד'.

בשרואה, רשע זה האות ק', שמתפשטת כמו שנחש פושט את זנבו, ומחזיק אותה בשמחה, לינק מן המקדש, שאז הוא מזדמן לערבב את השמחה בכל מקום שרואה אותה.

ועל פן, בכל מקום של שמחה יש להרבות צבאות, כדי שלא יוכל לקטרג, וכך בכל מקום של אכל יש להרבות צבאות, שהרי הוא שם, שאין יכול לקטרג, וישכרו כחו.

בשעה הזו אומרת מישרים, ומזכירה אות אחת מאותם מישרים. אז יוצאת אות הנזב החזק שמתפשט למטה חמשים אמה. כמו שאותו המקום שהמן נתלה בו, וזו היא האות י'. פיין שהנחש הזה זוקף עיניו, ורואה את אותה התליה שבאה, אז נפרד מתוך המקדש, ובורח.

והכילה יוצאת אל אהובה, ומעברת מהאות ד', ונכנסת

בשעתא דאיהי אמרת נזכירה דודיך מיין, אינך דהא ערלה אתיאי גו אינון אוכלוסין, לערבבא חדוהא, בגין למיטל חולקא בחדווא דקודשא. וכד איהי חמת ליה, דאחיד מסאבא בשיפולי מקדשא, כדין איהי אזעירת גרמה, בגין למיהב ליה תמצית דחיק וסתים, כמה דנביע מגו אבנא. וכדין ד' יהיב לאת ק', ואת ק' אתפשט בחדווא, לנטלא חולקא מגו מקדשא.

ועל דכלה דא קדישא איהי, למסאבו לית לה למיהב, עבידת גרמה ד', כמאן דלא נטיל בגווה כל פך, ואיהי מספנא, והכי אצטריך. וסימניה (בראשית מב א) ויאמר יעקב לבניו למה תתראו. דאתון בשבעא ובעותרא, הא חייבי ארעא גבייכו, אחזו גרמייכו מספנין וכפינין. ועל דא אחזיאת גרמה בחדוה, ד'.

בר חמת, חייבא דא את ק', דאתפשטא פנחש דפשיט זנביה, ואתקיף ליה בחדווא, לינקה מן מקדשא, דכדין איהו אזדמן לערבבא חדוה, בכל אתר דחמי לה.

ועל דא, בכל אתר דחדווא, אית לאסגאה חילין, בדיל דלא יכיל לקטרגא. וכל בכל אתר דאבלא, אית לאסגאה חילין, דהא איהו תמן, דלא יכיל לקטרגא, ויתברון חיליה.

בשעתא דאיהי, אמרת מישרים, ואדפרת את חד מאינון מישרים. כדין נפקת את תקיף זנבא פשיט לתפא, חמשין אמיין. כגוונא דההוא אתר, דהמן אזדקף ביה, ודא איהי את י'. פיין דזקיף האי נחש עינוי, וחמא להאי זקפא דאתי, כדין אתפרש מגו מקדשא, ועריק.

וכלה נפקת לגביה דרחימה, ואתעברת מאת

לְאוֹת ה' וְיוֹצֵאת אֱלֹהֵי, וְהִשְׁמַחָה
נְשַׁלְמַת מִכָּל הַצְּדָדִים, בְּלִי קִטְרוּג
אֲחֵר וּבְלִי עֲרֻב־בִּיָּה.

בְּאֵן יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, בְּשַׁעָה
שְׁאוּמֶרֶת מִשְׁכְּנִי, הוּא א', וְהִיא
ת'. וּבְשַׁעָה שְׁאוּמֶרֶת אֲחֵרִיד
נְרוּצָה, הִיא ב' וְהוּא ש'. וּבְשַׁעָה
שְׁאוּמֶרֶת נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בָּךְ, הוּא
ג' וְהִיא ר'. וּבְשַׁעָה שְׂבָא הַנְּחָשׁ,
כְּשֵׁאוּמֶרֶת נִזְכְּרָה רִדִּיף מִיָּיִן, הִיא
ד', וְאוֹתוֹ הַמְּקַטְרֵג ק'. כָּל זֶה
לְמָה מִתְחַלְּפֹת הָאוֹתִיּוֹת מִמְּקוֹם
לְמְקוֹם? הוּא מִתְחַלֵּף בְּאוֹתִיּוֹת
אֲחֵרוֹת, וְהִיא מִתְחַלְּפֹת בְּאוֹתִיּוֹת
אֲחֵרוֹת?

אֲרָא, בְּשַׁעָה שְׁאוּמֶרֶת מִשְׁכְּנִי,
אֵין אוֹת שְׁמוֹשֶׁכֶת אוֹתָהּ פֶּרֶט לְזוֹ
א'. שְׁהִיא הָאוֹת שְׁמַאֲרָה בְּצַד
הָאוֹר הָרַאשׁוֹן, סוּד הַיָּמִין, שְׁהַרִי
הַיָּמִין תְּמִיד מְקַרְבֵת, וּמְחַזֵּק בָּהּ
לְהַמְשִׁיכָה לְמַעְלָה. וּמִשׁוּם כֵּךְ
הוּא א' וְהִיא ת', שְׁהִיא מִתְקַשֶּׁטֶת
בְּכָל הַצְּדָדִים, כְּדִי לַעֲלוֹת
לְמַעְלָה, מִשְׁבַּחַת וּחוֹזֶרֶת
לְהַתְעוֹרֵר לְמַעְלָה.

וּבְשַׁעָה שְׁאוּמֶרֶת אֲחֵרִיד נְרוּצָה,
הַרִי כָּל אוֹתָם הַהִמּוֹנִים הַפְּנִימִים
שְׁלָה, שְׁהֵם הַגּוֹף, לוֹקַחַת אֵלֶיהָ,
וְהִיא הַבֵּית לְקַבֵּל אֶת אוֹכְלוּסִיָּה
וּלְהַכְנִיסָם לְמַלְךְ, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמֵר
(תְּהִלִּים מֵה) בְּתוֹלוֹת אֲחֵרִיד רְעוּתִיהָ
וְגו'. וְעַל זֶה הִיא ב'. וְהוּא
מִתְעַטֵּר בְּשִׁי"ן, וּפּוֹתֵחַ הַהִיכָלוֹת
שֶׁל אוֹתָם חֲדָרֵי הַמַּלְךְ, לְקַבֵּל
אוֹתָהּ וּלְהַכְנִיסָה אֵלֵיהֶם.

וּבְשַׁעָה שְׁאוּמֶרֶת נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה
בָּךְ, הַרִי שְׁמַחַת הַצְּדִיקִים
שֶׁהַזְּדִמָּן לְשַׁמֵּחַ אוֹתָהּ. וְעַל זֶה
הוּא ג' וְהִיא ר'. הַתְּמַקְנָה הִיא
לְבִדָּה, וְנִתְגַלְתָּה אֵלָיו, לְטַל
שְׁמַחָה בְּאוֹתוֹ הַמְּקוֹם, כְּמוֹ אִשָּׁה
שְׁמַתְגַּלִּית לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּבַעֲלָהּ.

ד', וְעֵיילָא בְּאֵת ה', וְנִפְקַת לְגַבִּיָּה, וְחֻדְוָה
אֲשֶׁתֵּילִים מִכָּל סְטְרִין, בְּלָא קִטְרוּגָא אֲחֵרָא,
וּבְלָא עֲרֻב־בִּיָּא.

הִכָּא אֵית לְאִסְתַּפְּלָא, בְּשַׁעָתָא דְאִמְרַת מִשְׁכְּנִי,
אִיהוּ א', וְאִיהִי ת'. וּבְשַׁעָתָא דְאִמְרַת
אֲחֵרִיד נְרוּצָה, אִיהִי ב', וְאִיהוּ ש'. וּבְשַׁעָתָא
דְאִמְרַת נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בָּךְ, אִיהוּ ג', וְאִיהִי
ר'. וּבְשַׁעָתָא דְאִתְיָא נְחָשׁ, כְּדִ אִמְרָה נִזְכְּרָה
דוֹדִידִף מִיָּיִן, אִיהִי ד', וְהוּא מְקַטְרֵגָא ק'. כָּל
דָּא, אִמְאִי מִתְחַלְּפִי אֲתוּוֹן מֵאֲתֵר לְאֲתֵר, אִיהוּ
אֲתְחַלֵּף בְּאֲתוּוֹן אֲחֵרִינִין, וְאִיהִי אֲתְחַלְּפִת
בְּאֲתוּוֹן אֲחֵרִינִין.

אֲרָא, בְּשַׁעָתָא דְאִמְרַת מִשְׁכְּנִי, לִית אֵת
דְאִמְשִׁיף לָהּ, בַּר דָּא א'. דְאִיהִי אֵת
דְנִהָרָא בְּסִטְרָא דְאוֹר קְדָמָאָה, רְזָא דִימִינָא,
דְהָא יְמִינָא מְקַרְבַת תְּדִיר, וְאֲתְקִיף בָּהּ,
לְאִמְשָׁכָא לָהּ לְעֵילָא. וּבְגִין כֵּךְ אִיהוּ א', וְאִיהִי
ת', דְאִיהִי מִתְקַשֶּׁטֶת בְּכָל סְטְרִין, בְּגִין לְסַלְקָא
לְעֵילָא, מִשְׁבַּחַת וּמִהֲדַרַת לְאֲתַעְרָא לְעֵילָא.

וּבְשַׁעָתָא דְאִמְרַת אֲחֵרִיד נְרוּצָה, הָא כָּל אֵינוֹן
אוֹכְלוּסִין (דף פב ע"ב) פְּנִימָאן דִּילָהּ,
דְאֵינוֹן גּוֹפָא, נְטָלָה לְגַבִּיָּה, וְאִיהִי בֵיתָא לְקַבֵּלָא
אוֹכְלוּסִיָּה, וּלְעֵאָלָא לְזוֹן לְגַבִּי מְלָכָא. כְּמָה
דְאֵת אִמֵר, (תְּהִלִּים מֵה טו) בְּתוֹלוֹת אֲחֵרִיד רְעוּתִיהָ
וְגו'. וְעַל דָּא אִיהִי ב'. וְאִיהוּ אֲתַעְטֵר בְּשִׁי"ן,
וּפְתַח הַיְכָלִין דְאֵינוֹן חֲדָרֵי מְלָכָא, לְקַבֵּלָא לָהּ
וּלְאֵעֲלָא לָהּ לְגַבִּיָּיהוּ.

וּבְשַׁעָתָא דְאִמְרַת נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בָּךְ, הָא
חֻדְוָא דְצְדִיקִיָּא, דְאִזְדִּמָּן לְמַחְדָּי
לָהּ. וְעַל דָּא אִיהוּ ג', וְאִיהִי ר', אֲתַמְקַנַת אִיהִי
בְּלַחוּדָהָא, וְאֲתַפְרַעָא לְגַבִּיָּה, לְנְטָלָא חֻדְוָה
דְהוּא אֲתֵר, כְּאֲתַתָּא דְאֲתַפְרַעָא לְאֲשַׁתְּמִשָּׂא
בְּבַעֲלָהּ.

וּבְשַׁעֲתָא דְאַמְרַת נְזַפְרָה דְדִידִךְ מִיָּן, אֲתִקְרִיב
הָיָא מְקַטְרָגָא, וְכִינּוֹן דְחֻמַּת לִיָּה,
אֲתַעְבִּידַת מְסַכְנָא, בְּרָזָא דְאֵת ד', בְּגִין דְלֹא
יִסְתָּאב מְקַדְשָׁא. וְהָיָא מְקַטְרָגָא פְּשִׁיט זְנַבִּיָּה
בְּחִידוֹ, לְקַבְּלָא מְעִינוּגֵי דְחֻדָּא, וְעַל דָּא ק'.

עַד דְאַמְרַת מִשְׁרִים, וְאֲתַגְלִיָּא י', וְהָיָא
מְקַטְרָגָא עֶרְק. וְאִיָּהִי אֲתִיָּא וּמְתַעְבְּרָא
מֵאֵת ד', וְעִיִּילַת בְּאֵת ה'. וְכַדִּין אֲתַגְלִיָּין
מִשְׁרִים. ה"ץ, הָא מִשְׁרִים. ו"ף, הָא מִשְׁרִים.
וְעַל דָּא, מִתְחַלְפֵי אֲתוּוֹן, מֵאֲתַר לְאֲתַר,
וּמְדַרְגָּא לְדַרְגָּא, וְכוּלָּא בְּרָזָא דְאֲתוּוֹן
דְּאוּרִיָּתָא. זְכָאִין עֵמָא קַדִּישָׁא, דְּאִינוּן
מִתְדַבְּקֵי בְּמַלְכָּא עֵילָאָה, וְכוּלָּא אֲתַתְקַן
בְּגִינֵיָּיָהוּ.

שְׂמַח רַבִּי שְׂמֵעוֹן, אָמַר לִיָּה אֲלֵיהּ, אֲפַתַּח
פּוּמָךְ, וַיִּנְהַרוֹן מִיֶּלְךְ קָמִי עֲתִיק יוֹמִין.
פְּתַח רַבִּי שְׂמֵעוֹן וְאָמַר, אִי נִיחָא קָמִי דְמַר
דְּאֲשָׁאֵל מִיָּנִיָּה חַד שְׂאִילְתָּא. אָמַר לִיָּה, רַבִּי,
קוּטְרָא דְהוּרְמְנוּתָא בְּגַלְפִּין טְהִירִין מַהוּ.

אָמַר לִיָּה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךְ
נְרוּצָה. דְּהָא בְּאֲתַר דְּהוּרְמְנוּתָא דְמַלְכָּא
עֵילָאָה אָזִיל, תַּמָּן אָזִיל כּוּלְהוּ וְאֲתַמְשַׁכְּן
אַבְתְּרִיָּה. הַשְּׁתָּא רַבִּי, אִימָא מִיֶּלְךְ וּסְדַר זַיִנְךָ.
פְּתַח וְאָמַר, מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה הֵבִיאֲנִי
הַמְּלָךְ חֲדָרְרִיו. כְּתִיב, (שם ג' א) מִזְמוֹר לְדָוִד
בְּהִיּוֹתוֹ בְּמַדְבַּר יְהוּדָה. תָּא חֲזִי. דָּוִד מַלְכָּא,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בֵּיה יִתִּיר מְכַל מַלְכִין
דְּעַלְמָא, כְּמָה דְאַתְמַר, (מ"א ח טו) וְאַבְחַר בְּדָוִד
לְהִיּוֹת עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל. מֵאִי טַעְמָא.

בְּגִין דְדָוִד, מִן יוּמָא דְהוּהוּ אָזִיל בְּתַר עֲאֲנָא
בְּמַדְבְּרָא, הוּהוּ מְסַתְּפַל הֵתָם בְּמַדְבְּרָא
עוּבַד אוּמְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהוּהוּ
שֵׁם בְּמַדְבַּר אֵת מַעֲשֵׂה הָאֲמְנוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהִנֵּה

אָמַר לוֹ: זֶהוּ שְׂפֹתוֹב מְשַׁכְּנֵי
אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה, שְׁהָרִי בְּמִקְוֹם
שְׁהוּלְךָ הַשְּׁלֹטוֹן שֶׁל הַמְּלָךְ
הָעֲלִיּוֹן, שֶׁם כָּלֵם הוֹלְכִים
וְנִמְשָׁכִים אַחֲרָיו. כַּעַת, רַבִּי, אָמַר
דְּכַרִּיךְ וּסְדַר אֵת כְּלֵי זַיִנְךָ.
פְּתַח וְאָמַר, מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה
הֵבִיאֲנִי הַמְּלָךְ חֲדָרְרִיו. כְּתוּב (תהלים
ג' א) מִזְמוֹר לְדָוִד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמַדְבַּר
יְהוּדָה. בֵּא וְרָאָה, דָּוִד הַמְּלָךְ,
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בּוֹ
יִתִּיר מְכַל מַלְכֵי הָעוֹלָם, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים א' ח) וְאַבְחַר בְּדָוִד
לְהִיּוֹת עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל. מַה
הַטַּעַם?

מִשּׁוּם שְׂדוּד, מִיּוֹם שֶׁהִיָּה הוּלְךָ
אַחַר הַצֵּאֵן בְּמַדְבַּר, הִנֵּה מְסַתְּפַל
מִשְׁבַּח וְאוֹמֵר (תהלים ח) כִּי אֶרְאָה

שְׂמַח רַבִּי שְׂמֵעוֹן, אָמַר לִיָּה אֲלֵיהּ, אֲפַתַּח
פּוּמָךְ, וַיִּנְהַרוֹן מִיֶּלְךְ קָמִי עֲתִיק יוֹמִין.
פְּתַח רַבִּי שְׂמֵעוֹן וְאָמַר, אִי נִיחָא קָמִי דְמַר
דְּאֲשָׁאֵל מִיָּנִיָּה חַד שְׂאִילְתָּא. אָמַר לִיָּה, רַבִּי,
קוּטְרָא דְהוּרְמְנוּתָא בְּגַלְפִּין טְהִירִין מַהוּ.
אָמַר לִיָּה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךְ
נְרוּצָה. דְּהָא בְּאֲתַר דְּהוּרְמְנוּתָא דְמַלְכָּא
עֵילָאָה אָזִיל, תַּמָּן אָזִיל כּוּלְהוּ וְאֲתַמְשַׁכְּן
אַבְתְּרִיָּה. הַשְּׁתָּא רַבִּי, אִימָא מִיֶּלְךְ וּסְדַר זַיִנְךָ.
פְּתַח וְאָמַר, מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה הֵבִיאֲנִי
הַמְּלָךְ חֲדָרְרִיו. כְּתִיב, (שם ג' א) מִזְמוֹר לְדָוִד
בְּהִיּוֹתוֹ בְּמַדְבַר יְהוּדָה. תָּא חֲזִי. דָּוִד מַלְכָּא,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בֵּיה יִתִּיר מְכַל מַלְכִין
דְּעַלְמָא, כְּמָה דְאַתְמַר, (מ"א ח טו) וְאַבְחַר בְּדָוִד
לְהִיּוֹת עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל. מֵאִי טַעְמָא.
בְּגִין דְדָוִד, מִן יוּמָא דְהוּהוּ אָזִיל בְּתַר עֲאֲנָא
בְּמַדְבְּרָא, הוּהוּ מְסַתְּפַל הֵתָם בְּמַדְבְּרָא
עוּבַד אוּמְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהִנֵּה
שֵׁם בְּמַדְבַּר אֵת מַעֲשֵׂה הָאֲמְנוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהִנֵּה

שְׂמַח רַבִּי שְׂמֵעוֹן, אָמַר לִיָּה אֲלֵיהּ, אֲפַתַּח
פּוּמָךְ, וַיִּנְהַרוֹן מִיֶּלְךְ קָמִי עֲתִיק יוֹמִין.
פְּתַח רַבִּי שְׂמֵעוֹן וְאָמַר, אִי נִיחָא קָמִי דְמַר
דְּאֲשָׁאֵל מִיָּנִיָּה חַד שְׂאִילְתָּא. אָמַר לִיָּה, רַבִּי,
קוּטְרָא דְהוּרְמְנוּתָא בְּגַלְפִּין טְהִירִין מַהוּ.
אָמַר לִיָּה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךְ
נְרוּצָה. דְּהָא בְּאֲתַר דְּהוּרְמְנוּתָא דְמַלְכָּא
עֵילָאָה אָזִיל, תַּמָּן אָזִיל כּוּלְהוּ וְאֲתַמְשַׁכְּן
אַבְתְּרִיָּה. הַשְּׁתָּא רַבִּי, אִימָא מִיֶּלְךְ וּסְדַר זַיִנְךָ.
פְּתַח וְאָמַר, מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה הֵבִיאֲנִי
הַמְּלָךְ חֲדָרְרִיו. כְּתִיב, (שם ג' א) מִזְמוֹר לְדָוִד
בְּהִיּוֹתוֹ בְּמַדְבַר יְהוּדָה. תָּא חֲזִי. דָּוִד מַלְכָּא,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בֵּיה יִתִּיר מְכַל מַלְכִין
דְּעַלְמָא, כְּמָה דְאַתְמַר, (מ"א ח טו) וְאַבְחַר בְּדָוִד
לְהִיּוֹת עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל. מֵאִי טַעְמָא.
בְּגִין דְדָוִד, מִן יוּמָא דְהוּהוּ אָזִיל בְּתַר עֲאֲנָא
בְּמַדְבְּרָא, הוּהוּ מְסַתְּפַל הֵתָם בְּמַדְבְּרָא
עוּבַד אוּמְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהִנֵּה
שֵׁם בְּמַדְבַּר אֵת מַעֲשֵׂה הָאֲמְנוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהִנֵּה

מִשְׁבַּח וְאָמַר, (תהלים ח ד) כִּי אֶרְאֶה שְׁמֶךָ מַעֲשֵׂה אֶצְבְּעוֹתֶיךָ וּגּוֹ'.

שְׁמֶיךָ מַעֲשֵׂה אֶצְבְּעוֹתֶיךָ וּגּוֹ'.
מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁהָיָה בְּלִילָה כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם שׁוֹכְבִים יְשָׁנִים עַל מִטּוֹתֵיהֶם, וְהוּא הָיָה יוֹשֵׁב בַּמִּדְבָּר, וְהָיָה מִסְתַּפֵּל בַּשָּׁמַיִם, בְּלִבְנָה וּבִפְכוּכִים וּבִמְזֻלוֹת וּבְכַמְעֵשֶׂה הַשָּׁמַיִם, וְהָיָה אוֹמֵר כִּי אֶרְאֶה שְׁמֶיךָ וּגּוֹ'. וְכַתּוּב (שם) ה' אֲדוֹנָנוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ וּגּוֹ'. וְתַמִּיד הָיָה פּוֹחֵד, וּמִשְׁבַּח וּמְרוֹמֵם אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אַחֲרַי כֶּף הָיָה בּוֹרַח מִלִּפְנֵי חֲמוּי, וּבְכָל צָרָה שֶׁהִיְתָה לוֹ, הָיָה מִשְׁבַּח וּמִתַּפֵּל לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכַעֲתָ, בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, שֶׁהָיָה שְׂאוֹל רוֹדֵף אַחֲרָיו, הָיָה אוֹמֵר שִׁירָה, שֶׁכַּתּוּב (תהלים ג) מִזְמוֹר לְדָוִד (וְכַן בְּאַבְשָׁלוֹם כְּתוּב (שם ג) מִזְמוֹר לְדָוִד בְּכַרְחוֹ מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנֵו, הָיָה אוֹמֵר, וְעָשָׂו אָמַר שִׁירָה) בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, בְּמָקוֹם שֶׁהָיָה רוֹדְפִים אַחֲרָיו.

אֶצְבְּעוֹתֶיךָ וּגּוֹ'.
מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּהָא בְּלִילָא, כָּל בְּנֵי עֲלָמָא שְׁכָבִי נִימִין עַל עַרְסִייהוּ, וְאִיהוּ הוּא יְתִיב בַּמִּדְבָּרָא, וְהוּא אֶסְתַּפֵּל בַּשָּׁמַיָא, בְּסִיְהֵרָא וְכוּכְבִּיָא וּבְמִזְלֵי, וּבְעוֹבְדֵי דְשָׁמַיָא, וְהוּא אָמַר כִּי אֶרְאֶה שְׁמֶיךָ וּגּוֹ'. וְכַתּוּב (שם פסוק י') ה' אֲדוֹנָנוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ וּגּוֹ'. וְתַדִּיר הוּא דְחִיל, וּמִשְׁבַּח וּמְרוֹמֵם לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

לְבַתֵּר הוּא עָרִיק מִקְמֵי חֲמוּי, וּבְכָל עָאקוּ דְהוּא לִיָּה, הוּא מִשְׁבַּח וּמִצְלֵי קְמֵי קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְהִשְׁתָּא בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, דְּהוּא שְׂאוֹל מִלְּפָא רְדִיף בְּתַרְיָה, הוּא אָמַר שִׁירָה. דְּכַתּוּב, מִזְמוֹר לְדָוִד (וְכַן בְּאַבְשָׁלוֹם כְּתוּב (שם ג) מִזְמוֹר לְדָוִד בְּכַרְחוֹ מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנֵו, הוּא אָמַר, וְהִשְׁתָּא אָמַר שִׁירָה) בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, בְּאַתֵּר דְּהוּא רְדִפִין אַבְתַּרְיָה.

וְכֹה אָמַר? אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה אֶשְׁחַרְךָ וּגּוֹ'. אֱלֹהִים, אֵלֵי, אַתָּה - שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת הֵם. אֱלֹהִים - זוֹהֵי דְרָגְתוֹ, כְּתוּב הַמְּלָכוֹת. אֵלֵי - זֶה הָרֵאשׁ שֶׁהַכְּתוּב הָזֶה שְׁעוֹמֵד עָלָיו, וְהוּא עֹמֵד אַחַד שְׁפָל הָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו, שֶׁכַּתּוּב (משלי י) וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם. אַתָּה - זֶה הַיְמִין הָעֲלִיּוֹן, שֶׁכַּתּוּב (תהלים קי) אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם. וְעַל זֶה שֶׁלֹּשׁ דְּרָגוֹת כָּאֵן - אֱלֹהִי"ם, אֵל"י, אַתָּה. אֶשְׁחַרְךָ, וְאַבְקֵר אֶצְלֶךָ בְּכָל יוֹם תַּמִּיד.

וְכֹה אָמַר, (שם סג ב) אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה אֶשְׁחַרְךָ וּגּוֹ'. אֱלֹהִים, אֵלֵי, אַתָּה, תִּלְתַּת שְׁמֵהֶן אֵינוּן. אֱלֹהִים, דָּא אִיהוּ דְרָגָא דִּילִיָּה, כְּתָרָא דְּמְלָכוֹתָא. אֵלֵי, דָּא רִישָׁא, דְּכְתָרָא דָּא דְקִיּוּמָא עָלִיָּה, וְאִיהוּ חַד עֹמוּדָא דְכָל עֲלָמָא עָלִיָּה קִיּוּמָא. דְּכַתּוּב, (משלי י כה) וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם. אַתָּה, דָּא יְמִינָא עֵילָאָה. דְּכַתּוּב, (תהלים קי ד) אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם. וְעַל דָּא, תִּלְתַּת דְּרָגִין הַכָּא, אֱלֹהִי"ם, אֵל"י, אַתָּה. אֶשְׁחַרְךָ, וְאַבְקֵר לְגַבְרֵי בְּכָל יוֹמָא תַדִּיר.

צְמָאָה לָךְ נִפְשִׁי, כְּמֵאֵן דְּצָחֵי לְמִשְׁתִּי, אוֹף הָכֵי אָנָּא, צָחֵי נִפְשִׁי לְגַבְרֵי, תְּאִיבָא לְגַבְרֵי בְּשָׂרָא דִּילִי, לְמַהוּי נִפְשָׁא וּבְשָׂרָא דְּבִקָּא לְגַבְרֵי. בְּאַרְץ צִיָּה וְעִיף בְּלֵי מַיִם, מֵאֵי בְּלֵי מַיִם. דְּלִית תַּפְּן נְהִירוֹ דְּאוּרִיָּתָא, נְהִירוֹ דְּנְהוּרָא עֵילָאָה.

צְמָאָה לָךְ נִפְשִׁי, כְּמֵאֵן דְּצָחֵי לְמִשְׁתִּי, אוֹף הָכֵי אָנָּא, צָחֵי נִפְשִׁי לְגַבְרֵי, תְּאִיבָא לְגַבְרֵי בְּשָׂרָא דִּילִי, לְמַהוּי נִפְשָׁא וּבְשָׂרָא דְּבִקָּא לְגַבְרֵי. בְּאַרְץ צִיָּה וְעִיף בְּלֵי מַיִם, מֵאֵי בְּלֵי מַיִם. דְּלִית תַּפְּן נְהִירוֹ דְּאוּרִיָּתָא, נְהִירוֹ דְּנְהוּרָא עֵילָאָה.

בן בקדש חזיתך (ש), מה הטעם?
אלא בן בקדש חזיתך, אף על גב
שאני במדבר הנה, במקום שהוא
כה - אני רואה אותך להדבק בך,
ומשתוקק אחריך לראות ערך
וכבודך. וזה הוא כמו שכתוב (ש)
משכני אחריך נרוצה. בזמן
שתמשכני אחריך, הכל נתרצה
עמך.

הביאני המלך חדריו - אלו חדריו
גן העדן. ששנינו, כשברא
הקדוש ברוך הוא את אדם
הראשון, מעפרו של בית המקדש
נטל, ומשם נברא. ונפח בו נשמת
חיים, ומשם פתח לו פתח של גן
עדן, והכניס אותו לשבעים
חדרים היכלות קדושים, ועשה
לו עשר חפות, כמו אותן החפות
שעתידי הקדוש ברוך הוא לעשות
לצדיקים בגן עדן. ומלאכים
העליונים היו מרקדים לפניו,
והיה שמח שם.

ושם העביר לפניו הקדוש ברוך
הוא כל אותן רוחות ונשמות
שעתידות ומזמנות להיות בבני
אדם שיצאו ממנו.

בין שהגיע לדוד המלך, ראה
אותו שלא היה לו חיים כלל. אמר
לפניו: רבוננו של עולם, מי הוא
זה שלא ראיתי לו חיים? עד
שאמר לו הקדוש ברוך הוא: זה
דוד המלך. בין שראה אדם
הראשון כה, נתן לו משנותיו
שבעים שנים, והם שבעים
השנים של חיי דוד המלך. וכל
איבר ואיבר מכל איבריו נתן לו
משלו. וחסרו מאדם הראשון
שבעים שנה מאותן אלף השנים
שלו.

כתוב משכני אחריך נרוצה,
אותיות הסוד של השם הקדוש
היו חקוקות מעלה ומטה. בשעה
שאותן אותיות בולטות ועולות

בן בקדש חזיתך, מאי טעמא. אלא בן בקדש
חזיתך, אף על גב דאנא במדברא דא,
באתר דאיהו הכי, אנא חמי לך, לאתדבקא
בך, ותאיב אבתרך למחמי עוזך וכבודך. ודא
איהו כמא דכתיב, משכני אחריך נרוצה,
בזמנא דתמשכני אבתרך, פלא נתרעי עמך.

הביאני המלך חדריו, אליו חדריו דגנתא דעדן.
דתנינן, פד ברא קודשא בריך הוא
לאדם הראשון, מעפרא דבי מקדשא נטיל,
ומתמן אתברי. ונפח באנפוי נשמתא דחיי,
ומתמן פתח ליה פתחא דגן עדן, ועייל ליה
בשבעין אדרין היכלין קדישין, ועבד ליה
עשר חופות. כגוונא דאינון חופות דזמין
קודשא בריך הוא למעבד לצדיקנא בגן עדן.
ומלאכי עילאי הוו מרקדן קמיה, וההו חדי
תמן.

ותמן אעבר קמיה קודשא בריך הוא, כל אינון
רוחין ונשמתין, דזמינין ומתעתדן
למהוי בבני נשא, דיפקון מיניה.

בין דמטא למלך דוד, חמא ליה דלא הוי
ליה חיי כלל. אמר קמיה רבוננו של
עולם, מאן הוא דנא, דלא חמינא ליה חיי,
עד דאמר ליה קודשא בריך הוא, דוד מלכא
איהו. בין דחמא אדם הראשון כה, נהיב ליה
משנוי שבעין שנין, ואינון שבעין שנין דחיי
דוד מלכא. וכל שייפא ושייפא מכל שייפוי,
יהב ליה מדייליה, וחסרו מאדם קדמאה
שבעין שנין, מאינון אלף שנין דיליה.

כתיב, משכני אחריך נרוצה, אתוון דרזא
דשמא קדישא, הוו גליפין עילא
ותתא. בשעתא דאינון אתוון בלטין וסלקין
לגבי אתוון אחרנין, כל אינון משריין קדישין,

לאותיות האחרות, כל אותם המחנות הקדושים נוסעים במסעיהם באימה ובושה, משום שאין תקיפות לעליונים.

מבאן, כל אותם בני העולם שאין להם בושה, אין להם חלק לעולם הבא. כל אותם עני המצח שהיו בישראל, כשהיו מסתכלים באותיות השם הקדוש, בצייץ נזר הקדש של כהן גדול, היו משברים את לבם ומסתכלים במעשיהם, משום שהציץ הזה עומד על אות, שכל מי שהסתכל בו, היה מתבייש במעשיו.

האותיות של סוד השם הקדוש יהו"ה, שהיו חקוקים על הציץ, היו מאירים ובולטים ונוצצים. כל מי שהסתכל באותו ניצוץ, היה רואה אותיות בולטות, ופניו נופלים מאימה של רבוננו, ושבר לבו לקדוש ברוך הוא.

כמו זו הקטרת, כל מי שמריח באותו העשן, כשעולה אותו העמוד מאותו מעלה עשן, היה מברר לבו בברור ואור, בשמחה ורצון, לעבד את אדונו, ומעביר ממנו זממת וטנוף היצר הרע, ולא היה לו אלא לב אחד פנגד אביו שבשמים.

משום שקטרת היא שברון ליצר הרע ודאי בכל הצדדים. וכמו שהציץ הזה עומד על גס, אף כף הקטרת. שאין לה דבר בעולם שמשבר את הצד האחר פרט לקטרת.

בא וראה, שהרי פרשיה, שפתוב ויאמר משה אל אהרן קח את המחפה וגו', שהרי השבר של הצד האחר אינו אלא קטרת. משום שהרי אין שמחה וחיבבות לפני הקדוש ברוך הוא כמו הקטרת, ועומדת לבטל כשפים ודברים רעים מן הבית. ריח ועשן הקטרת שעושים בני אדם לאותו מעשה הוא מבטל, כל שכן הקטרת.

נטלין במטלנון באימתא וכסופא. בגין דלית תקיפו לעילאי.

מהבא, כל אינון בני עלמא דלית בהו כיסופא, לית להו חולקא לעלמא דאתי. כל אינון תקיפי מצחא דהוי בהו בישראל, בד הוו מסתכלין באתוון דשמא קדישא, בציצא נזרא דקודשא דכהן גדול, הוו מתברי לביהו, ומסתכלי בעובדיהו, בגין דציץ על את הוה קאים, דכל מאן דאסתפל ביה, הוה מכסיף מעובדוי.

אתוון דרזא דשמא קדישא דיהו"ה, דהוה גליף על ציצא, הוו נהרין ובלטין ונצצין, כל מאן דאסתפל בהווא נציצו, הוה חמי אתוון בלטין, ואנפוי נפלין מאימתא דמאריה, ותבר לביה לגבי קודשא בריך הוא.

בגוונא דא קטורת, כל מאן דארח בהווא תננא, בד סליק ההוא עמודא, מההוא

(דף פג ע"א) מעלה עשן, הוה מברר לביה בבירור ונהירו, בחדווא ורעותא, למפלח למאריה, ואעבר מגיה זוהמא וטנופא דיצר הרע, ולא הוה ליה אלא לבא חדא, לקבל אבוי דבשמיא. בגין דקטורת תבירו דיצר הרע איהו ודאי בכל סטרין. וכמא דציץ הוה קאים על ניסא, אוף הכי קטורת. דלית לה מלה בעלמא, דמתבר ליה לסטרא אחרא, בר קטורת.

תא חזי, דהא אוקמוה, דכתיב, (במדבר יז יא) ויאמר משה אל אהרן קח את המחפה וגו', דהא תבירו דסטרא אחרא לאו איהו אלא קטורת. בגין דהא לית חדוה וחיבבו קמי קודשא בריך הוא כקטורת. וקיימא לבטלא תרשין ומילין בישא מביתא. ריחא ועשנא דקטורת, דעבדי בני נשא להווא עובדא איהו מבטל. כל שכן קטורת.

דְּבַר זֶה הוּא גְזֵרַת קִיּוּם לְפָנֵי
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - שֶׁכֵּל מִי
שֶׁמִּסְתַּכֵּל וְקוֹרֵא בְּכֹל יוֹם אֶת
מַעֲשֵׂה הַקְטָרֶת, נִצּוֹל מִכָּל דְּבָרֵי
כְּשָׁפִים שֶׁל הָעוֹלָם, וּמִכָּל
הַפְּגָעִים הַרְעִים, וּמִהֲרֹהֵר רַע,
וּמִדִּין רַע וּמִמַּגְפָּה, וְלֹא יִגְזַק כָּל
אוֹתוֹ הַיּוֹם, שְׂאִין יְכוּל הַצַּד
הַאֲחֵר לְשַׁלֵּט עָלָיו, וְצָרִיף שְׂיִכּוֹן
בו.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, אִם בְּנֵי אָדָם
הֵיוּ יוֹדְעִים כַּמָּה עֲלִיּוֹן הוּא
מַעֲשֵׂה הַקְטָרֶת לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, הֵיוּ נוֹטְלִים כָּל מְלָה
וּמְלָה מִמֶּנָּה, וּמַעֲלִים אוֹתָהּ
עֲטָרָה עַל רֹאשׁוֹ כְּמוֹ כֶּתֶר שֶׁל
זָהָב. וּמִי שִׁישְׁתַּדֵּל בוֹ, לְהַסְתַּפֵּל
בְּמַעֲשֵׂה הַקְטָרֶת וּלְכוּן בוֹ בְּכֹל
יוֹם, יֵשׁ לוֹ חֶלֶק בְּעוֹלָם הַהֵן
וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְיִסְלַק מִגְּפָה מִמֶּנּוּ
וּמִכָּל הָעוֹלָם, וְיִנְצַל מִכָּל דֵּינֵי
הָעוֹלָם הַהֵן, וּמִצָּרִידִים רָעִים,
וּמִדֵּינֵי גֵיהֶנֶם, וּמִדִּין שֶׁל מַלְכוּת
אֲחֵרָת.

בְּאוֹתָהּ הַקְטָרֶת, כְּשֶׁהִיָּה עוֹלָה
עֲמוּד הַעֲשָׂן, הִכְהִן הָיָה רוֹאֶה
אוֹתֵיּוֹת הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ פְּרוּשׁוֹת
בְּאוֹר, וְעוֹלוֹת לְמַעְלָה בְּאוֹתוֹ
הָעֲמוּד. אַחַר כֵּן, כַּמָּה מְרַכְּבוֹת
קְדוּשׁוֹת הֵיוּ מְקִיפּוֹת אוֹתוֹ מִכָּל
הַצָּדִידִים, עַד שֶׁעוֹלָה וּמִשְׁמַח אֶת
מִי שֶׁמִּשְׁמַח. וּבְאוֹתָהּ הַקְטָרֶת הֵיוּ
נִקְשָׁרִים קְשָׁרִים עֲלִיוֹנִים,
וְהַיְבָרִים יוֹרְדִים לְהַמְשִׁיף אֶת
הַדְּרָגָה שֶׁלְּמַטָּה לְמַעְלָה. וְאִזּוּ הָיָה
אוֹמְרָת, מִשְׁכְּנֵי אַחֲרִיף נְרוּצָה,
מִשׁוּם שֶׁקְטָרֶת קוֹשֶׁרֶת קְשָׁרִים
מַעְלָה וּמַטָּה.

פְּתַח וְאָמַר, (שְׁמוֹת ל) וְעֲשִׂיתָ מִזְבֵּחַ
מִקְטָר קְטָרֶת וְגו'. הַפְּסוּק הַהֵן
יֵשׁ לְהִתְבּוֹנֵן בוֹ, מִשׁוּם שֶׁהֵיוּ שְׁנֵי
מִזְבְּחוֹת - מִזְבֵּחַ הָעוֹלוֹת, וּמִזְבֵּחַ
קְטָרֶת הַבְּשָׁמִים. זֶה בַּחוּץ וְזֶה
בְּפָנִים. מִזְבֵּחַ הַקְטָרֶת הַהֵן הוּא פְּנִימִי.

מִלְּחָה דָּא אֵיהוּ גְזֵרַת קְיָמָא קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיף
הוּא, דְּכָל מֵאן דְּאַסְתַּפֵּל וְקָרִי בְּכָל יוֹמָא
עוּבְדָא דְקְטוֹרֶת, אֲשַׁתְּזִיב מִכָּל מְלִין דְחֲרָשִׁין
דְּעֵלְמָא, וּמִכָּל פְּגָעִין בִּישִׁין, וּמִהֲרֹהֵרָא
בִּישָׂא, וּמִדֵּינָא בִּישָׂא, וּמִמוֹתְנָא. וְלֹא יִתְזַק כָּל
הֵהוּא יוֹמָא, דְּלֹא יְכִיל סְטָרָא אַחֲרָא לְשַׁלְטָאָה
עָלֶיהָ, וְאַצְטְרִיף דִּיכוּיִן בֵּיהּ.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, אִי בְנֵי נֶשְׂא הוּוּ יוֹדְעֵי כַּמָּה
עֲלִיָּאָה הוּא עוּבְדָא דְקְטוֹרֶת קַמִּי קוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא, הוּוּ נְטָלִי כָּל מְלָה וּמְלָה מִנֶּיהָ,
וְסִלְקִי לָהּ עֲטָרָא עַל רִישֵׁיהּ, כְּכַתְּרָא דְדַהְבָּא.
וּמֵאן דִּישְׁתַּדֵּל בֵּיהּ, לְאַסְתַּפְּלָא בְּעוּבְדָא
דְקְטוֹרֶת, וּלְכוּיִן בֵּיהּ בְּכָל יוֹמָא, אֵית לִיהּ
חוּלְקָא בְּהַאי עֵלְמָא וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְיִסְלַק
מוֹתְנָא מִינֶיהָ וּמִכָּל עֵלְמָא, וְיִשְׁתְּזִיב מִכָּל דֵּינִין
דְּהַאי עֵלְמָא, וּמִסְטְרִין בִּישִׁין, וּמִדֵּינֵי דִּגְיֵהֶנֶם,
וּמִדֵּינָא דְמַלְכוּת אַחֲרָא.

בְּהוּא קְטוֹרֶת, כַּד הָיָה סָלִיק תְּנַנָּא בְּעֲמוּדָא,
כַּהֲנָא הָיָה חָמִי אַתּוּוֹן דְרִזָּא דְשָׂמָא
קְדִישָׁא פְּרִישָׁן בְּאוֹרָא, וְסָלְקִין לְעִילָא בְּהוּא
עֲמוּדָא. לְבַתֵּר, כַּמָּה רְתִיכִין קְדִישִׁין הוּוּ סְחָרִין
לִיהּ מִכָּל סְטְרִין, עַד דְּסָלִיק וְחָדִי לְמֵאן דְחָדִי.
וּבְהוּא קְטוֹרֶת הָיָה מִתְקַשְׁרִי קְשׁוּרִין עֲלִיאִין.
וְשִׁיפִין נִחְתִּין לְאַמְשָׁכָא לְדַרְגָּא דְלִתְתָא
לְעִילָא. וּכְדִין אֵיהִי אֲמַרְת, מִשְׁכְּנֵי אַחֲרִיף
נְרוּצָה. בְּגִין דְקְטוֹרֶת אֵיהִי מְקַשֶּׁר קְשָׁרִין עֲלִילָא
וְתַתָּא.

פְּתַח וְאָמַר, (שְׁמוֹת ל א) וְעֲשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטָר קְטָרֶת
וְגו'. הַאי קָרָא אֵית לְאַסְתַּפְּלָא בֵּיהּ. בְּגִין
דְתִרִין מְדַבְּחִין הוּוּ, מְדַבְּחָא דְעֵלְוֹן, וּמְדַבְּחָא
דְקְטוֹרֶת בּוֹסְמִין. דָּא לְבַר, וְדָא לְגָאוּ. הַאי
מְדַבְּחָא דְקְטוֹרֶת, אֵיהוּ פְּנִימָאָה.

אמאי איקרי מזבח, והא לא דבחינ ביה דבחינ, ומזבח על דא איקרי. אלא בגין דבטיל וכפית לכמה סטרינ בישין. וההוא סטרא אחרא הוה כפית, כעגלא דכפית לדבחה, אוף הכי סטרא אחרא הוה כפית, דלא יכיל לשלטאה, ולא למהוי מקטרגא, ועל דא איקרי מזבח.

כד ההוא סטרא אחרא הוה חמי עמודא דעשא דקטורת סליק, הוה אתכפייא וערק, ולא יכיל לקרבא למשפנא. ובגין דא אתדפי, ולא אתערב אחרא בההוא חדווא דלעילא, בר קודשא ברוך הוא בלחודוי.

ולית סטרא אחרא דאתהני מיניה, ולית ליה חולקא כבשאר קורבנין ועלוון. בגין דבשאר קורבנין, לכולא אית חולקא וקריבו בההוא קרבן. בקטורת, לא מתקשר ומתקרב בר קודשא ברוך הוא בלחודוי, וכל סטרינ בישין ערקין, וסטרינ קדישין מתקרבין, ומתקשרין שייפא בשייפא, דא בדא, כל חד וחד כדקא חזי ליה.

ובגין דחביבא כל כף, לא קאים ההוא מזבח פנימאה אלא לגו. דהאי איהו מזבח דברכאן אשתפחו ביה, ועל דא סתים מעינא. מה פתיב באהרן, (במדבר יז יג) ויעמד בין המתים וגו'. דכפית ליה למלאך המות, דלא יכיל לשלטאה כלל, ולא למעבד דינא. סימנא דא אתמסר בידנא, דבכל אתר דאמרי בכונה וברעותא דלפא עובדא דקטורת, דלא שלטא מותנא בההוא אתר, ולא יתזקו, ולא יכלין עובדי פוכבים ולא שאר דרגין אחרנין לאתקרבא בהדייהו.

מה פתיב ביצקב, (בראשית ל מ) וישת לו עדרים לבדו. מפאן, דבירר פסולת מן מקדשא,

למה נקרא מזבח, והרי אין זובחים בו זבחים, ומזבח על זה הוא נקרא? אלא משום שמבטל וכופת את כמה צדדים רעים. ואותו הצד האחר היה כפות כמו עגל שפפות לזביחה. אך כף הצד האחר היה כפות, שאין יכול לשלט, ולא להיות מקטרג, ועל כן נקרא מזבח.

בשאותו המזבח האחר היה רואה עמוד העשן של הקטרת עולה, היה נכנע ובורח ולא יכול לקרב למשפן. ומשום כף נטהר, ולא מתערב אחר באותה שמחה שלמעלה, פרט לקדוש ברוך הוא לבדו.

ואין צד אחר שנהנה ממנו, ואין לצד האחר בה חלק כמו בשאר הקרבנות והעולות. משום שבשאר הקרבנות, יש חלק לכל וקריבה באותו הקרבן. בקטרת לא מתקשר ומתערב, אלא רק הקדוש ברוך הוא לבדו, וכל הצדדים הרעים בורחים, והצדדים הקדושים מתקרבים, ונקשרים איבר עם איבר זה עם זה, כל אחד ואחד כראוי לו.

ומשום שהיא כל כף חביבה, אין עומד אותו המזבח הפנימי אלא בפנים, שזהו המזבח שהברכות נמצאות בו, ועל כן הוא נסתר מן העין.

מה פתיב באהרן? (במדבר יז) ויעמד בין המתים וגו'. שכפת את מלאך המות שאין יכול לשלט כלל, ולא לעשות דין. סימן זה נמסר בדינו - שבכל מקום שאומרים בכונה וברצון הלב את מעשה הקטרת, שלא תשלט מגפה באותו מקום ולא ינזקו, ולא יכולים עובדי גלולים ולא שאר הדרגות האחרות להתקרב עמם.

מה פתיב ביצקב? (בראשית ל) וישת לו עדרים לבדו. מפאן שברר

הפסלת מן המקדש, ושם חלקו
לבדו, וכל אותן המרפבות שנראו
לו לסוד האמונה הקדושה. ולא
שתם על צאן לבן - ששם את
חלק שאר העמים לבדם, שלא
יתערבו עם האמונה הקדושה.
הצאן המקשרות - אותם
שמתקשרים בקשר אחד, שאין
מתערבים עם שאר העמים, שלא
נקשרים אתם לעולם.

כמו כן הקטרת, שהרי באותה
הקטרת, כל המרפבות הקדושות
של סוד האמונה היו נקשרות,
וכל האיברים העליונים
והתחתונים, כלם נקשרים אלה
עם אלה. שהרי המרפבות
הקדושות שלמטה היו מתקרבות
ונקשרות אלה עם אלה, שכלם
יהיו ביחוד אחד, לעלות ביחוד
כפראוי.

וכך אותם המחנות של שאר
העמים, כלם מתפזרים ונחלקים
זה מזה, ועל כן נקראים ישראל
גוי אחד, שהם ביחוד וקשר אחד,
ועל כן נקראים הצאן המקשרות,
מה שאין כן לשאר העמים.

הקטרת אסור להקטירה במקום
אחר, רק במזבח, ולא בכלי אחר,
כדט למחפה. מי שהדין רודף
אחריו, צריך את הקטרת הזו,
ולשוב לפני רבונו, שהרי זהו
סיוע לסלק את הדינים מעליו.

ובזה בודאי מסתלקים הדינים
מעליו, אם הוא רגיל בזה,
להזכירה פעמים בכל יום, בבקר
ובערב, שפתיב (שמות ל) והקטיר
עליו אהרן קטרת סמים בבקר
בבקר. וכתוב (שם) ובהעלת אהרן
וגו'. וזהו הקיום של העולם
שלמטה, וקיום העולם
שלמעלה, שפתיב קטרת תמיד
לפני ה'.

באותו מקום שאין נזכר בכל יום
מעשה הקטרת, הדינים שלמעלה

ושני חולקיה בלחודוי, וכל אינון רתיכין
דאתחזון ליה לרזא דמהימנותא קדישא. ולא
שתם על צאן לבן, דשני חולק שאר עמין
בלחודייהו, דלא יתערבון בהדי מהימנותא
קדישא. (שם מ א) הצאן המקושרות, אינון
דמתקשרי בקישורא חדא, דלא מתערבי בהדי
שאר עמין, דלא מתקשרין בהדייהו לעלמין.
בגוונא דא קטורת, דהא בההוא קטורת, כל
רתיכין קדישין דרזא דמהימנותא, הוו
מתקשרן, וכל שייפין עילאין ותתאין, כולהו
מתקשרין אלין באלין. דהא רתיכין קדישין
דלתתא, הוו מתקרבין ומתקשרין אלין באלין,
למהוי כולהו בייחודא חדא, לסלקא בייחודא
כדקא חזי.

וכך אינון משריין דשאר עמין, כולהו
מתבדרי, ומתפלגי דא מן דא, ועל דא
איקרין ישראל (ש"ב ו כג) גוי אחד, דאינון
בייחודא וקישורא חדא. ועל דא איקרין הצאן
המקושרות, מה דלית הכי לשאר עמין.

קטורת אסור לאקטרא באתר אחרא בר
במזבח, ולא במנא אחרא, בר
במחפה. האי מאן דדינא רדיף אבתריה,
אצטריך להאי קטורת, ולאכתבא לקמי מאריה,
דהא סיועא איהו לסלקא דינין מעליה.

ובהאי ודאי מסתלקין דינין מעליה, אי הוא
רגיל בהאי, לאדפרא ליה תרין זמנין
בכל יומא, בצפרא ובמרשא, דכתיב (שמות ל)
והקטיר עליו אהרן קטורת סמים בבקר בבקר.
וכתיב (שם ח) ובהעלות אהרן וגו'. ודא איהו
קיומא דעלמא דלתתא, וקיומא דעלמא
דלעילא דכתיב, קטרת תמיד לפני ה'.

בההוא אתר דלא אידבר בכל יומא עובדא
דקטורת, דינין דלעילא שריין עליה,

שורים עליו, ומגפה רבה בו, ועמים אחרים שולטים עליו, משום שכתוב (שם) קטרת תמיד לפני ה' לדרתיכם. הוא תמיד עומד לפני ה' יותר מכל העבודות האחרות.

משכני - באותיות השם הקדוש, כשמתחברים שני שמות יחד, שהם שם שלם, יהו"ה אלהים. השם הראשון מושף אליו השם האחר.

ומה שאמר אחריו נרוצה, ולא כתוב ארוצה, משום שהשם הזה שנקרא אלהים, כמה מרפבות וכמה בתי דינים, כלם כלולים ומתחברים בו, ועל כן כתוב אחריו נרוצה.

רבים הם שכלולים בשם הזה, והכל הוא שם אחד. שפיון שהשם הראשון מושף את השם האחר, אזי הכל הוא חבור אחד, והעליונים והתחתונים, כל הדרגות נקשרות זו בזו, שכלם יהיו קשר אחד וחבור אחד ויחוד אחד.

הביאני המלך חדריו (שיר א). זה המלך הקדוש העליון. חדריו - אלו החדרים העליונים, והחדרים הקדושים של המרפבות העליונות.

החדר הראשון הוא אור שמאיר מצד הימין, האור שמאיר מסוף העולם ועד סוף העולם. האור שכל האורות כלולים בו. האור של ארבעה גונים התקוקים בארבעת צדדי העולם, ונקרא אל גדול. האור שנוסע בראש, האדרא והחדר הראשון. וזהו האור שנקרא בראש בסוד שנקרא יהו"ה.

החדר השני, האור של החשכה, שיוצא מן הצד של האור הראשון. וזהו אור אדם, שחשוף. וזהו שנקרא אלהים, שבצד שמאל, להקשר באור הראשון.

ומותנא סגיאה ביה, ועמין אחרנין ש'לטין עליה, בגין דכתיב, קטרת תמיד לפני ה' לדרתיכם. תדיר איהו קיימא לפני ה', יתיר מפל פולחנין אחרנין.

משכני, באתוון דש'מא קדישא. פד מתחברן תרין שמהן פחדא, דאינון ש'מא ש'לים, יהו"ה אלהים. ש'מא קדמאה, משיף לגביה ש'מא אחרא.

ומה דאמר (דף פג ע"ב) אחריו נרוצה, ולא כתיב ארוצה. בגין דש'מא דא דאיקרי אלהים, כמה רתיכין, וכמה בי דינין, פולהו פלילן ומתחברן ביה. ועל דא כתיב אחריו נרוצה. כניאין אינון דכלילן בהאי ש'מא, ואיהו כולא ש'מא חדא. דכיון דש'מא קדמאה משיף לש'מא אחרא, כדין כלא הוא חבורא חדא, ועילאין ותתאין פולהו דרגין מתקשרין הא בהא, למהוי פולהו קשורא חד, וחיבורא חד, וייחודא חד.

הביאני המלך חדריו, דא מלכא קדישא עילאה. חדריו, אליון חדרין עילאין, ואידרין קדישין דרתיכין עילאין.

חדרא קדמאה, איהו נהירו דנהיר מסטרא דימינא, נהירו דנהיר מסייפי עלמא ועד סייפי עלמא. נהירו דכל נהורין פלילן ביה. נהירו דארבע גוונין, גליפין בארבע סטרין דעלמא, ואיקרי אל גדול. נהירו דנטיל ברישא, אדרא וחדרא קדמאה. ודא איהו נהורא דאתאחדא ברישא ברזא דאיקרי יהו"ה.

חדרא תניינא, נהירו דחשוכא, דקא נפקא מסטרא דנהירו קדמאה. ודא איהו נהירו סומקא, דחשיף. ודא איהו דאתקרי אלהים, דבסטר ש'מאלא, לאתקשרא בנהירו קדמאה.

תָּרִין אֲדָרִין דְּמִתְקַשְׁרִין וּמִתְחַבְּרִין דָּא בְּדָא.
 דְּהָא בְּאַלִּין אֲדָרִין, הֵהִיא דִּלְתַתָּא
 אֲתֵאֲחָדָא, וְאַעִיל לָהּ מִלְפָּא עֵילָאָה לְאַלִּין
 חֲדָרִין קְדִישִׁין. וְאַנָּא וְכוּלְהוֹן, בְּשַׁעֲתָא
 דְּאֲתַקְשְׁרֵנָּא פְּחָדָא בְּקִישׁוּרָא חֲדָא, נְגִילָה
 וְנִשְׁמַחָה בָּךְ. נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּאַיְנוֹן כ"ב
 אֲתוּוֹן אֲלֵפָא בֵּיתָא, דְּאַקְרִי ב"ךְ. פְּמָה דְּאַתְּ
 אָמַר (שם לב יג) אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָּהֶם בָּךְ. (בראשית מח כ)
 בָּךְ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל.

שְׁנֵי חֲדָרִים שְׁנִקְשְׁרִים וּמִתְחַבְּרִים
 זֶה עִם זֶה. שְׁתְּרֵי בְּחֲדָרִים הִלְלוּ,
 אוֹתָהּ שְׁלֵמְטָה נְאַחֲזוֹת, וּמְכַנְּסִים
 אוֹתָהּ הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן לְחֲדָרִים
 הַקְּדוּשִׁים הִלְלוּ. וְאַנִּי וְכֻלָּם,
 בְּשַׁעֲתָא שְׁאַנּוּ מִתְקַשְׁרִים יַחַד
 בְּקִישׁוּר אֶחָד, נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בָּךְ.
 נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּאוֹתוֹן עֲשָׂרִים
 וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שֶׁל אֲלֵפָא בֵּיתָא,
 שְׁנִקְרָא ב"ךְ, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּעְתָּ לָּהֶם בָּךְ, בָּךְ יִבְרַךְ
 יִשְׂרָאֵל.

א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י כ"ל מ"נ ס"ע פ"צ
 ק"ר ש"ת אֵלִין אֵינּוֹן עֲשָׂרִים וּתְרִין
 אֲתוּוֹן דְּאַלֵּפָא בֵּיתָא, וּמִתְחַלְּפִי לְעֲשָׂרִין וּתְרִין
 אֲלֵפָא בֵּיתוֹת, בְּרִזָּא דְשִׁמְהֵן קְדִישִׁין גְּלִיפִין
 בְּשִׁמְהֵן דְּלֵהוֹן, וְאַיְנוֹן אֵיקְרוּן ב"ךְ.
 נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בָּךְ, בָּךְ וּדְאִי, דְּהָא כָּל אֲתוּוֹן
 נָטִיל הָאִי קְרִימָא קְדִישָׁא, רִזָּא בָּךְ: א"ב
 ג"ד ה"ו ז"ח ט"י כ"ל מ"נ ס"ע פ"צ ק"ר
 ש"ת.

אב גד הו זח טי כל מנ סע פצ
 קר שת - אלה הם עשרים ושתים
 אותיות של אלפא ביתא,
 ומתחלפות לעשרים ושתים
 אלפא ביתות, בסוד השמות
 הקדושים החקוקים בשמות
 שלהם, והם נקראים ב"ך.
 נגילה ונשמחה בך, בך ודאי,
 שהרי כל האותיות נוטל הברית
 הקדוש הזה, הסוד של בך: אב
 גד הו זח טי כל מנ סע פצ קר
 שת.

אש"ב גת"ד הק"ו זר"ח טפ"י כצ"ל מס"ן
 עז"ר אכתריאל"ל י"ה צבאות יושב על
 פסא רם ונשא. וְכָל גְּדוּדֵי שָׂרֵי צְבָאוֹת מְעֵלָה,
 מִימִינוֹ חַיִּים מְשֻׁמְאָלוֹ מוֹת. וְהַפְּסָא עוֹמֵד עַל
 אַרְבָּעָה עַמּוּדִים. עַמּוּד הַיְמִינִי, בְּאַרְבַּע
 שְׁלֵהוּבֵי מְלַחְטָן דְּאַתּוּוֹן.

אשב גתד הקו זרח טפי כצל מסן
 עזר אכתריאל יה צבאות יושב
 על פסא רם ונשא. וְכָל גְּדוּדֵי שָׂרֵי
 צְבָאוֹת מְעֵלָה, מִימִינוֹ חַיִּים,
 מְשֻׁמְאָלוֹ מוֹת. וְהַפְּסָא עוֹמֵד עַל
 אַרְבָּעָה עַמּוּדִים, הָעַמּוּד הַיְמִינִי,
 בְּאַרְבַּע שְׁלֵהוּבוֹת לוֹהֲטוֹת שֶׁל
 אוֹתִיּוֹת.

בש"א דת"ג וק"ה חר"ז יפ"ט לצ"כ נס"מ
 עז"ר יה"ו, דָּא אֵיהּ רִזָּא וְסִתְרָא
 דְּעַמּוּדָא דְּאַמְצָעִיתָא, מְאַיְנוֹן אַרְבַּע עַמּוּדִין,
 דְּהֵהוּא פְּסָא סְמְכָא עֲלֵיהּ, בְּרִזָּא דְּאַתּוּוֹן
 דְּאַלֵּפָא בֵּיתָא. וְאַיְנוֹן תְּרִיסַר בְּכָל עַמּוּדָא
 וְעַמּוּדָא, לְאַתְקִימָא כָּל חַד מְנִייהוּ עַל תְּרִיסַר
 עַמּוּדִין סְמְכִין, לְאַתְקִימָא כּוּרְסְיָא עֲלֵיהּ.
 עַמּוּד הַשְּׁמָאֲלִי, אֵיהּ בְּרִזָּא אֲחֵרָא, תַּא"ש
 רב"ק צג"פ עד"ס נה"ם לו"ך כז"י

בשא דתג וקה חרוז יפט לצכ נסמ
 עזר יהו, זהו סוד וסתרו של
 העמוד האמצעי מאותם ארבעה
 עמודים שאותו הפסא סמוך
 עליהם, בסוד האותיות של אלפא
 ביתא. והם שנים עשר בכל עמוד
 ועמוד, שיתקיים כל אחד מהם
 על שנים עשר עמודים תומכים
 שיתקיים עליהם הפסא.
 העמוד השמאלי הוא בסוד אחר:
 תא"ש רב"ק צג"פ עד"ס נה"ם
 לו"ך כז"י טח"י הו"י. זהו הסוד

והסתר של עמוד השמאל,
והכפא מתתקן עליהם בסוד
וסתר של שנים עשר עמודים.

והרי תשע היו? אלא, שלש
אותיות מצטרפות תוך צרוף אחד
בצד הזה, ובצד הזה, לשלש
תבות. עולים ויורדים, והם
טמונים בסוד של יה"ו, החקיקה
של השם הקדוש חקיקה יה"ו
יה"ו יה"ו. אלו גנוזים בעמוד
הראשון, שהוא עמוד הימין.

יה"ו יו"ה יה"ו (ס"א גרים בזה האופן
יהי יהו יוה), אלו גנוזים בעמוד של
השמאל, להיות כפא שלם בסוד
של עשרים ושפים אותיות של
האלפא ביתא, שאותו ברית קדש
כונס ונוטל בתוכו בסוד של בך,
ועל זה נגילה ונשמחה בך.

נזכרה דידך מיין - מינה של
תורה. דידך - אלו שבעים ממנים
שמקיפים את הכפא הקדוש,
ואותם גדולים שולטים ונוטלים
דין מאתו יין. ועל זה כתוב
אשקה מיין הרקח. ואותם דודים
שבעים.

ואלו הם: מיכאל. גבריאל. רפאל.
נוריאל. קדומיאל. מלכיאל.
צדקיאל. פדאל. תומיאל.
חסדיאל. צוריאל. רמאל. (רויאל)
יופיאל. סטוריה. גזריאל.
להמיאל. חזקיאל. רהטיאל.
קדשיאל. שבניאל. גדהסיאל.
ומיאל. קדמיאל. חכמיאל.
רמאל. קדשיאל. עניאל. עזריאל.
פוריאל. חכמיאל. מבניאל.
קניאל. גדיאל. צורטק. עופפיאל.
רחמיאל. סנסניה. ודרגזריה.
ודרגויה. רססיאל. רומיאל. סניה.
טהריאל. עזריאל. גדיה. שמיאל.
עינאל. תסוריה. דנאל. צוריה.
כסיסיה. עיריאל. סמכיאל.
מרוניה. כמניה. ירויאל.
טטרוסיה. חוניאל. זכריאל.
ועריאל. דטיאל. גדיאל. בראל.

אהינאל. (אין בין בולם רק ס"ה).

טח"י הו"י דא איהו רזא וסתרא דעמודא
דשמאלא. וכורסייא מתתקנא עלייהו, ברזא
וסתרא דתריסר סמכין.

והא תשעה הוו. אלא, תלת (דף ט"ו ע"א) אתוון
מצטרפין גו צירופא חדא בהאי סטרא,
ובהאי סטרא, לתלת תיבין. סלקין ונחתין,
ואינון טמירין ברזא יה"ו, גליפו דשמא
קדישא מחקקא יה"ו יה"ו יה"ו (ס"א גרים בזה האופן
יהוי יהו יוה) אלין גניזין בעמודא קדמאה, דאיהו
עמודא דיימינא. יה"ו יו"ה יה"ו, אלין גניזין
בעמודא דשמאלא. למהוי פורסייא שלימא
ברזא דעשרין ותרין אתוון דאלפא ביתא,
דההוא קים קדישא פניש ונטיל בגויה ברזא
בך, ועל דא נגילה ונשמחה בך.

נזכרה דידך מיין, מינה של תורה. דודך,
אלין שבעים ממנן דסחרין פורסייא
קדישא. ואינון רברבין שלטין, ונטלין דינא
מההוא יין. ועל דא פתיב, אשקה מיין הרקח.
ואינון דודים שבעים.

ואלין אינון: מיכאל. גבריאל. רפאל. נוריאל.
קדומיאל. מלכיאל. צדקיאל. פדאל.
תומיאל. חסדיאל. צוריאל. רמאל. (נ"א רויאל)
יופיאל. סטוריה. גזריאל. להמיאל. חזקיאל.
רהטיאל. קדשיאל. שבניאל. גדהסיאל.
ומיאל. קדמיאל. חכמיאל. רמאל. קדשיאל.
עניאל. עזריאל. פוריאל. חכמיאל. מבניאל.
קניאל. גדיאל. צורטק. עופפיאל. רחמיאל.
סנסניה. ודרגזריה. ודרגויה. רססיאל.
רומיאל. סניה. טהריאל. עזריאל. גדיה.
שמיאל. עינאל. תסוריה. דנאל. צוריה.
כסיסיה. עיריאל. סמכיאל. מרוניה.
ירויאל. טטרוסיה. חוניאל. זכריאל. ועריאל.
דטיאל. גדיאל. בראל. אהינאל. (אין בין בולם רק ס"ה).

בְּסַפְרִים אַחֲרִים כְּתוּב כְּסֹדֶר. הִזָּה: מִכָּאֵל. מִכָּאֵל. גְּבִרְיָאֵל. רְפָאֵל. נִוְרִיָּאֵל. קְדוּמִיָּאֵל. מְלֻכִּיָּאֵל. צְדֻקִּיָּאֵל. פְּדָאֵל. תּוּמִיָּאֵל. חֲסִדִּיָּאֵל. רִמָּאֵל. צוּרִיָּאֵל. יוֹפִיָּאֵל. סְטוּרִיָּאֵל. גִּזְרִיָּאֵל. וּדְרִיָּאֵל. לְהַרְיָאֵל. חֲזַקִּיָּאֵל. רַהֲמִיָּאֵל. קִדְשִׁיָּאֵל. שְׁבִנְיָאֵל. בְּרַקִּיָּאֵל. אֱהִיָּאֵל. חֲנִיָּאֵל. לְעִרְיָאֵל. מְלַכִּיָּאֵל. שְׁבִנְיָאֵל. רוּמִיָּאֵל. קְדוּמִיָּאֵל. חֲכַמִּיָּאֵל. רִמָּאֵל. קִדְשִׁיָּאֵל. עֲנִיָּאֵל. עֲזַרִּיָּאֵל. חֲכַמִּיָּאֵל. מַחְנִיָּאֵל. קְנִיָּאֵל. גְּדִיָּאֵל. צוּרְטַק. עוֹפְפִיָּאֵל. רַחֲמִיָּאֵל. וּדְרַגְזִיָּה. רַסְסִיָּאֵל. דוּמִיָּאֵל. סְנִיָּה. טְהַרְיָאֵל. יַעֲזַרִּיָּאֵל. נְרִיָּה. סְמַכִּיָּאֵל. עֵינָאֵל. תְּסִירִיָּה. רְנָאֵל. צוּרִיָּה. פְּסִיסִיָּה. עִירִיָּאֵל. סְמַכִּיָּאֵל. מְרוּנִיָּה. קְנוּנִיָּה. יְרוּאֵל. טְטְרוּסִיָּה. חוּנִיָּאֵל. רְנָאֵל. חוּנִיָּאֵל. עֵינָאֵל. תְּסִירִיָּה. רְנָאֵל. צוּרִיָּה. פְּסִיסִיָּה. עִירִיָּאֵל. סְמַכִּיָּאֵל. מְרוּנִיָּה. קְנוּנִיָּה. יְרוּאֵל. טְטְרוּסִיָּה. חוּנִיָּאֵל. זְכַרִּיָּאֵל. גְּדִיָּאֵל. בְּרִיָּאֵל. אֱהִיָּאֵל.

הֵם שְׁבָעִין אֵילִין, אֵינּוֹן דְּסַחְרִין פּוֹרְסִיָּא קְדִישָׁא, דְּאֶקְרוּן הַדְּדִים. וְנַהֲרִין וְנַצְצִין, מְאִינּוֹן הַדְּדִים עֵילָאִין, דְּנַהֲרִין וְנַצְצִין בְּטְמִירוֹ וּגְגִיזוּ עֵלְאָה. וְעֵלְיָהוּ כְּתוּב, כִּי טוֹבִים הֲדִיף מִיָּן. הַדְּדִי, אֵילִין פּוֹלְהוֹן בְּכָלְלָא חֲדָא, תְּתַאֲרִין מְגוֹ עֵילָאִין, וְכוּלְהוֹן נַהֲרִין וְנַצְצִין מְגוֹ הַהוּא יֵין דְּמַנְטְרָא.

עֵילָאִין טְמִירִין, אֵינּוֹן אֵיקְרוּן חִיּוֹת טְמִירִין, דְּאֵינּוֹן רְצוּא וְשׁוּב. וְאֵינּוֹן נַהֲרִין מְגוֹ עֵלְמָא עֵילָאָה, עֵלְמָא דְאַתִּי. וְאֵילִין תְּתַאֲרִין, נַהֲרִין וְנַצְצִין מְגוֹ הַהוּא נַהֲרִי טְמִיר וּגְגִיז, דְּאֵילִין נַצְצִין.

וּבְרָהוּ מִיָּן, מְאִינּוֹן שְׁבָעִין שְׁמָהוּ, דְּאֵינּוֹן נַהֲרִין טְמִירִין. דְּהָא אֵינּוֹן שְׁבָעִין דְּסַחְרִין פּוֹרְסִיָּא קְדִישָׁא לְתַתָּא, מְאִינּוֹן שְׁבָעִין

וּבְרָם מִיָּן, מְאִינּוֹן שְׁבָעִים שְׁמוֹת שְׁהֵם מְאִירִים טְמִירִים. שְׁהִירִי אִוְתָם שְׁבָעִים מְקִיפִים אִתְּ חֲפְסָא הַקְדוּשׁ לְמִטָּה, מְאִינּוֹן שְׁבָעִים פְּנִימִיִים מְאִירִים כְּלָם וְנַצְצִים. וְזֵהוּ מִיָּן, מְאִינּוֹן נַהֲרוֹת

הֵם הַשְּׁבָעִים הָאֵלוֹ, אִוְתָם הַמְקִיפִים אִתְּ חֲפְסָא הַקְדוּשׁ, שְׁנַקְרָאִים הַדְּדִים. וּמְאִירִים וְנַצְצִים מְאִינּוֹן הַדְּדִים הַעֲלִיּוֹנִים, שְׁמִירִים וְנַצְצִים כְּסֹדֶר וּגְגִיזָה עֲלִיּוֹנָה, וְעֵלְיָהֶם כְּתוּב (שיר א) כִּי טוֹבִים הֲדִיף מִיָּן. הַדְּדִי - אֵלֶּה כְּלָם בְּכָלְלָא אֶחָד, הַתְּחִתּוֹנִים מִתּוֹף הַעֲלִיּוֹנִים, וְכָלֶם מְאִירִים וְנַצְצִים מִתּוֹף אִוְתוֹ הַיָּין הַמְשֻׁמֵּר. הַעֲלִיּוֹנִים הַטְּמִירִים, הֵם נַקְרָאִים חִיּוֹת הַטְּמִירוֹת, שְׁהֵן רְצוּא וְשׁוּב. וְהֵם מְאִירִים מִתּוֹף הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, הָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלוֹ הַתְּחִתּוֹנִים מְאִירִים וְנַצְצִים מִתּוֹף אִוְתוֹ הָאֵזֶר הַטְּמִיר וְהַגְּנוּז שֶׁל אֵלוֹ הַנִּיצוּצוֹת.

העליונים, היין של התורה.
ואתם המאורות העליונים
שמאירים פנים, ומאורות. והם
שבעים השמות שבהם נקרא
הקדוש ברוך הוא.

בסוד וסתר האלפא ביתא,
שאותן עשרים ושנים אותיות,
יש בהם עשר עליונות - א"ב ג"ד
ה"ו ז"ח ט"י. ושתיים עשרה
אחרות, שמתהפכות לכמה
גונים, ומתגלגלות באותיות,
ולעולם לא משתנות. שהרי יינה
של התורה מכאן מתפרש, לא
שיוצא מהאותיות הללו, אלא
מהסתר שלהם.

משום שכל האותיות יוצאות
מתוך נקדה עליונה, טמירה
ונסתרת, הסוד והכלל של
התורה, ולא היו בו רשומים
אותיות, עד שנכנסו לתוך היכל
טמיר, ויצאו האותיות, והיו
לחות ונקפאו.

ואז נחקק השם הקדוש בסוד
האותיות, בתוך האותיות שבהם
נבראו שמים וארץ, השם החקוק
העליון בסוד של ארבעים ושנים
אותיות.

בין שעמדו האותיות על תקונן
והתקנים העולם, אז התפקנו
האותיות בשבעים ושנים שמות
שנקראו יין, שבעים השמות
שבהם נקרא הקדוש ברוך הוא.
ואלו הם יין.

וה"ו. יל"י. סי"ט. על"ם. מה"ש.
לל"ה. אכ"א. כה"ת. הז"י. אל"ד.
לא"ו. הה"ע. יז"ל. מב"ה. הר"י.
הק"ם. לא"ו. כל"י. לו"ו. פה"ל.
נל"ך. יי"י. מל"ה. חה"ו. נת"ה.
הא"א. יר"ת. שא"ה. רי"י. או"ם.
לכ"ב. וש"ר. יח"ו. לה"ח. כו"ק.

נת"ה. הא"א. יר"ת. שא"ה. רי"י. או"ם. לכ"ב. וש"ר. יח"ו. לה"ח.

פנימאין נהירין פלהו ונצצי. ודא הוא מיין,
מאינון נהירין עילאין, יינא דאורייתא. ואינון
בוצינין עילאין דנהרין אנפין, ובוצינין. ואינון
שבעין שמהן דאתקרי בהו קודשא בריך הוא.

(דף 99 ע"א.)

ברזא וסתר דאלפא ביתא, דאינון
כ"ב אתון, אית מנייהו עשר
עילאין, א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י.
ותריסר אחרנין, דמתהפכין לכמה גוונין,
ומתגלגלין באתון, ולעולם לא משניין.
דקא יינא דאורייתא מהכא מתפרש.
לא דנפקא מאלין אתון, אלא מטמירו
דלהון.

בגין דאתון כולהו נפקו מגו נקודה עילאה,
טמירא וסתימא, רזא וכללא דאורייתא,
ולא הוו רשימין אתון ביה, עד דעלו
לגו היכלא טמירא, ונפקו אתון, ולחים
הוו, ואתקרישו.

וכדין אתגליף שמא קדישא ברזא דאתון.
בגו אתון דאתבריו בהו שמא
וארעא. שמא גליפא עילאה ברזא דארבעין
ותרין אתון.

בין דקיימו אתון על תיקונייהו, ואתקיים
עלמא. פדין אתתקנו אתון בשבעין
ותרין שמהן, דאיקרון יין, שבעין שמהן
דאתקרי קודשא בריך הוא. ואלין
אינון יין.

וה"ו. יל"י. סי"ט. על"ם. מה"ש. לל"ה.
אכ"א. כה"ת. הז"י. אל"ד. לא"ו.
הה"ע. יז"ל. מב"ה. הר"י. הק"ם. לא"ו.
כל"י. לו"ו. פה"ל. נל"ך. יי"י. מל"ה. חה"ו.

מנ"ד. אנ"י. חע"ם. רה"ע. יי"ז.
הה"ה. מי"ך. וו"ל. סא"ל. ער"י.
עש"ל. מי"ה. וה"ו. דנ"י. הח"ש.
עמ"ם. ננ"א. ני"ת. מב"ה. פו"י.
נמ"ם. יי"ל. הר"ח. מצ"ר. ומ"ב.
יה"ה. ענ"ו. מח"י. דמ"ב. מנ"ק.
אי"ע. חב"ו. רא"ה. יב"ם. הי"י.
מו"ם.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאֵה (שיר א). נֵר
הַמְּעַרְב, כְּשׁוֹלֵט וְעוֹמֵד אֶל נֵר
הַמְּזֹרַח, זֶה שְׁחֹר וְזֶה לְבָן. כְּמָה
הוּא יָאֵה בְּאוֹתוֹ הָאוֹר הַלְבָן.
הָאוֹר שֶׁל הַמְּאוֹר, שְׁנֵי אוֹרוֹת
מִתְחַבְּרִים כְּאַחַד. הַתְּחִתּוֹן שְׁחֹר,
וְהָעֲלִיוֹן לְבָן. זֶה שׁוֹלֵט עַל זֶה,
הָאוֹר הַלְבָן עַל הַשְּׁחֹר. וְעַם כָּל
זֶה, כְּמָה הוּא יָאֵה.

בְּתִקּוּן שְׁתַּחֲתִיָּה, כְּמָה תִּקּוּנִים
עוֹמְדִים תַּחֲתִיָּה, פְּתִילָה וְנֵר
וְשִׁמּוֹן. וְהִיא עוֹמֵדָת בְּגִדְלָ עֲלִיוֹן,
נֹאֵה בְּאוֹתוֹ הָאוֹר הַלְבָן. כֶּף בְּנוֹת
יְרוּשָׁלַיִם, אֵלוֹ תִּקּוּנִים שְׁלֵמָטָה
שְׁעוֹמְדִים תַּחֲתִיָּה בְּנוֹי שְׁלָה.
כְּאַהֲלֵי קֶדֶר פִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה. זֶה
שְׁחֹר וְזֶה לְבָן.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאֵה, כְּתוּב (משלי כב)
חֲנֹף לְנֹעַר עַל פִּי דְרָכּוֹ גַם כִּי יִזְקִין
לֹא יִסּוּר מִמֶּנּוּ. כְּשֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם, בְּרָא אוֹתוֹ
בְּדִיוֹקָן עֲלִיוֹן, אֵיבְרֵיו וּפְרָקָיו
כְּלָם בְּסוּד עֲלִיוֹן. הוֹרִיד אוֹתוֹ
לְאַרְץ לְתוֹף גֵּן הָעֵדֶן, שֶׁבְּרָא
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְץ בְּמִקּוֹם
טָמִיר וְגִנּוּז, שֶׁהוּא בְּדִיוֹקָן וְצִיּוּר
שְׁלֵמָעֵלָה, שְׁכָתוּב (בראשית ב) וַיִּקַּח
ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיִּנְחָהוּ בְּגֵן
עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וַיִּנְחָהוּ בְּגֵן
עֵדֶן סִתָּם, שֶׁהִפְל בְּסוּד אַחַד.
וְאִם תֹּאמַר, בְּגֵן עֵדֶן הָעֲלִיוֹן, כְּמָה
תְּחוּמִים וְכְמָה חוּמוֹת מִתְּחַמְּמִים
סָבִיב סָבִיב לוֹ, מִכְּמָה מִחֲנוֹת
עֲלִיוֹנִים וְרוּחוֹת קְדוֹשׁוֹת, וְכֵאֵן

כו"ק. מנ"ד. אנ"י. חע"ם. רה"ע. יי"ז.
הה"ה. מי"ך. וו"ל. יל"ה. סא"ל. ער"י.
עש"ל. מי"ה. וה"ו. דנ"י. הח"ש. עמ"ם.
ננ"א. ני"ת. מב"ה. פו"י. נמ"ם. יי"ל. הר"ח.
מצ"ר. ומ"ב. יה"ה. ענ"ו. מח"י. דמ"ב.
מנ"ק. אי"ע. חב"ו. רא"ה. יב"ם. הי"י.
מו"ם.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאֵה, בּוֹצִינָא דְמְעַרְב, פְּד שְׁלֵטָא
וְקִימָא לְגַבֵּי בּוֹצִינָא דְמְזֹרַח, דָּא
אוּכְמָא, וְדָא חִיוּרָא. כְּמָה הוּא יָאֵה, בְּהֵוּא
נְהִירוֹ חִוּרָא.

נְהִירוֹ דְבוֹצִינָא, תְּרִין נְהוּרִין מִתְחַבְּרִין כְּחָדָא.
תַּתְּאָה אוּכְמָא, (דף טו ע"ב) עֵילְאָה חִיוּרָא.
דָּא שְׁלֵטָא עַל דָּא, נְהוּרָא חִיוּרָא עַל אוּכְמָא.
וְעַם כָּל דָּא, כְּמָה אֵיְהִי יָאֵה.

בְּתִיקּוּנָא דְתַחֲתִיָּה, כְּמָה תִּקּוּנֵין קִימִין
תַּחֲתִיָּה, פְּתִילָה וְשִׁרְגָא וּמְשָׁחָא.
וְאֵיְהִי קִימָא בְּרַבּוֹ עֵילְאָה, יָאֵה בְּהֵוּא נְהוּרָא
חִיוּרָא. כֶּף בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם, אֵלִין תִּקּוּנֵין
דְלַתְתָּא, דְקִימִין תַּחֲתִיָּה בְּנוֹי דִילָהּ. כְּאַהֲלֵי
קֶדֶר פִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה. דָּא אוּכְמָא, וְדָא חִיוּרָא.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאֵה, כְּתִיב (משלי כב ו) חֲנֹף לְנֹעַר
עַל פִּי דְרָכּוֹ גַם כִּי יִזְקִין לֹא יִסּוּר
מִמֶּנּוּ. כִּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם, בְּרָא
לִיה בְּדִיוֹקָנָא עֵילְאָה, אֲבָרוֹי וְשִׁיפּוֹי כְּלֵהוּ
בְּרָזָא עֵילְאָה. נְחִית לִיה לְאַרְעָא גּוֹ גִינְתָּא
דְעֵדֶן, דְבְּרָא קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְעָא בְּאַתֵּר
טָמִיר וְגִנּוּז, דְאֵיְהוּ בְּדִיוֹקָנָא וְצִיּוּרָא דְלְעֵילָא.
דְכְּתִיב, (בראשית ב טו) וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
וַיִּנְחָהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וַיִּנְחָהוּ בְּגֵן
עֵדֶן סִתָּם, דְכוּלָּא בְּרָזָא חָדָא.

וְאִי תִימָא, בְּגֵן עֵדֶן עֵילְאָה, כְּמָה תְּחוּמִין,
וְכְמָה שׁוּרִין מִתְּחַמְּמִין סְחֹר סְחֹר לִיה, מִכְּמָה מְשַׁרְיִין עֵילְאִין וְרוּחִין

בגן העדן הנה של הארץ אין מתקם כף. שאם תאמר, הואיל והוא בדיוקן עליון, התקין אותו בכמה רוחות ונשמות של צדיקים. אם כן, טרם שהיו צדיקים בעולם, לא היה בדיוקן עליון גן העדן הנה שלמטה?

אָלָא, ודאי בדרגמא ודיוקן עליון הוא מיום שנברא העולם, וטרם שנברא האדם היו כמה חומות פחומים שמלאכים עליונים סובבים אותו, שלא היה ללא שמירה, משום שבכל אותם ההיכלות ששם יש שליטים ששומרים אותו. עד שאותם רוחות נכללים ללא לעולם הנה, כל הרוחות והנשמות שהיו עתידות להפגס לעולם הנה, כלם היו שם טרם נברא אדם.

ועד היום טרם יבאו להפגס לעולם הנה. אותן הרוחות שעתידות להנתן בעולם הנה, כלם היו שם, והרוחות והנשמות הללו עולות ויורדות, יצאו מגן העדן שלמעלה, ויורדות בגן העדן שלמטה, ומתלבשים שם בלבושים כמו גופי העולם הנה. ומתעסקים בתורה לדעת ולהפיר את אותו הלבוש בכבוד רבונם, כל אחד ואחד, כמו שעתידים להיות בעולם הנה.

וההוא שתקונו יפה ונאה באותו הלבוש, ואם השתדלותו פראוי, מעלים אותו למעלה לפני המלך הקדוש בלבוש הנה כמו של העולם הנה, ועומד לפניו, ושם בו הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (מלכים ב-ה) חי ה' אשר עמדתיו לפניו. טרם שיצאתי לעולם.

יש לבושים שמתלבשים בהם רוחות, כמו שהגוף של העולם הנה. ואם הגוף הנה עתיד לעזב

קדישין, והכא בהאי גנתא דעדן דארעא, לא מתפתחמא הכי. דאי תימא, הואיל ואיהו בדיוקנא עילאה, אתקין ליה בכמה רוחין ונשמתין דצדיקניא. אי הכי, עד לא הוו צדיקניא בעלמא, לא הוה בדיוקנא עילאה האי גנתא דעדן דלתתא.

אָלָא, ודאי בדרגמא ודיוקנא עילאה איהו מיומא דאתברי עלמא. ועד לא אתברי אדם, הוו כמה שורין פחומין דמלאכין עילאין סחרין ליה, דלא הוה בלא נטירו, בגין דבכל אינון היכלין דתמן, אית שולטנין נטרין ליה. עד דאינון רוחין אתפלילין למיתי בהאי עלמא, כל רוחין ונשמתין דהוו זמינין לאעלא בהאי עלמא, פלהו הוו תמן עד לא אתברי אדם.

ועד יומא עד לא ייתון לאעלא בהאי עלמא, אינון רוחין דזמינין לאתניהבא בהאי עלמא, פלהו הוו תמן. ואלין רוחין ונשמתין סלקין ונחתין, נפקו מגן עדן דלעילא, ונחתין בגן עדן דלתתא, ומתלבשין תמן בלבושין, פגוונא דגופי דהאי עלמא.

ואתעסקן באורייתא, למנדע ולאסתפלא בההוא לבושא ביקרא דמאריהון, כל חד וחד, כמה דאזדמן למהוי בהאי עלמא. וכהוא דתיקוניה שפיר ונאות בההוא לבושא, ואי אשתדלותיה פדקא יאות, סלקין ליה לעילא לקמי מלכא קדישא, בהאי לבושא פגוונא דהאי עלמא, וקאים קמיה, וחדדי ביה קודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, (מ"ב ה טז) חי ה' אשר עמדתיו לפניו. עד לא נפקית לעלמא.

אית לבושין דמתלבשין בהון רוחין, פגוונא דגופא דהאי עלמא. ואי האי גופא אזדמן למשבק רוחא קדישא,

את הרוח הקדושה ולסטות אחרי רוח רעה, אותה רוח קדושה פורחת מתוך אותו הלבוש, ואותו הלבוש נמשך מחוץ לגן עדן.

משום שבכל יום שני ובכל יום רביעי, רוח רעה של אשת זנונים הולכת סביב הגן. ויש לבושים שנמשכים אחרי אותה רוח רעה, ותשוקתה של אותה רוח רעה בהם. וכיון שרוח הקדש יורדת להתלבש בו, אין מתישבת בתוכו, ופורחת ממנו ועולה למעלה.

ואותו הלבוש נמשך אחר אותה רוח רעה, ומוציאים אותו החוצה, ויושב שם עד שבא אותו האדם, ומתלבש בו, ומורידו לגיהנם, ונדון בו בכל יום.

ואותה רוח הקדש שפורחת מאותו הלבוש, עולה למעלה, ונכנסת לאוצר אחד עד שמוציא אותו רשע בן או זרע, שיוריד אותה רוח קדש, ונשתלם בה פראוי. ולאותו הרשע יש לו מניחה אחר כך, ומצפצף ועולה ומתלבש בלבוש אחר.

ועומד על פתח גן העדן, ורואה אותה רוח קדש שהשאר בכמה כבוד, ובכמה אור, ומתבליש בו. וכן משגיח באתו כבוד של שאר הצדיקים, ומתבליש ובוכה על מעשיו.

ובשברא הקדוש ברנף הוא את אדם הראשון, הכניס אותו לגן עדן בלבוש כבוד אחד של אור גן העדן, ונשתלם ברוח ונשמה קדושה להיות שלם בכל.

הוא ואשתו היו מטיילים בגן עדן, והמלאכים העליונים סביבם, מענגים אותם בכמה עדוניהם,

עדוניהם ועינוגיהם. ופתח ליה חד אוצר, ואחמי ליה כל אינון דרינ בתראין,

ולאסטאה בתר רוחא בישא, ההוא רוחא קדישא פרח מגו ההוא לבושא, וההוא לבושא אתמשך לבר מגן עדן.

בגין דבכל יומא תניינא ובכל יומא רביעאה, רוחא בישא דאשת זנונים, אזלא סחרניה דגנתא. ואית לבושין דאתמשכן אבתריה דההוא רוחא בישא, ותיאובתיה דההוא רוחא בישא בהו. וכיון דרוחא קודשא נחית ואתלבשא ביה, לא אתישבא בגויה, ופרח מגיה, וסליק לעילא.

וההוא לבושא, אתמשך בתר ההוא רוחא בישא, ומפקי ליה לבר, ויתבא תמן עד דאתי ההוא בר נש, ואתלבש ביה, ונחית ליה לגיהנם, ואתדן ביה בכל יומא.

וההוא רוחא דקודשא, דקא פרח מההוא לבושא, סליק לעילא, ואעל בחד אוצר, עד דנפיק מההוא חייבא פרא, או זרעא, דייחות ההוא רוחא קדישא, ואשתלים ביה פדקא יאות. וההוא חייבא אית ליה נייחא לבתר, ומצפצפא וסליק, ואתלבש בלבושא אחרא.

וקאי אפתחא דגן עדן, וחמי לההוא רוחא קדישא דאיהו שבק, בכמה יקר, ובכמה נהירו, ואכסיף ביה. וכן אשגח בההוא יקר דשאר צדיקיא, ואכסיף ובכי על עובדוי.

וכד ברא קודשא בריה הוא לאדם הראשון, אעיל ליה בגנתא דעדן בחד לבוש יקר דנהורא דגן עדן, ואשתלים ביה ברוח ונשמה קדישא, למהוי שלים בכלא.

הוא ואתתיה היו מטיילין בגן עדן, ומלאכי עילאי סחרנייהו, מענגי לון בכמה

עדוניהם ועינוגיהם. ופתח ליה חד אוצר, ואחמי ליה כל אינון דרינ בתראין,

וְעוֹנֵיגִים. וּפְתַח לוֹ אוֹצֵר אֶחָד, וְהָרָאָה לוֹ כָּל אוֹתָם הַדּוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים, כָּל דּוֹר וָדוֹר. וְהִיָּה רוֹאֵה דְיוֹקְנָאוֹת עֲלִיּוֹנִים וְדְיוֹקְנָאוֹת תַּחְתּוֹנִים בְּאוֹר שֶׁל הָאֲסַפְקָלְרִיָּה הַמְאִירָה עֲלֵיהֶם. יִרְדֶּה אֶשֶׁת זְנוּנִים, וְאוֹתוֹ שְׂרוּכֵב וְשׁוֹלֵט עֲלֶיהָ, אוֹתוֹ חֶסֶר לֵב, שְׁמִסִּית אֶת כָּלָם. וְרָאוּ אוֹתוֹ כְּבוֹד עֲלִיּוֹן שֶׁהִיָּה בּוֹ אָדָם וְאֶשֶׁתוֹ. הַתַּחֲזֵקָה אֶשֶׁת זְנוּנִים כִּכְח וְתַקְרָף שֶׁל אוֹתוֹ הַשׁוֹלֵט עֲלֶיהָ, וְקָרְבָּה אֶצֶל חוּה, וְהַתְּחִילָה לַפְתּוּתָהּ בְּכַמְהָ פְתוּיִים, וּבְכַמְהָ מִתְקַן לְשׁוֹן, עַד שֶׁהַתְּפִתָּה. וְאִזּוֹ הַתְּפִתָּה אַחַר כֶּף אָדָם, וּפְרָחוּ מִמֶּנּוּ אוֹתָם לְבוֹשִׁים. וְהִסְתַּלְקָה הַנְּשֻׁמָּה, הַזֹּהֵר שֶׁל הָאֲסַפְקָלְרִיָּה שֶׁלְמַעַלָּה מִמֶּנּוּ, וְנִשְׁאַר עֵרֶם מִכָּל הוּא וְאֶשֶׁתוֹ.

בֵּינָן שְׁחֵשֵׁב תְּשׁוּבָה, אַחַר שֶׁגִּרַשׁ מִגֵּן עֵדֶן, וְעָמַד בַּחוּץ, חָס עֲלָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעָשָׂה לוֹ לְבוֹשִׁים אַחֲרִים, כְּמוֹ שֶׁצָּרִיף לַהֲשַׁתֵּם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאַחַר כֶּף הַשְּׁתַּמֵּשׁ בַּחוּץ, וְהוֹלִיד בָּנִים. וְאוֹתוֹ זֶהר הַנְּשֻׁמָּה הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁפְּרָחָה מִמֶּנּוּ, עֲלָתָה לְמַעַלָּה, וְהִיָּתָה גְנוּזָה בְּאוֹצֵר אֶחָד שֶׁהוּא גּוּף. עַד שֶׁהוֹלִיד בָּנִים, וְיֵצֵא חֲנוּף לְעוֹלָם. בֵּינָן שֶׁבָּא חֲנוּף, אוֹתוֹ הַזֹּהֵר הַעֲלִיּוֹן, הַנְּשֻׁמָּה הַקְּדוּשָׁה יִרְדֶּה בּוֹ, וְהִיָּה חֲנוּף בְּאוֹתָהּ גְּדוּלוֹת עֲלִיּוֹנָה שֶׁהִשְׁאִיר מִמֶּנּוּ אָדָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ה')

וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוּף אֶת הָאֱלֹהִים וְגוֹ'. אַחַר כֶּף הַצֵּטְרִיף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְטַל אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלְכַלֵּל רוּחַ קְדוּשָׁה מִמֶּטָה וּמִלְמַעַלָּה, וְהַכֵּל נְכַלֵּל בְּאוֹתָהּ רוּחַ קְדוּשָׁה. וְאוֹתָהּ רוּחַ קְדוּשָׁה נְכַלֵּלָה מִמֶּטָה וּמִמַּעַלָּה, לְהַמְשִׁיף כָּל הָעוֹלָם מִיָּן אַחַר מִינוֹ. בֵּינָן שֶׁנְּכַלֵּל, נַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה בְּעוֹלָם

כָּל דָּרָא וְדָרָא. וְהוּהוּ חָמִי דְיוֹקְנִין עֵילְאִין, וְדְיוֹקְנִין תַּתְּאִין, בְּנִהִירוֹ דְאֲסַפְקָלְרִיא דְנִהָרָא עֲלֵיהוּ.

נַחְתָּא אֶשֶׁת זְנוּנִים, וְהוּהוּ דְרָכִיב וְשִׁלִּיט עֲלָהּ, הוּהוּ חֶסֶר לֵב, דְאֲסִטִּי כְּלָא. וְחָמוּ הוּהוּ יִקָּר עֵילְאָה דְהוּהוּ בִּיה אָדָם וְאֶתְתִּיה. אֶתְתַּקְפַּת אֶשֶׁת זְנוּנִים, בְּחִילָא וְתוֹקְפָא דְהוּהוּ דְשִׁלִּיט עֲלָהּ, וְקָרִיבַת אֶצֶל חוּה, וְשִׁרְיַאת לְמִפְתִּי לָהּ בְּכַמְהָ פְתוּיִים, וּבְכַמְהָ מְתִיקוּ דְלִישְׁנָא, עַד דְאֶתְפִּיאת. כְּדִין, וְאֶפְתַּת לְבַתֵּר אָדָם, וּפְרָחוּ אֵינּוֹן לְבוֹשִׁין מִיַּנְיָה, וְסִלְיָא נִשְׁמַתָּא זֶהרָא דְאֲסַפְקָלְרִיא דְלַעִילָא מִיַּנְיָה, וְאֶשְׁתָּאֵר עָרוֹם מִכְּלָא, הוּא וְאֶתְתִּיה.

בֵּינָן דְחֵשִׁיב תְּשׁוּבָה, לְבַתֵּר דְאֶתְתַּרְךָ מִגֵּן עֵדֶן, וְאֶתְקַיִים לְבַר. חָס עֲלֵיהָ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְעָבַד לִיָּה לְבוֹשִׁין אַחֲרִינִין, כְּגוֹוֹנָא דְאֲצִטְרִיף לְאֶשְׁתַּמְשָׂא בְּהָאֵי עֲלֵמָא. וְלְבַתֵּר אֶשְׁתַּמֵּשׁ לְבַר, וְאוֹלִיד בְּנִין.

וְהוּהוּ זֶהרָא דְנִשְׁמַתָּא עֵילְאָה דְפְרָחָה מִיַּנְיָה, סִלְיָקַת לְעֵילְא, וְהוּת גְּנִיזָא בְּחַד אוֹצֵר, דְאִיְהוּ גּוּף. עַד דְאוֹלִיד בְּנִין, וּנְפַק חֲנוּף לְעֵלְמָא. בֵּינָן דְאֶתָּא חֲנוּף, הוּהוּ זֶהרָא עֵילְאָה נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא נַחְתַּת בִּיה, וְהוּהוּ חֲנוּף בְּהוּא רְבוּ עֵילְאָה דְשִׁבְק מִיַּנְיָה אָדָם. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ה כד) וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוּף אֶת הָאֱלֹהִים וְגוֹ'.

לְבַתֵּר, אֲצִטְרִיף לִיָּה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְנִטְלָא לִיָּה מִהָאֵי עֲלֵמָא, וְלֹאֲתַכְּלָלָא רוּחָא קְדִישָׁא, מִתְתָּא וּמִלְעֵילְא, וְאֶתְכְּלִיל כּוּלָּא (ד) פה ע"א) בְּהוּא רוּחָא קְדִישָׁא. וְהוּהוּ רוּחָא קְדִישָׁא אֶתְכְּלִיל מִתְתָּא וּמִלְעֵילְא, לְאֶתְמַשְׁכָּא כָּל עֲלֵמָא זֵינָא בְּתַר זֵינְיָה.

בֵּינָן דְאֶתְכְּלִיל, אֶתְעָבִיד מִמֶּנָּה בְּהָאֵי עֲלֵמָא

הזה ובעולם שלמעלה. בעולם הזה - מצד אותו הכללה שנקלל מהעולם הזה. ובעולם שלמעלה - מצד אותה הכללה שנקלל מלמעלה.

ובב"ר פעם ופעם שיש צדיקים וחסידים בעולם, מתחדשת אותה הכללה שנקלל ממטה מהצד של חנוף. אז הוא נער, בסוד התחדשות הלבנה. וזה סוד (משלי ב) חנוף לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה. מה זה על פי דרכו? על פי דרכו של חנוף. ללכת באותו דרך אמת, בדרך ישר ושלם.

גם פי יזקין אותו הדיוקן של חנוף מאותו הזמן שנקלל באותו הקדש, אל תאמר שהרי זקן מכמה ימים והוסר מאותו המקום. לא כן, אלא בכל פעם ופעם שיש צדיקים וחסידים בעולם, אותה ההכללה של אותו הצד התחדשה, ונראה אותו דיוקן ממש נער, ולא זו ממש. ובגלל אותה ההכללה יורשים התחתונים מטל ההשקאה העליונה, ויורדת ירשה של גדלות הקדשה לעולם.

ועל זה (שיר א) שחורה אני ונאנה. שחורה אני שלמטה, ונאנה אני מצד ההכללה שלמעלה.

שחורה אני - פשראיתי כמה רשעים שמרגיזים את רבון הכל, ואני זן אותם בצד של אותה ההכללה שלמטה שבי, ונאנה מהצד שלמעלה.

בנות ירושלים - אף על גב שירושלים ובית המקדש הכל אחד, בית המקדש הוא יתר בכמה קדושים ובכמה עלויים. בית המקדש אחד, וירושלים אחת, ובית קדש הקדשים לפנים מהם, שהוא הפנימי מכלם.

ובעלמא דלעילא. בהאי עלמא, מסטרא דההוא כלילו דאתכליל מהאי עלמא, ובעלמא דלעילא, מסטר דההוא כלילו דאתכליל מלעילא.

ובב"ר זמנא וזמנא דצדיקי וחסדי אית בעלמא, אתחדש ההוא כלילו דאתכליל מתתא מסטרא דחנוף, כדין איהו נער, ברזא דחדתותא דסיהרא. ורזא דא, (משלי כב) חנוף לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה. מאי על פי דרכו. על פי דרכו דחנוף. למיזל בההוא דרך קשוט, באורח מישר ושלם.

גם פי יזקין ההוא דיוקנא דחנוף, מההוא זמנא דאתכליל בההוא קודשא, לא תימא דהא סיב מכמה יומין ואתעדי מההוא אתר, לאו הכי, אלא בכל זמנא וזמנא דצדיקי וחסדי אית בעלמא, ההוא כלילו דההוא סטרא אתחדש, ואתחזי ההוא דיוקנא ממש נער, ולא אתעדי מתמן. ובגין ההוא כלילו, ירתי תתאי מטלא דשקיו עילאה, ונחתא ירותא דרבו קדישא לעלמא.

ועל דא שחורה אני ונאנה, שחורה אני מסטרא דלתתא, ונאנה אני מסטרא דכלילו דלעילא.

שחורה אני, פד חזינא כמה חייבין דמרגיזין למארי כולא, ואנא זן לון בסטרא דההוא כלילו דלתתא דבי. ונאנה, מסטרא דלעילא.

בנות ירושלים, אף על גב דירושלים ובי מקדשא כולא חדא, בי מקדשא איהו יתיר, בכמה קדושין, בכמה עלויין. בי מקדשא חד, וירושלים חד, ובית קדש הקדשים לגו מינייהו, דהוא פנימאה מכולהו.

וְזוּה בְּשַׁעַה שֶׁהַגְּבִירָה הִתְקַשְׁטָה
וְרוּצָה לְהִתְקַרֵּב לְבַעֲלָהּ,
וּמִתְקַשְׁטֶטת וְאוֹמֶרֶת לְהַמּוֹנִיָּה,
שְׁחֹרָה אָנִי - מִהֲצַד שְׁלֹמֶטָה,
וְנֵאמָר - בְּהַכְלָלָהּ, שֶׁל הַצַּד
שְׁלֹמֶעֱלָה יוֹתֵר, (וְנֵאמָר - בְּצַד הַהַכְלָלָה
שְׁלֹמֶטָה תְּלִידָה) מִלְּשׁוֹם שְׁכִתּוּב (דְּבָרִים ב'
ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם.
יִשְׂרָאֵל דְּבָקִים בַּה' בְּאוֹתוֹ הִתְקוּן
יוֹתֵר מִהַפֵּל.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֵאמָר, אָמַר לוֹ
אֱלֹהֵיהֶם: רַבִּי, כָּל הַדְּבָרִים הֵלְלוּ
רְשׁוּמִים לְמַעַלָּה טָרַם שֶׁתִּבָּא
לְעוֹלָם מִשְׁמַךְ, וְכַעַת כָּלֵם
עוֹמְדִים בְּהִתְחַדְּשׁוֹת כְּמוֹ מִקְדָּם.
וּבְחוֹתֶם הַטְּבַעַת שֶׁל הַמֶּלֶךְ כָּלֵם
נִסְתָּרִים.

פִּתְחָ וְאָמַר, (בְּרֵאשִׁית א') וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהִי מֵאֲרַת בְּרַקִּיעַ
הַשָּׁמַיִם. הַפְּסוּק הַזֶּה נִתְּבָא,
וְהַחֲבָרִים הִתְעוֹרְרוּ בוֹ, וְכַף הוּא.
אֲלֵא לְמָה זֶה כְּתוּב בַּיּוֹם
הַרְבִּיעִי? שֶׁהָרִי מִיּוֹם שְׁנֵי רְאוּי
שֶׁתְּהִיָּה הַלְּבָנָה חֲסֵרָה, שֶׁבַּיּוֹם
שְׁנֵי נִבְרָא בוֹ גִּיהֶנֶם, וְהוֹאִיל
וְנִבְרָא בוֹ, הַלְּבָנָה חֲסֵרָה בְּגִלְלוֹ,
לְמָה הוּא כְּתוּב בְּרַבִּיעִי?

עוֹד יֵשׁ לְשֶׁאֵל, אִם חֲסֵרוֹן הַלְּבָנָה
הוּא בְּרַבִּיעִי, הָרִי שְׁנֵינוּ, שְׁנִשׁוּאֵי
בְּתוֹלָה אֵינוֹ אֲלֵא בְּרַבִּיעִי, הַיּוֹם
שֶׁל חֲסֵרוֹנָה שֶׁל בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל,
לֹא רְאוּי שֶׁתְּהִיָּה בְּתוֹלָה אַחֲרַת
בְּשִׁלְמוֹת, שֶׁהָרִי אֵין שְׁלֹמוֹת
לְאִשָּׁה אֲלֵא עִם בַּעֲלָהּ?

אֲבָר בַּיּוֹם שְׁנֵי שְׁבוּ נִבְרָא גִּיהֶנֶם,
טָרַם עֲמַד בְּקִיּוּמוֹ, שֶׁהָרִי יֵצֵא
מִיּוֹם שְׁנֵי שֶׁהוּא חֲשָׁף, וְאֵז נִבְרָא
מִמֶּנּוּ, שְׁכִתּוּב (אִיּוֹב כח) קָץ שָׁם
לְחֲשָׁף וְגו', וְדָרְכּוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הַקָּץ
לְכָל תְּכָלִית הוּא חוֹקֵר, מִתִּי?
אֲחֵר שְׁעוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ.

וְאֵין עוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ עַד שֶׁהַלְּבָנָה
מִתְמַעֲטֶטת בְּרַבִּיעִי, שֶׁהָרִי הַלְּבָנָה
הִיא רְגֵל רְבִיעִית בְּכִסָּא הַעֲלִיּוֹן,

וְהָאִי בְּשַׁעַתָּא דְּמִטְרוֹנִיתָא אֲתַקְשְׁטַת, וּבַעֲיָא
לְאַתְקַרְבָּא בְּבַעֲלָהּ, וְהִיא אֲתַקְשְׁטָא,
אִיהִי אֲמַרְת לְאוּכְלוּסִיָּה, שְׁחֹרָה אָנִי, מִסְטָרָא
דְּלִתְתָּא. וְנֵאמָר, בְּכִלְיוֹ דְּסְטָרָא דְּלַעֲיִלָּא יִתִּיר,
(נ"א וְנֵאמָר בְּסְטָרָא דְּכִלְיוֹ דְּלִתְתָּא תְּלִיא) בְּגִין דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ב'
ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם. יִשְׂרָאֵל דְּבָקִים
בַּה', בְּהֵוָּא תִּיקוּנָא יִתִּיר מִכּוּלָּא.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֵאמָר, אָמַר לִיה אֱלֹהֵיהוּ, רַבִּי, כָּל
אֲלִין מְלִין אֵינוֹן רְשִׁימִין לְעִילָּא עַד
לֹא תִיתִי לְעִלְמָא מִן שְׁמַךְ. וְהַשְׁתָּא בְּחִדְתוּתָא
קְיִימִי כּוּלְהוּ כְּמִלְקָדְמִין. וּבְחוֹתְמָא
דְּגוֹשְׁפִּנְקָא דְּמִלְכָּא כּוּלְהוּ חִתִּימִין.

פִּתְחָ וְאָמַר, (בְּרֵאשִׁית א' יד) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מֵאֲרַת
בְּרַקִּיעַ הַשָּׁמַיִם, הָאִי קָרָא אֲתַמָּר.
וּחְבָרִיא אֲתַעְרוּ בֵּיה, וְהָכִי אִיהוּ. אֲלֵא אֲמַאי
כְּתִיב דָּא בַּיּוֹמָא רְבִיעָא, דְּהָא מִיּוֹם שְׁנֵי
אֲתַחְזִי לְמַהוּי סִיְהָרָא חֲסֵרָא, דְּבַיּוֹם שְׁנֵי
אֲתַבְרִי בֵּיה גִּיהֶנֶם, וְהוֹאִיל וְאַתְבְּרִי בֵּיה,
סִיְהָרָא אִיהִי חֲסֵרָה בְּגִינָיָה, אֲמַאי אִיהוּ כְּתִיב
בְּרַבִּיעִי.

הוּ אִית לְשֶׁאֲלֵא, אִי גִרְעוֹנָא דְּסִיְהָרָא אִיהוּ
בְּרַבִּיעִי, הָא תְּנִינִן, דְּנִישׁוּאֵי בְּתוֹלָה לָאו
אִיהוּ אֲלֵא בְּרַבִּיעִי, יוֹמָא דְּגִרְעוֹנָא דְּבְתוֹלַת
יִשְׂרָאֵל, לֹא אֲתַחְזִי לְמַהוּי בְּתוֹלָה אַחֲרָא
בְּשִׁלְמוֹ, דְּהָא לִית שְׁלִימוֹ לְאַתְתָּא אֲלֵא
בְּבַעֲלָהּ.

אֲבָר בַּיּוֹם שְׁנֵי דְּאַתְבְּרִי בֵּיה גִּיהֶנֶם, עַד לֹא
קְיִימָא בְּקִיּוּמָא. דְּהָא נִפְק מִיּוֹם שְׁנֵי
דְּהוּא חֲשָׁף, וּכְדִין אֲתַבְרִי מִנִּיָּה. דְּכְתִיב, (אִיּוֹב
כח ג') קָץ שָׁם לְחֲשָׁף וְגו', וְאַרְחִיָּה דְּהֵוָּא קָץ,
לְכָל תְּכָלִית הוּא חוֹקֵר, אִימְתִי. לְבַתֵּר דְּקִיּוּמָא
בְּקִיּוּמָהּ.

וְרָא קְיִימַת בְּקִיּוּמָהּ, עַד דְּאַזְעִירַת סִיְהָרָא

ומשום שהיא יום רביעי לשלשת העמודים האחרים, נאמר ברביעי את המעשה שלה, שהרי הקטינה את עצמה ונחשף אורה, ועל זה לבתולה יש קיום ברביעי, להראות (סיום) קיום בלבנה.

ודרום ההוא שבתולה נשאת ברביעי ויש לה קיום למטה, הפרוז עומד למעלה וקורא: (מיכה ט) אל תשמחי איבתי לי כי נפילתי קמתי. ועל זה, ביום הנפילה קימה משמע, שפתיב כי נפילתי קמתי.

ויאמר אלהים יהי מארת - חסר, משום שנתן מקום לצד האחר לשלט. ומכסה את אור הלבנה, כמו האגוז הזה, שהקלפה מכסה על המוח בכל הצדדים, ומתחזקת הקלפה בחוץ, וכערלה על הפרית. ומשום כך נחשף האור שלמעלה.

והיא אומרת, שחורה אני ונאנה בנות ירושלים. אל אותם האוכלוסים שלא היו בקשוטיה באותם הפנימיים. לפנימיים שקשטו אותה אינה אומרת את זה. אלא פשיצאת החוצה, לשאר האוכלוסים היא אומרת את זה.

לפנימיים שיודעים קשוטיה, וקשטו אותה בכמה קשוטים עליונים, היא אומרת להם ישקני, כמה אני מתקנת יפה לקבל נשיקות מן המלך. לאותם שבחוץ שאינם מכירים בקשוטיה אומרת שהיא שחורה, מהצד של התחתונים, מצד ההכללה שלמעלה, כדי שלא ישגוהו בעין רעה לקטרג לתחתונים.

שחרי אין להם קנאה אלא בתחתונים. פשהתחתונים הם בעלוי, הם מקנאים להם יותר מהכל. ואם תאמר שאין בהם

ברביעי, דהא סיהרא רגלא רביעאה איהו בכורסייא עילאה. ובגין דאיהי יומא רביעאה גבי תלת קיימין אחרנין, אתמר ברביעאה עובדא דילה, דהא אזעירת גרמה, ואחשיף נהוראה. ועל דא בתולה אית לה קיומא ברביעאה, לאחזאה (סיומא) קיומא בסיהרא.

וההוא יומא דבתולה נשאת ברביעי, ואית לה קיומא לתתא. פרוזא קיימא לעילא וקרי, (מיכה ז ח) אל תשמחי איבתי לי כי נפילתי קמתי. ועל דא, פיומא דנפילה קימה משמע, דכתיב פי נפילתי קמתי.

ויאמר אלהים יהי מארת (בראשית א יד), חסר, בגין דאתיהיב דוכתא לסטרא אחרא לשלטאה. וחפיא נהורא דסיהרא, פהאי אגוזא, דקליפה חפיא על מוחא בכל סטרין, ואתתקפת קליפא לבר, וכערלה על ברית. ובגין כך אתחשבת נהורא דלעילא.

והיא אומרת שחורה אני ונאנה בנות ירושלים, לגבי אינון אוכלוסין דלא הוו בקשוטהא באינון פנימאי. לפנימאי דקשטו לה, לא אומרת האי. אלא בד נפקת לבר, לגבי שאר אוכלוסין אומרת האי.

לפנימאי דידעי קישוטהא, וקשטו לה בכמה קישוטין עילאין, היא אומרת לון ישקני. כמה אנא מתתקנת יאות, לקבל נשיקין ממלכא. לאינון דלבר דלא ידעי בקישוטהא, אומרת דאיהי שחורה, מסטרא דתתאי, מסטרא דכלילו דלתתא, בגין דלא ישגוהו בעינא בישא לקטרגא לתתאי.

דהא לית לון קנאה אלא בתתאי, דכד תתאי אינון בעילויא, אינון מקנאן לון יתיר מפולא. ואי תימא, דלית בהו קנאה. בינייהו לית קנאה, אבל על אחרנין אית להו קנאה.

ה) **"תוספתא"**, הם קטעים ובהם ראשי פרקים בחכמת קבלת הזהר, והוא מפזר בכל ג' חלקי הזהר.

ו) **"סתרי תורה"**, הם דרשות פסוקים מן התורה על ענייני הנשמה וסוד האלקות, והם מפזרים בזהר חלק א' (ספר בראשית).

עוד ספרים ומקורות שנזכרו בספר הזהר, עין גם כן להלן בסוף הפרק.

ב) זהר חדש

א. לאחרי שנדפס ספר הזהר (במונטובה וקרימונה, בשנים שי"ח-ש"כ), נמצאו עוד כתבי-יד רבים הכוללים קטעים השזיכים לפי תכנם לספר הזהר, שלא נכללו במהדורות ספר הזהר שנדפסו.

כתבי-היד שנמצאו שזיכים לכל חלק הזהר, מהם דומים לזהר על התורה, מהם לחלקים הפנימיים שבהר (מדרש הנעלם, סתרי אותיות ועוד), ומהם שזיכים בתכנם ובמהותם לתקוני הזהר.

ב. כשלים שנה לאחרי הדפסת המהדורות הראשונות הנ"ל של ספר הזהר, קבצו את כתבי-היד וערכו אותם על-פי סדר פרשיות התורה והמגלות (כפי הנראה נעשתה העריכה על ידי המקבל רבי אברהם הלוי מעיר צפת), והדפיסום לראשונה בשאלונקי (שנת שני"ז), ולאחר מכן בקראקא (שנת שס"ג), ומאז הדפיס פעמים רבות במהדורות שונות.

ג. **"זהר חדש" על התורה** נמצא על מספר פרשיות מכל חמש. על חמש בראשית: בראשית, נח, לך לך, וירא, ויצא, וישב. על חמש שמות: בשלח, יתרו, תרומה, כי תשא. על חמש ויקרא: צו, אחרי, בהר. על חמש במדבר: נשא, חקת, בלק, מטות. על חמש דברים: ואתחנן, כי תצא, כי תבוא.

ד. בקטעי הזהר הנ"ל משלבים, בעמודות נפרדות: **"סתרי אותיות"** ו**"מדרש הנעלם"**. אחרי כן באים מדרשים - **"מדרש הנעלם"** - למגלות: שיר השירים, רות ואיכה. ובסוף מדפיסים תקונים **["תקוני זהר חדש"]**, כדגמת התקוני זהר.

התגלות הזהר

קנא

ג) תקוני הזהר

א. "תקוני הזהר", שנדפס כספר בפני עצמו, מכיל שבעים תקונים, ועוד י"א תקונים. ובמהדורות אחדות נדפסו עוד "תקונים" הנדפסים כבר ב"זהר חדש", שעל פי תכנם וסגנונם שייכים גם הם לתקוני הזהר.

ב. כל אחד משבעים התקונים שב"תקוני הזהר" מתחיל בבאור המלה "בראשית", וממשיך בבאור פסוקים אחרים, בעקר מפרשת בראשית, אך גם מן התנ"ך. וכך זאת על דרך הסוד, בדרשות המגלות צפוני וסתרי תורה.

ג. על מהות הספר ותכליתו, ובעקר על שמו "תקונים", כותב רבי שלום בוזגלו, וזה לשונו:

ספר תקונים, כי תקוני העשיה עקר כל תקוניה, ואם לא תתקן ותעלה מהעשיה, איך יהיה תקון יצירה ובריאה, כי תחלת הכל הוא תקון העשיה.

הנה מצינו ועלה בדינו טעם הגיון לשם ספר התקונים, שכל פונת הרשב"י לתקן השכינה בעולם העשיה ... כי סגלת חבורא דא להביא גאלה וחרות מהגלות.

והגם שכל חבורי הרשב"י מקרבין הגואל ... הנה ספר התקונים בפרט, שלכונה זו חבורו, לתקן המלכות בעולם העשיה.

... מן השמים הרשוהו ועזרוהו לחבר זה ספר התקונים ... אמר רבי שמעון: זכאה חולקנא דעלאין ותתאין אינון באסקמותא לסייעא לן ... ובהקדמת התקונים ... רבי שמעון וחבריו, כד אתפנשו למעבד האי חבורא, רשותא אתיהיב לון ולאליהו עמהון ולכל נשמתין ... ולכל מלאכיה ... לגלאה לון רזין טמירין דלא אתיהיב רשו לגלאה עד דייתי דרא דמלכא משיחא.

(הקדמת פרוש כסא מלך לתקוני זהר)

ד. בריש ספר "תקוני הזהר", כמו בספר הזהר, באה הקדמה, ובראשה תמצית מהות הספר. וזה לשונו: "תקוני הזהר, דאינון שבעין אנפין לאורייתא

דפריש רבי שמעון בר יוחאי במלת בראשית מסתרי אורייתא, עכ"ל. לאחרי ה"הקדמה" באים באורי השבעים תקונים, מהם ארפים ומהם קצרים.

ה. בכמה מהדורות של ספר "תקוני הזהר" מדפס בשולי העמודים תאריכי הימים מר"ח אלול עד יום הכפורים, שבהם קוראים קטעים אלו שבספר תקוני הזהר - על פי המנהג (הובא גם בהקדמת פרוש כסא מלך לתקוני זהר), ללמד ולקרא את התקוני זהר בארבעים הימים שמר"ח אלול עד יום-הכפורים, כדלעיל פרק י'.

ו. פרושי התקוני זהר. ל"תקוני הזהר" לא נדפסו פרושים רבים. ואלו הם הפרושים המפרסמים לתקוני הזהר: "אור יקר לרבנו הרב הקדוש רבי משה קורדבירו" **"כסא מלך"** לרבי שלום בוזגלו; **"אור ישראל"** להמגיד הקדוש רבי ישראל מקוזניץ; **"באורי הגר"א"** לתקוני זהר (וילנא, תרכ"ז), **"חמדת צבי"** לרבי צבי הירש; **"באר יצחק"** לרבי יצחק איזיק מפאלצק; **"באר לחי רא"י"** לרבי צבי הירש שפירא מדינוב; **"כגן הירק"** לרבי פליפא ג'יג', **"נצוצי זהר"** להרב ראובן מרגליות.

ד) סבום כל חלקי הזהר וחלקיו

א. כל חלקי הזהר וחלקיו הפנימיים שכתבנו אודותם בפרק זה, רבם נתחברו על ידי רבי שמעון בר יוחאי, והנותרים - חלקם קדמו לרשב"י, ובהם השתמש רשב"י (כמו "ספרא דצניעותא"), וחלקם נכתבו או נערכו בדורות שלאחרי פטירת רשב"י (עין גם פן לעיל פרק כ"ב סעיף א' אותיות ה'- ו').

ב. אמנם מלבד חלקי הזהר הנ"ל, מזכרים בזהר עוד עשרות מקורות קדומים שהיו בידי רשב"י וחבריא דיליה, והם היו, ככל הנראה, היסוד לקבלת הזהר. לדגמא: "ספר רזיאל", "ספרא דאגדתא", "ספרא דאדם הראשון", "ספרא דאשמדאי", "ספרא חכמתא עלאה דבני קדם", "ספרא דחנוך", "ספרא דשלמה מלכא", "ספרא קדמאי", "צרופי דאתנון דאתמסרו לאדם בגן עדן, ועוד.

ג. ידיעת דבר זה מוכיח עוד יותר, שתורת הסוד שבספר הזהר, לא נתיצר בתקופת התנאים, כי אם היא מסרת עתיקת יומין שהשתמשו בה רשב"י וחבריא דיליה, בנו ויסדו עליה את קבלתם, ומקורה עוד בתורה שנתנה מאת השם למשה בסיני.

- פָּרָק ט - מְפָרְשֵׁי הַזֶּהָר

א. בבואנו להתחקות על ספרות הפרוש ליסוד הקבלה - ספר "הזהר". עומדים אנו מול מספרם הדל של הפרושים שנכתבו לספר זה. בל נשכח שמאז גלוי ספר זה עברו כשבע מאות שנים - תקופה די ארפה, שעשתה פרות ופירי פרות כלפי כל ספרות אחרת ביהדות. (נשוה לדגמא את הזהר, לפרשנות רש"י על התורה, ולספר ההלכתי של הרמב"ם "משנה תורה". על ספרו של רש"י נכתבו למעלה ממאה פרושים ידועים, ועל ספרו של הרמב"ם - מספר מאות!)

ב. הטעם העקרי להעדר פרשנות רחבה לזהר, ככל הנראה נובע מאפנה הנסתר של תורה זו, ומן החשש לגלות אף לא טפח מסודותיה הכמוסים, בבחינת - "סוד השם ליראיו".

ג. טעם נוסף, הוא החשש מן הטעות בפרוש דברים העומדים ברומו של עולם, אשר כל חסר דיוק משנה ומשדד מערכות בכל העולמות! על כן יפה השתיקה, ובמיחד, וכל שפן הכתיבה!

א רבי שמעון לביא - "כתם פז", ראש מפיצי התורה בצפון אפריקה

א. רבי שמעון לביא נולד בספרד בשעת בין הערבים, ערב וסמוך לשקיעתה של יהדות גדולה ומפארת. בשנת רנ"ב בעודו ילד, נטל את מקל הנדודים יחד עם כל יהודי ספרד, ושם פעמיו לצפון אפריקה הסמוכה. תחנתו הראשונה הייתה העיר פאס שבמרוקו, שם גדל ונתגדל, וספג לתוכו הרבה תורה ויראה, קדשה וטהרה. רבי שמעון [הר"ש] לביא - כרבים מבני דורו שגלו מארץ מולדתם - שאף להגיע לארץ ישראל. ואכן, אחר תקופה ארפה (רנ"ב - ש"ט), פנה הוא בדרך לארץ הקדש, בעברו דרך לוב, בעיר טריפולי. נוכח הוא לדעת עד כמה גדולה היא בורותם של יהודי המקום בידיעת התורה, וממילא עד כמה רחוקים הם מקיום תורה ומצוות בשלמות. הרגשת אחריות אישית לגורל יהודי הקהלה ויהדותם, הביאה את רבי שמעון [הר"ש] לביא לדחות את עלייתו לארץ ישראל, לשהות במקום, ולהשתדל לשנות את פני הדברים העגומים. ואכן רבי שמעון [הר"ש] לביא החל להפיץ את התורה ולמודה בלוב, ותקן תקנות בתחומי היהדות השונים.

ב. וזה לשון החיד"א (ב"שם הגדולים" בערכו): "ואני שמעתי דהרב הנזכר היה דעתו לסע לארץ ישראל, וכשבא לטריפולי ראה שלא היו יודעין דת ודין, ואכלו תפלה וברכות כתקנו, ואמר בלבם כי טוב לו לקרבם לתורה וללמדם תורה וליראה את השם, וזה יותר מהליכת ארץ ישראל, וכן עשה והצליח כמעט לגינם והרביץ תורה שם".

ג. רבי שמעון [הר"ש] לביא האריך ימים, ונפטר בשנת שמ"ה, ומקום קבורתו בעיר טריפולי. מפרסם הוא שירו "בר יוחאי נמשחת אשריך, שמן ששון מחברריך" - על רבי שמעון בר יוחאי. רבי שמעון [הר"ש] לביא כתב פרוש רחב ועמק - "כתם פז" - לספר הזהר, שממנו נותר וידוע לנו רק פרושו לספר בראשית. שלא כשאר פרושי הזהר שנכתבו לאחר שנדפס הזהר, פרושו של רבי שמעון [הר"ש] לביא נכתב על בסיס כתבי יד של הזהר

שָׁהוּ בְּיָדוֹ, וְעַל כֵּן חָשׁוּב מְאֹד פְּרוּשׁוֹ, גַּם מִן הַבְּחִינָה הַזֹּאת שָׁכַן יְכוּל לְשַׁמֵּשׁ לָנוּ מְקוֹר לְגִרְסָאוֹת וְנִסְחָאוֹת שׁוֹנִים וְקְדוּמִים שֶׁל סֵפֶר הַזֹּהַר.

ד. סִפְרוֹ - "כְּתָם פֶּזֶ" - הַדְּפָס כְּמֵאֲתַיִם וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה לְאַחַר פְּטִירָתוֹ, בְּעִיר לִיוֹרְנוֹ, בְּהַשְׁתַּדְּלוֹת גְּבִירֵי הָעִיר טְרִיפּוֹלִי. מְעַנֵּן לְצִיָּן שֶׁהַשֵּׁם "כְּתָם פֶּזֶ" לַחֲבוּר, נִתֵּן עַל יְדֵי הַחֵיד"א, שֶׁשָּׁהָה בְּאוֹתָהּ עֵת בְּעִיר לִיוֹרְנוֹ, (בְּשֵׁם הַגְּדוֹלִים עָרַךְ שְׁמֵעוֹן בֶּן לֵבִיא מוּבָא: "וְנִקְרָא הַסֵּפֶר "כְּתָם פֶּזֶ" גִּימְטְרִיא - שְׁמֵעוֹן לֵבִיא ז"ל. גַּם פֶּ"ז רֵאשִׁי תַבּוֹת פְּרוּשׁ זֹהַר"). הַסֵּפֶר הַדְּפָס בְּשָׁנֵי כְּרָכִים. קִבְּלָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמֵעוֹן [הַר"ש] לֵבִיא מְבַסְּסֵת עַל כְּתָבֵי הַמְּקַבְּלִים שֶׁקָּדְמוּ לוֹ, (וְאִין בָּהּ כָּלֵל מֵהַשְּׁפָעַת מְקַבְּלֵי צְפַת: מֵהַר"ם קוֹרְדוּבִירוֹ וְהָאֶר"י ז"ל) כְּגוֹן: הַרְמַב"ן (בְּעֶקֶר בְּפְרוּשׁוֹ לַתּוֹרָה), הַרִיקָאֲנִטִי, פְּרוּשׁוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה חֵיט - מִנְחַת יְהוּדָה לְסֵפֶר "מְעַרְכַּת הָאֱלֹהוֹת", רַבִּי יוֹסֵף גִּיקְטִילֵיָא, רַבִּי מִנְחָם הַצִּיּוֹנִי, רַבִּינוּ בְּחַיִּי בֶן אֶשֶׁר, וְעוֹד.

ב) רַבִּי מֹשֶׁה קוֹרְדוּבִירוֹ - "אֹר יֶקֶר" - הַר"ם קוֹרְדוּבִירוֹ הוּא מְגֹדוּלֵי הַמְּקַבְּלִים שֶׁבְּכָל הַדּוֹרוֹת

א. רַבִּי מֹשֶׁה נוֹלַד כְּדוֹר לְאַחַר גְּרוּשׁ יְהוּדֵי סִפְרָד (רפ"ב), אֲךָ מְקוֹם לִדְתוֹ אִינּוֹ יְדוּעַ (יֵשׁ הַמְּשַׁעְרִים בְּסִפְרָד). מִלְבַּד גְּדֻלְתוֹ בְּקִבְּלָהּ - שְׁאוּדוֹת לָהּ זָכָה לְפָרְסוּם וּשְׁמוֹ נַחֲקַק לְדוֹרוֹת בֵּין גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל - הִזָּה הַר"ם קוֹרְדוּבִירוֹ גְּדוֹל בַּתּוֹרָה וְשִׁמְשׁ אֶף כְּדִין. כֵּן יְדוּעַ שֶׁהִזָּה תִּלְמִידָם שֶׁל רַבִּי יוֹסֵף קֶאֱרוֹ וְרַבִּי שְׁלֹמֹה אֶלְקָבָץ.

ב. תּוֹרָתוֹ בְּקִבְּלָהּ הֵנָּה סִכּוּם בְּהִיר וְנִפְלֵא שֶׁל כָּל סִפְרוֹת הַקִּבְּלָהּ שֶׁקָּדְמוּ לוֹ, דָּבָר הֵבֵא לִידֵי בְטוּי בְּסִפְרוֹ הַגְּדוֹל "פְּרֵדֵס רְמוּנִים" שֶׁבּוֹ סִכּוּם אֶת עֵקְרֵי תּוֹרַת הַקִּבְּלָהּ, (מִסֵּפֶר זֶה נַעֲשׂוּ שְׁנֵי קְצוּרִים: "פְּלַח הַרְמוֹן" - לְרַבִּי מִנְחָם עֲזַרְיָה מִפְּאַנּוֹ, וְ"עֵסִיס רְמוּנִים" - לְרַבִּי שְׁמוּאֵל גְּלִיקוֹ). סִפְרוֹ בְּתַחוּם הַמוּסָר מְפָרְסֵם בְּשֵׁם - "תִּמְרֵי דְבוּרָה", שֶׁשִּׁמְשׁ בְּסִיס לְסִפְרוֹת הַמוּסָר שֶׁהַשְּׁפָעָה מִן הַקִּבְּלָהּ, וְשֶׁהַתַּפְתָּחָה בְּדוֹרוֹת הַבָּאִים, (כְּגוֹן "רֵאשִׁית חֲכָמָה" לְתִלְמִידוֹ רַבִּי אֱלִיָּהוּ דִּי וִידְאֵשׁ, וְעוֹד).

הרב משה קורדובירו עסק כל ימיו בכתיבת פרוש לכל חלקי הזהר, אולם לא זכה שספר זה ידפס בימי חייו. ספר זה שעד כה היה בכתיב יד (הכתב יד מכיל כשלוש עשרה אלף עמודים!), הנקרא בשם "אור יקר", מדפס בשנים האחרונים בירושלים, כארבע מאות שנה לאחר כתיבתו, ולעת עתה יצאו לאור כ"ב כרכים (תשכ"ב - תשנ"ד), על ידי הרב החסיד רבי מאיר אֶלְבוּם, מחשובי חסידי אֶלְכַסְנֶדֶר מדור העבר.

ג. הפרוש מתחסס לכל מלה ומלה שבזהר, מדקדק בה ומפרשה לארפה ולרחבה. לא פלא, שכל מי שיזע על ערכו של ספר זה נתאוה ללמדו. מפרסם הוא נסיונו של הרמ"ע מפאנו שהזיל "אלף זהובים אדמים" לאלמנת הרב משה מקורדובירו, שתשאיל לו את הכתיב יד על מנת להעתיקו, (ראה שם הגדולים להחיד"א בערך "אור יקר" שב"מערכת ספרים").

ד. נצטט מספר שורות מהקדמת הרב משה קורדובירו לספרו "אור יקר", בהם סכס מגמתו בכתיבת פרושו לזהר: "ובראותי אני משה... קורדובירו עצם חובת האדם בידיעת התורה וטעמיה... ראייתי לבא ללקט קצת שושני וורדי נרדי סודות תורתנו הקדושה, בפרוש הפסוקים, וטעמי המצוות, ולחבר מהם מגלת ספר יקרא שמו "אור יקר" לסבות רבות... מפני שעקר הכונה בו לבאר דברי הרשב"י עליו השלום בכל פרטיו... מאיר ומבאר דברי הזהר בכלל ופרט, בסיעתא דשמיא... להיות סודות התורה יקרי הערך לא יערכם זהב וזכוכית... לבאר דברי הרשב"י עליו השלום בזהר ואו"ר יקר, ירצה אור מאיר, דהינו היות הזהר מתבאר לבד, בלי להוסיף כלל, אלא כפי מה שנלמד מתוך דבריו, וכפי מה שאנו יונקים משדי חכמתו... להיות פונת הספר להורות אל האדם דרך יעבד להקדוש ברוך הוא ושכינתיה, פי זה כל האדם".

ה. השפעתה העצומה של קבלת האר"י דחתה את למוד הקבלה על פי שיטתו ודרך של הרב משה מקורדובירו לא נתבאר אלא על פי שיטת האר"י ז"ל. והגאון בעל החיד"א שם כותב: "וראייתי בספר חזיונות כתב יד לרבינו מורנו הרב רבי חיים ויטאל זצ"ל, שחלם [על] הרמ"ק [רבינו משה

התגלות הזהר

קנו

קורדובירו] ז"ל, ובחלום ידבר בו הרמ"ק ז"ל שקבלת רבו האר"י ז"ל אמתית ופנימית. ושם בעולם הבא הוא (הרמ"ק) לומד חכמת הקבלה על דרך רבו האר"י ז"ל.

ו. מורנו הרב רבי משה קורדובירו נפטר בצפת בשנת ש"ל, ונטמן סמוך לקברו של האר"י ז"ל.

ג) רבי מרדכי אזולאי – "אור החמה"

א. המקבל רבי אברהם אזולאי נולד לאביו רבי מרדכי אזולאי, שהיה ממשפחת המקבלים מקטלוניה שבספרד, בעיר פאס שבמרוקו (ש"ל).

עיר זו הייתה אז מרכז תורני גדול בארץ ומשפעת בחכמיה הרבים והגדולים. שם עלה ונתעלה בידיעת התורה על כל חלקיה: מקרא, תלמוד, קבלה. כמו כן נתודע אז לקבלת רבי משה קורדובירו - המבארת בספרו הגדול "פרדס רמונים".

רבים מספריו בקבלה יש להם גם שיטת הרמ"ק [רבינו משה קורדובירו].

ב. הרב אברהם אזולאי אזולאי החליט לעלות לארץ ישראל - ככל הנראה לאחר פרענות שעברה באותה עת במרוקו, ובפרט בעיר פאס. בהגיעו לארץ ישראל (בשנת ש"ה) התישב אז בעיר חברון, שהייתה מרכז לתורה וללמוד הקבלה, ושם כתב את ספריו הקדושים, לתקופות קצרות התישב בערים ירושלים ועזה.

ג. הרב אברהם אזולאי אזולאי נפטר בשנת ת"ד (כ"א מרחשון וי"א כ"ה) בחברון, ושם נטמן.

ד. ספרו הגדול "אור החמה" הוא בין הפרושים החשובים ביותר שנכתבו על הזהר. בספר זה באו פרושי הזהר לרבי משה קורדובירו ולרבי חיים ויטאל (קדם שנתודע לתורת האר"י ז"ל). הפרוש הדפס בשלשה כרכים גדולים, ובהם פרוש לשלשת חלקי הזהר (בראשית - דברים). כמו כן כתב

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. ובזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

החפץ חיים והחזון איש זי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס' "מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82). ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזהר העולמי - 0548436784)